

Nộ Xà Triền Quân

Contents

Nộ Xà Triền Quân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	29
22. Chương 22	30
23. Chương 23	31
24. Chương 24	32
25. Chương 25	34
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	37
29. Chương 29	39
30. Chương 30	40
31. Chương 31	42
32. Chương 32	43
33. Chương 33	45
34. Chương 34	46
35. Chương 35	47
36. Chương 36	49
37. Chương 37	50
38. Chương 38	52
39. Chương 39	53
40. Chương 40	54
41. Chương 41	56

42. Chương 42	57
43. Chương 43	58
44. Chương 44	60
45. Chương 45	61
46. Chương 46	62
47. Chương 47	64
48. Chương 48	65
49. Chương 49	67
50. Chương 50	68
51. Chương 51	69
52. Chương 52	70
53. Chương 53	72
54. Chương 54	73
55. Chương 55	74
56. Chương 56	76
57. Chương 57	77
58. Chương 58	79
59. Chương 59	80
60. Chương 60	81
61. Chương 61: Phiên Ngoại 1	82
62. Chương 62: Phiên Ngoại 2	83
63. Chương 63: Phiên Ngoại 3	84
64. Chương 64: Phiên Ngoại 4	87
65. Chương 65: Phiên Ngoại 5	89
66. Chương 66: Phiên Ngoại 6	90

Nộ Xà Triền Quân

Giới thiệu

[WARNING] Đây là truyện đam mỹ, H nặng Thể loại: Nhân thú, cao H, 1v1, sinh tử văn (có ở phiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-xa-trien-quan>

1. Chương 1

Cuồng phong nổi dậy, điện thiểm lôi minh, mưa lớn như thác đổ quét qua cây cỏ trên mặt đất rửa sạch dấu chân tán loạn trên mặt đất.

“Tướng quân, tướng quân, truy binh lại tới.” Tên lính quèn khắp mình rải rác vết thương, chân thấp chân cao sải bước đi đến, vẻ mặt hoảng loạn.

“Người đi trước đi, không nghĩ tới Quân Bất Phàm ta lại rơi vào kết cục thế này.” Nam tử bị thương tựa vào thân cây lớn, buông thõng cả người mệt mỏi thở hổn hển.

Máu loang lổ trên khôi giáp màu bạc không thể che hết tuyệt thế phong hoa của hắn, trên mặt đầy vết thương lớn nhỏ do đao cắt, mái tóc dài đen tuyền lộn xộn xòa trên vai đầu, con ngươi khép hờ, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Liên tục ba ngày ba đêm chưa hề chớp mắt, truy binh vài lần đang ở trước mắt, hắn đang tìm cơ hội để thoát khỏi, mắt thấy binh lính theo hắn từng người từng người chết đi, hắn gần như muốn bỏ cuộc.

“Tướng quân, ngài cứ đi trước, để tôi ở sau yểm trợ.” Lính quèn đẩy hắn, không chút do dự giành ở phía sau.

“Người đi đi, bọn họ muốn chính là ta, chuyện đã tới nước này trốn cũng không có còn ý nghĩa.” Rút ra cây đao khỏi thắt lưng chém lên thân cây phía sau, hắn muốn chiến đấu đến cùng.

Hắn không phải kẻ ngốc, truy binh đuổi theo một đoạn đường thì dừng lại, chờ hắn bắt đầu chạy sau đó đuổi theo đến, như thợ săn ranh mãnh còn hắn lại chính là con mồi trong tầm mắt thợ săn.

“Đi.”

“Không được nói, nói tiếp bốn tướng quân một đao chém chết người, sau đó dùng thanh kiếm này tự tử.” Đẩy tên lính quèn, Quân Bất Phàm mở to đôi mắt đầy tia máu.

Lúc đó rõ ràng hắn chiếm ưu thế không hiểu tại sao chỉ qua một đêm lại thay đổi, trừ trong quân có nội gian ra không có lý do khác, chẳng qua nội gian rốt cuộc là ai, hắn hoàn toàn không biết.

“Tướng quân, ngài phải bảo trọng.” Lính quèn cắn răng, đi được ba bước thì quay đầu lại.

Lính quèn mới đi đại đội nhân mã liền vọt đến vây vòng quanh hắn, vòng vây càng lúc càng nhỏ, người cầm đầu cười ngựa đến từ trên cao nhìn xuống.

“Là người.” Rống giận một tiếng, hắn thấy rõ người người đến.

“Là ta, Quân Bất Phàm đã lâu không gặp.” Mũ rơm che chỉ thấy được nửa gương mặt, ngoài ra nhìn thấy rõ trên môi y có nốt ruồi đen.

“Ha ha, không nghĩ đến là người, sớm biết ta sẽ không chọn một con chó làm bạn.” Nhổ mạnh một bãi nước miếng về phía y, Quân Bất Phàm lớn giọng cười to.

“Quân Bất Phàm, biết điều buông tay chịu trói, ta sẽ cho xác người toàn vẹn.”

“Nằm mơ!” Một đao bổ về phía tên kia, thế đao hung bạo vọt đến chém đứt một chân ngựa.

“Người đâu, còn không mau bắt hắn.” Người đến mãi lo giữu cột không kịp đề phòng bị té lăn trên đất, hoảng loạn gầm thét.

“Ngừng lại hoặc chết!”

Đám người đó lập tức cầm đao xông lại, mái tóc dài đen tuyền bị mưa xối ướt dính chặt lên khôi giáp như Tu La đi ra từ địa ngục, sát khí bức người.

Thời gian bằng một cái nháy mắt chém ngã đám người, mang đại đao dính máu từng bước từng bước đi về phía trước, máu đỏ tươi dọc theo thân đao nhỏ giọt xuống mặt đất.

“Rút lui, mau rút lui.” Người đến hoảng sợ chạy ra ngoài, sau đó mọi người bên cạnh cũng lập tức tán loạn như động vật trong rừng, thoáng cái tất cả chạy mất bóng.

Quân Bất Phàm đứng tại chỗ không có đuổi theo, cho đến tất cả mọi người chạy hết hắn mới quỳ xuống, mở miệng phun một ngụm máu tươi.

“Trời cao bất công, giết không được kẻ phản đồ!” Lúc này hắn đã chịu không nổi.

Dùng phổi đao chống tám thân nặng nề từng bước từng bước đi về phía trước, không biết đi bao lâu bỗng nhiên trước mắt tối sầm, bất tỉnh mê man.

P.S:Bộ này mật độ H dày đặc *cảnh báo* những bạn yếu tim & ko thích thể loại BL nhé!

2. Chương 2

Không biết bản thân bất tỉnh bao lâu, Quân Bất Phàm gian nan mở hé hai mắt, phát hiện trời mưa ngày càng lớn, bản thân nằm trên khối đất trống, phổi đau tùy thân nằm cách hân không xa.

“Ta chưa chết sao?” Vừa kinh ngạc vừa vui, hân cố gắng ngồi dậy nhưng thất bại.

Bụng đói phát ra âm thanh ồm ọc, thậm chí mình nhưng không có cách khác.

Nơi đây hẻo lánh ít người, mấy ngày qua hân lại không ăn thứ gì, hơn nữa cả người đều vết thương, hai mắt nhìn chăm chăm bầu trời xanh thẳm, ánh trăng tròn lóa tia sáng bạc, hít một hơi thật sâu.

Roẹt roẹt

Đột nhiên ở nơi không xa truyền tới âm thanh kỳ lạ, ngay lập tức lấy một cái bóng đen thông thả di chuyển về phía hân, hân trừng lớn hai mắt trong lòng có tiếng chuông báo động.

Đó là một con rắn dài toàn thân trắng và đen, đầu tam giác, con người màu vàng lấp lánh quang mang thân bí, có một nửa thân dài bằng con người, không ngừng phun ra đầu lưỡi đỏ lòm.

“Xà, ngân hoàn xà.” Thét lên một tiếng, hân thấy rõ bóng đen lướt đến.

Ngân hoàn xà là loại rắn độc nhất trên đời, nếu như bị nó cắn trúng một cái, không đầy ba bước sẽ mất mạng.

Nếu ở bình thường chỉ cần một đao là hân có thể kết liễu con rắn độc này, nhưng trước mắt hân ngay cả đứng cũng không nổi còn nói gì giết xà, muốn giữ được mạng nhỏ cũng khó.

Sợ hãi nhìn ngân hoàn xà không ngừng trườn tới gần, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, hân cảm giác tử thần đang đến gần.

Nói đến cũng thật kỳ quái, ngân hoàn xà bò đến người hân nhưng không có cắn hân, chẳng qua thuận theo cánh tay bò đến cổ hân, thân rắn lạnh lẽo áp sát ***g ngực của hân, quý dị không nói nổi.

“Đi đi. đừng lại đây.” Liếc mắt trừng ngân hoàn xà, khó khăn dịch chuyển về sau.

Ngân hoàn xà phun ra lưỡi đỏ tươi liếm liếm khoe môi khô nứt, rồi lập tức mở miệng to như chậu máu muốn cắn lên hân.

Toàn lực dùng hết vào lần này, Quân Bất Phàm dùng hết toàn lực giơ lên tay trái nhanh chóng bắt được thân rắn liềm linh cắn xuống, hân không biết mình cắn ở đâu chỉ cảm thấy mùi máu tanh nồng vọt vào trong cổ.

Đói cộng thêm khản trương, hân cắn chặt đầu rắn không buông, cho đến thân rắn không còn vận vẹo mới buông miệng.

“Thật tanh.” Liếm liếm máu rắn dính khoe miệng, ném thân rắn sang một bên, cúi đầu nôn hồi lâu vẫn không nôn ra được gì

Bụng trướng to, vết thương trên người ngứa không chịu được, làn da lộ ra bên ngoài không còn màu đồng mà trở thành màu trắng và đen xen kẽ lẫn nhau không khác thân ngân hoàn xà là bao.

“Không tốt, chẳng lẽ trúng độc rắn?” Sờ mó hoa văn kỳ quái trên người, thất thanh kêu to.

Nhớ kỹ thể hệ trước đã nói mật xà có thể giải độc, hân vội vã dùng đao mổ thân rắn, lấy ra mật xà màu lục ngậm vào trong miệng.

Vậy mà mặt xà vừa vào miệng, bụng trưởng không chỉ không biến mất ngược lại càng thêm phình lên, may miệng vết thương trên người không còn đau, tốc độ khép lại cũng rất nhanh.

“Ồ.” Ôm lấy bụng, hắn khổ sở lăn qua lăn lại trên mặt đất, khuôn mặt tuấn dật trưởng tím.

“Mỵ nhi, my nhi, người ở đâu?” Trong sương mù nghe thấy tiếng kêu gọi, hắn nhìn lại mơ hồ không thấy rõ

“A.” Hắn đau đớn rên rỉ, muốn nắm lấy một thứ nhưng nắm mãi không được.

“Mỵ nhi, my nhi của ta, người chết thật thê thảm!” Thêm một tiếng gọi khác.

Hắn lơ mơ nhìn thấy trước mắt xuất hiện một công tử mặc y phục màu trắng, đứng bên cạnh ngân hoàn xà bị hấn giết la to.

“Là người, là người giết my nhi của ta !” Bạch y công tử liền xông đến, mười ngón tay như ưng thảo nắm bờ vai của hấn điên cuồng hét lên.

“Ta. Ta không có.” Bạch y công tử nhích tới gần, cơ thể hấn “ầm” như bị thiêu cháy, ánh mắt mơ màng không thấy bất cứ thứ gì.

3. Chương 3

“Người uống máu my nhi ? Còn ăn mật của nàng?” Bạch y công tử ôm xác chết ngân hoàn xà đến trước mặt hấn, lớn tiếng chất vấn.

“Phải. đừng bắt ta, chóng mặt.” Bạch y công tử trên người toa ra mùi thơm nồng làm hấn nhúm mày, nhưng lại không nhìn được hít sâu một hơi, thậm chí còn muốn ngửi thêm nhiều hơn.

“Tốt, rất tốt, người ăn my nhi của ta thì người đến thay thế my nhi!” Bạch y công tử buông lỏng tay, vút hấn ngã trên mặt đất.

“Cái gì. Người nói cái gì.” Vẽnh lỗ tai vẫn không nghe.

“Bắn chết, cởi ra cho ta.” Bạch y công tử xé khôi giáp bắn trên người hấn, bịt mũi quay đầu sang hướng khác.

“Nước. Nước.”

“Người.”

Bạch y công tử không muốn khiêng hấn, đem thi thể ngân hoàn xà để trong lòng, vội vã sai bước.

.....

Tí tách, tí tách

Quân Bất Phàm mở hé hai mắt khô rát, ngồi dậy nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình đang nằm trong sơn động ẩm ướt, giữa động có một đầm nước mà hấn lại đang nằm bên cạnh đầm nước.

“A. vết thương trên người đã lành!” Kinh ngạc đến không thể khép miệng, vết thương trên người qua một đêm tất cả đều không thấy, ngay cả mấy vết sẹo chích chiến lưu lại trước kia cũng biến mất vô ảnh vô tung.

...

Đầm nước yên tĩnh bỗng nhiên biến hóa, vằn sóng thật nhỏ ngày càng biến lớn, dần dần xuất hiện một cái đầu đen, trong đầm nước từ từ nổi hơn phân nửa thân ảnh loáng thoáng nhìn thấy là nam tử trẻ tuổi.

“Người đã tỉnh.” Nam tử giọng rõ ràng lạnh hơn băng, một chút ôn nhu cũng không có.

Ánh mắt lạnh lùng cao ngạo như không có tiêu cự, đôi mắt đen sâu bình tĩnh, mái tóc đen dài ướt xòa trên vai, con ngươi màu đen lóe ra quang mang u lam, tuần mỹ đến người ta phải trợn mắt, thân thể vây quanh một tầng hơi thở lạnh lẽo.

“Là người đã cứu ta?” Kinh ngạc với dung mạo nam tử, hắn một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại.

Ở đâu đến nam tử xinh đẹp đến thế?

Hắn sống gần ba mươi năm lần đầu mới thấy nam tử tuyệt sắc thế này, nếu đặt ở bên các vị vua đúng là họa thủy khuyh quốc khuyh thành!

“Xuống.” Nam tử đứng trong nước không di chuyển, khuôn mặt tuần tú không hề có biểu tình, thật đáng tiếc cho tuần nhan như ngọc.

“Ack. Ừm.” Ngửi mùi trên người mình vừa chua vừa thối, xác thực nên tắm rửa.

Nhớ lại trước khi hắn ngất có vị bạch y công tử bên cạnh, nói vậy vị bạch y công tử trước mắt chính là người cứu hắn .

“Người tên gì?” Nam tử đứng trong nước nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn, trong con ngươi đen bóng tất cả đều là bóng của hắn.

“Tại hạ tên Quân Bất Phàm, không biết cao tính đại danh ân công?” Hắn cảm thấy nam tử trước mắt xinh đẹp không giống người, đặc biệt là đôi mắt yêu dị loại động vật nào đó.

“Quân Bất Phàm, tên rất hay, chuẩn người gọi ta.” Nam tử nhìn hắn, trong mắt gọn sóng.

“Đây là đâu thế?” Vừa dùng nước rửa thân vừa hỏi nam tử bên cạnh, Quân Bất Phàm cũng không phát hiện nơi này thật xa lạ.

“Đây là động phủ của ta.” Không tiếng động lại gần đưa thay sờ sờ sống lưng hắn.

“Người.” Quân Bất Phàm cả kinh, sải một bước dài về phía trước.

“Người người thật ấm áp.” Trong con ngươi đen lóe lên tia sáng vàng.

“Người rất lạnh sao?” Hắn đột nhiên phát hiện sắc mặt y rất kém, trừ thần sắc hồng nhuận ra cả người tái nhợt đến đáng sợ.

“Ta không lạnh, cho tới bây giờ vẫn là vậy.” Lăn nữa áp sát đến, vươn ra đầu lưỡi liếm liếm lên ngực hắn.

“Người. Người không được như thế.” Thân thể khẽ run rẩy, hắn đẩy ra một mình đi đến bên cạnh đầm.

Chết tiệt, hắn biết mình không phù hợp, nam tử trước mắt đáng vẻ không tốt tám phần là long dương, hắn lại không phải loại người có sở thích đặc biệt, vẫn rời khỏi y càng xa càng tốt.

“Đa tạ ân cứu mạng của ngài, tại hạ còn có việc gấp đi trước một bước.” Nhìn cũng nhìn không, hắn lấy xiêm y mặc lên người.

“Muốn đi? Không cửa đâu!” Thanh âm nam tử lạnh thấu xương .

Còn chưa kịp mặc xiêm y trên mặt đất đã cảm thấy ngang hông bị cái gì quấn quanh, cúi đầu xuống hắn lần nữa bị kéo vào trong hồ, uống liền mấy ngụm nước.

“Khụ, khụ, người muốn làm gì?” Thật vất vả vùng vẫy trong nước, hắn chật vật tới cực điểm.

4. Chương 4

“Kỳ phát tình của ta sắp đến, my nhi là thứ ta nuôi rất lâu để phối ngẫu mà người ăn my nhi của ta nên phải thay thế nàng cùng ta vượt qua kỳ phát tình này.” Đề hấn xuống nước, nhìn thân thể như không cường

trắng lúc này đột nhiên dài ra gấp đôi, ngoại trừ vẫn gương mặt tuyệt sắc tất cả đã thay đổi khác xa vừa rồi.

“Người. Người không phải là người.” Đưa cánh tay ngăn chính giữa, Quân Bất Phàm liều mạng ngăn y nhích tới gần.

Người làm gì có kỳ phát tình? Nếu như đoán đúng, y là xà.

“Ta có nói với ngươi ta là người sao? Mỵ nhi đã bị ngươi ăn, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đây!” Bàn tay không có nhiệt độ mạnh đến kinh người khóa chặt eo hắn.

“Là nàng muốn ăn ta, ta mới lỡ ăn nàng thôi!” Rống to một tiếng Quân Bất Phàm dùng hết sức đánh về phía ngực y.

Đối phương nói rõ muốn hắn thay thế một nữ nhân để y phát tiết dục vọng, như vậy không bằng giết hắn còn hơn!

“Không nói nữa, ta bây giờ liền làm ngươi.” Dễ dàng hóa giải hắn công kích, mười ngón tay như lưỡi câu, nháy mắt bắt được hạ thân của hắn, nhiệt độ lạnh như băng khiến hắn không nhịn được run ập cập vì rét.

“Dừng tay.” Chỗ hiểm nằm trong tay người khác, chỉ cần hơi chút dùng sức hắn sẽ thành người tàn phế.

“Ta sao phải nghe ngươi? Người vốn là của ta.” Nheo lại mắt phượng thưởng thức hạ thân của hắn.

Bộ tộc ngân hoàn xà vốn rất ít, mỵ nhi là đồng loại y thật vất vả mới tìm được rồi nuôi mấy chục năm, qua mấy ngày nữa đến kỳ phát tình, nếu không phối ngẫu y sẽ phải chịu hành hạ khổ sở.

Trước mắt tên tộc người ngu ngốc đã ăn mỵ nhi, bên trong thân thể tất cả đều là máu thịt của mỵ nhi.

“Cút ra!” Một quyền đánh về phía trước mặt, hắn không quan tâm được nhiều.

Không cần thương hắn cũng sẽ có ngân hoàn xà khác tìm tới cửa, hắn không muốn phá chuyện tốt người khác!

“Miệng của ngươi thật cứng rắn, đợi lát nữa sẽ cho ngươi gọi.” Ác chất bắt được hạ thân của hắn, dùng sức véo lập tức khiến Quân Bất Phàm gầm thét kêu đau.

“Ô.” Thân thể bất lực nằm thõ hõn hển, hắn cảm thấy hạ thân như bị cắt đứt.

“Vừa rồi không phải rất dữ sao? Thế nào không hét nữa rồi?” Ngữ khí mang theo chế nhạo, ngón tay thuận theo vân da hắn chuyển sang sau lưng sờ soạn xuống, tất cả đều rắn chắc.

Thì ra cơ thể tộc người ẩm áp đến thế, khác xa bọn họ, y cứ như vui vẻ hưởng thụ xúc cảm yêu thích không nở buông tay.

Quân Bất Phàm không thể chịu được tiếp xúc thân mật, đưa tay muốn vứt thêm cho y một cái tát, lại bị y nhanh tay bắt được trước vòng ra phía sau.

“Còn có sức đánh ta, tinh thần thật không tệ.” Liếm láp ***g ngực lõa lồ của hắn, từ trong miệng đưa ra căn bản không phải lưỡi người, mà là lưỡi xà đồ tơi.

Con ngươi đen yêu mị biến thành màu vàng, đôi mắt màu vàng đẹp đến khó diễn tả bằng lời, Quân Bất Phàm trong nháy mắt hoảng thần.

“Mùi vị không tệ giống như quả nho.” Liếm đầu nhũ bên phải vừa đồ vừa sưng, cảm thấy thú vị chuyển sang bên khác.

“Người không được làm loạn. Nếu không ta giết ngươi!” Lúc ý thức được thân thể mình bị tùy ý đùa bỡn, Quân Bất Phàm nổi giận.

“Giết ta? Người có bản lĩnh đó sao?” Lưỡi xà mảnh khảnh quần quanh đầu nhũ cao nhọn, cứ như đang niếm mỹ vị tuyệt trần.

“Không.” Muốn nói lời ngăn cản bật ra khỏi miệng lại biến thành rên rỉ vỡ tan, không thể kiềm chế cong lên thân thể.

“A.” Mãnh liệt tê dại khiến hắn không nhận được thét lên.

Cắn chặt môi, hắn hận không được nhào đến một ngụm cắn vào y, đáng tiếc ngang hông bị một thứ giống kim sắt kẹp chặt hắn không thể di chuyển.

Chưa từng cảm thấy bất lực như lúc này, một thân võ nghệ không dùng được, tất cả công kích của hắn đều bị xà yêu dễ dàng hóa giải.

5. Chương 5

“Trong thân thể người có máu của my nhi nên không thể cưỡng lại ta.”

Nói xong lại cúi đầu xuống liếm liếm lên làn da màu đồng, đầu nhũ màu nâu sừng to thành tím khê run run nhìn hết sức ngon miệng.

Bên trong thân thể chấn động, cơ thể tự động cong lên, hắn hai mắt sừng mù nhìn vào ánh mắt bức người xà yêu, ý thức phản kháng toàn bộ không còn.

“Hiểu chưa, máu của người, thịt của người đều thuộc về ta.” Ngón tay tà ác nhẹ chà xát đầu nhũ sừng đỏ, nhìn đầu nhũ từng chút từng chút trương lớn.

“Không.” Gian nan thở hắt ra, mồ hôi rơi như mưa.

Rốt cuộc thế nào? Tư vị máu nóng sôi sục hắn không phải chưa từng nếm trải, chẳng qua tình huống hiện tại quá mức quỷ dị.

“Phản kháng cũng vô ích, hôm nay ta muốn người!” Ngoài ý muốn chạm vào thân thể không quyền rũ lại có thể khiến hạ thân y phản ứng, y quyết định bây giờ ra tay.

Xà bản tính ***, ngân hoàn xà nhất tộc bọn họ lại là loại giỏi nhất, nhưng trong tộc bọn họ đặc biệt khắc khe trừ đồng tộc tuyệt đối không đụng vào những loại khác, tính lại y cũng đã mấy trăm năm không ***.

“Dừng tay.” Quân Bất Phàm lảo lảo nói, trong đầu hỗn loạn.

Hắn biết mình nên tránh nhưng hắn không có lực kháng cự, thân thể lại nóng rực khát vọng đôi tay lạnh như băng chạm vào.

“Nói dối? Người nhìn người ở đây cứng rắn chưa, còn nói dừng?”

Còn chưa kịp hiểu ý đối phương muốn gì, bàn tay đã không khách khí thăm dò vào giữa hai chân hắn, nhéo nhéo hạ thân.

“Người. Không được!” Hắn vội vàng kẹp chặt hai đùi, mặt ửng đỏ giận dữ mắng mỗ.

Nơi mà hắn rất ít tiếp xúc hôm nay lại bị xà yêu tùy ý đùa giỡn, hơn nữa chỗ đó lại có phản ứng làm hắn vừa thẹn vừa giận, có ý muốn giết người.

“Không được?” Cười gian nói “Ta muốn biết rõ ở đây nói thế nào!”

Dùng sức kéo ra hai chân hắn, đẩy vào, hai chân hắn căn bản không cách khép lại để mặc ngón tay thăm dò sâu vào u mật.

“Chặt thế kia, xem ra ta là người đầu tiên thưởng thức.” Đưa ngón tay đâm vào hậu huyệt đóng chặt, nhẹ nhàng chuyển động.

“A!” Hắn không chịu được loại đau đớn thấu xương, thở hốc vì kinh ngạc, ngón tay lạnh băng giống băng làm hắn không thể đỡ.

“Rời khỏi ta.” Rắn cắn vào môi đến ứa máu, hấn bắt lực chỉ có thể mặc ngón tay ở bên trong thân thể tàn sát bừa bãi, xấu hổ muốn chết.

“Nằm mơ đi, người nên biết điều nghe lời, nếu không đau chỉ một mình người.”

Ngón tay bắt đầu thông thả kéo ra đưa vào, đâm sâu vào hậu huyệt hấn, cảm giác tê dại theo ngón tay truyền đến khiến hấn khó chịu cả người vận vẹo.

“A.” Khi đầu ngón tay bên trong thân thể nhanh chóng xung đâm, hấn rất nhanh mất đi lý trí, rên rỉ buột miệng bật ra.

Mở miệng lộ ra hàm răng sắc bén mút lấy cổ hấn, để lại mấy vết cắn dẫn tới hấn thở dốc không ngừng, khuôn mặt màu đồng giờ đây phủ một lớp đỏ ửng.

Nhìn bộ dạng Quân Bất Phàm thế này, lại sờ dục vọng cứng ngắc như sắt của mình, đúng là chuyện trước nay chưa từng có!

“Mùi vị không tệ, ta rất thích.” Tùy ý vuốt ve Quân Bất Phàm nằm phía dưới không ngừng rên rỉ, chỉ muốn mạnh mẽ chiếm hữu hấn.

“Không. Cút ra.” Dựa vào tia tỉnh táo duy nhất trong đầu, hấn thét ra.

“Còn mạnh miệng!” Dem cự vật của mình chống đỡ cửa vào hậu huyệt hơi mở ra, muốn nhanh chóng đỉnh vào bên trong.

“Không! Không thể.” Quân Bất Phàm lớn tiếng rống giận, muốn ngăn cản y nhưng tất cả đã không kịp.

6. Chương 6

Dùng trụ thịt tựa như lưỡi dao băng đâm mạnh vào bên trong thân thể hấn, chỉ hơn một nửa mà hấn đã đau đến nhăn trán.

“A ” Đau đến tê tâm liệt phế ngay cả khuôn tuấn dật Quân Bất Phàm cũng vận vẹo, mồ hôi to như hạt đậu nhanh chóng từ trán chảy xuống.

Hấn đưa hai tay muốn đẩy ra nhưng mới động một chút hấn đã đau đến không chịu được, chỉ có thể nằm bên cạnh đầm điều chỉnh hơi thở, hấn kẹp chặt hai đùi cự tuyệt xâm nhập nhưng chỉ hơi động thôi lập tức dẫn đến tên kia dùng sức đâm vào.

“Vừa nóng vừa chặt, xem ra ta tìm được bảo bối rồi.” Con người màu vàng co rút tòn lên khuôn mặt trắng nõn của y càng thêm yếu dị.

Lưỡi dao thịt lạnh băng bị bao vây chặt chẽ một lỗ hổng cũng không có, cảm giác nóng rực khiến y nhìn không được than nhẹ một tiếng.

Quân Bất Phàm vừa tức vừa giận, thân thể giống như bị xé nứt, hạ thân một chút cảm giác cũng không có, hấn thật muốn dùng một chưởng đánh chết mình, chứ không cần ở đây chịu nhục.

“Giết ta, giết ta.” Vô lực rên rỉ, nước mắt giàn giụa không ngừng từ khóe mắt của hấn chảy xuống.

Đột nhiên một đôi môi lạnh lẽo áp đến, hấn ngạc nhiên quên cả đau đớn.

“Loài người các người đều ám áp thế sao?” Dừng người dậy tò mò nhìn hấn, cũng không tiếp tục tiến công.

Thân thể phía dưới cũng không mềm mại lại ám áp lạ thường, y thật không nỡ buông tay.

Y không phải không phải chưa đụng qua nữ nhân loài người, tộc ngân hoàn xà bọn họ thiên phú lạ thường, nhưng mỗi lần những cô nương kia luôn gọi giống quỷ khiến y phiền lòng chỉ làm qua loa.

Quân Bất Phàm thân thể đột nhiên chấn động, trong con ngươi đen bóng lóe ánh sao, sau khi đau đớn qua đi tê dại lại ập đến, làm hắn khó chịu chính là hạ thân vốn không hề phản ứng lúc này lại dần dần giương cao.

“Bên trong người thật nóng.” Thông thả kéo lưỡi dao thịt có chút thực tủy biết vị, cúi đầu cắn một cái lên cổ hắn.

“A.” Tiếng rên rỉ vỡ tan từ trong miệng hắn tràn ra, hai mắt không có tiêu cự mê mang nhìn lên trên.

Hắn khẽ rên khiến dục vọng chôn sâu trong cơ thể triệt để bộc phát, nắm chặt eo hắn thúc mạnh về phía trước.

Một lần lại một lần đâm vào rồi rút ra, dịch thể đỏ tươi thuận theo bọn họ đưa đẩy nhỏ giọt trong nước như một đóa hoa mai diễm lệ.

“Thật chặt, so với ta tưởng tượng còn tốt hơn nhiều.” Lưu luyến trên ***g ngực ửng đỏ, đôi môi bắt đầu ngậm một quả trái cây trong miệng, cẩn thận nếm hương vị của nó.

“Ồ.” Nửa người dưới vừa đau vừa tê dại, tất cả đối với hắn mà nói không khác gì đang chịu cực hình.

“Rất đau sao?” Phát hiện hắn kỳ lạ, nheo lại mắt phượng, ôm hai gò mà hắn lên quan sát.

Chỉ thấy khuôn mặt anh tuần tái xanh, trên môi không còn huyết sắc, thân thể còn run rẩy không còn thần thái như ban đầu.

“Đi ra ngoài.” Cắn chặt răng, cố ý không để ý chấn động bên trong thân thể, hắn hai mắt đỏ ngầu.

“Nơi thoải mái thế này ta còn chưa hưởng thụ đủ, vì sao muốn ta ra ngoài.” Tăng nhanh tần suất đỉnh vào, tiện tay ngắt lên mông, hai bàn tay men theo bắp đùi hắn sờ xuống phía dưới.

Đúng là mỹ vị y đã lâu không sáng khoái thế này, y thật muốn vĩnh viễn ở bên trong thân thể Quân Bất Phàm mãi mãi không ra.

“Đâm xà, sẽ có một ngày ta giết ngươi.” Run rẩy lấy gờ tay lên vung về hướng má tên kia, Quân Bất Phàm buột miệng mắng to.

Đáng tiếc hắn toàn thân trần truồng, hạ thân còn ngậm cự vật, một chút lực thuyết phục cũng không có ngược lại dẫn đến hứng thú chinh phục.

“Được, ta chờ ngươi nhưng ngươi đừng để ta thất vọng đấy.” Đột nhiên rút ra rồi đâm vào thật mạnh, Quân Bất Phàm lập tức tỉnh trở lại hai mắt, không ngừng hít lấy khí như cá thiếu nước.

“A.” Hét to một tiếng rồi ngắt đi nhưng ý thức lại vô cùng thanh tỉnh.

Mỗi một lần băng trụ đi vào hắn đều có thể cảm giác được, đáng xấu hổ nhất chính là khi băng trụ rút ra lòng y lại có chút mất mát, đến khi băng trụ một lần nữa tiến vào hắn lại thở dài thỏa mãn.

Sắc mặt từ xanh biến hồng, đỉnh đầu sắp bốc khói, da thịt trên người từ màu cổ đồng biến thành đỏ bóng loáng mê người.

“Mới vừa bắt đầu đã bất tỉnh.” Ngắt đầu nhũ sưng đỏ của hắn, trong con ngươi màu vàng phủ đầy dục vọng nóng bỏng.

7. Chương 7

Động tác từ từ tăng nhanh mỗi một lần đâm đều làm thân thể Quân Bất Phàm kịch liệt run rẩy, không có kinh nghiệm trải qua chuyện dữ dội Quân Bất Phàm căn bản không thể luật động phóng dăng theo y.

Đang ở hẳn cho rằng mình sẽ bị chôn sống không ngờ phát hiện đau đớn bên trong thân thể giảm bớt không ít, không còn đau như lúc đầu, trong miệng không ngừng tràn ra rên rỉ mập mờ .

“Đây. cảm giác thật kỳ quái.” Đôi mắt ý loạn tình mê, cong thân thể để y đâm vào, cả người như uống “Mê Hồn Tán”bay bổng vù vù .

“Không ngờ thân thể người lại nhạy cảm đến thế.” Giọng nói khàn khàn, nhỏ giọng lẩm bẩm bên tai hắn.

Hắn mở hé đôi mắt sương mù nhìn đôi mắt vàng lửa nóng, trong nháy mắt thất thần bị dị màu trong mắt y nắm lấy tâm hồn.

“Quân Bất Phàm, sau này hãy theo ta.” Bàn tay tham lam sờ mó mỗi một tác da thịt hưởng thụ xúc cảm trơn nhẵn.

“Không.” Mười ngón tay của hắn bấm sâu vào phía sau, nhưng hắn không phát giác cũng không để ý.

“Xà Tộc sắp đến kỳ phát tình, người lại ăn mỹ nhi, nếu không có ta người cũng sẽ chết.” Lạnh lùng nói rõ sự thật, không phải thương hại hắn nhưng khó lắm mới được người hợp ý phối ngẫu, y không định đến lúc đó lại buông tay.

Huống chi cho dù y buông tay, Quân Bất Phàm cũng chạy không thoát Phương Viên Ki, y nhớ biểu đệ của y gần đây cũng đang tìm phối ngẫu.

“Ý của người cho dù không phải người, ta cũng phải bị.” Nghe ra ý trong lời, hắn run rẩy không dám tin lỗi tai mình.

Vừa nghĩ tới mình sẽ bị những con xà yêu khác áp đảo trên mặt đất, lập tức sợ hãi

Hắn vốn không sợ trời không sợ đất giờ phút này lại biết chuyện cùng yêu quái, thật là chạy trời không khỏi nắng!

“Đúng thế, ta không rời người, người cũng không được rời khỏi ta.” Sờ mó chỗ kết hợp giữa hai người, y đắc ý cười tà.

Có lẽ y nên dạy dỗ tộc người dưới thân thành *** thú thuộc về y, chỉ dùng để thỏa mãn dục vọng của y, càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý không tệ, lập tức tăng thêm sức.

“Không. không thể như vậy.” Quân Bất Phàm thở dốc, hai chân thon dài mạnh mẽ không biết khi nào quàng lên hông tên kia.

“Đúng, sớm phải thế.”

Không ngừng mút lấy cổ họng, vuốt ve khe móng, hai người chặt chẽ quấn giao chung một chỗ tựa như hai dã thú đối khác liều chết chiếm đoạt.

“Quân Bất Phàm, người thuộc về ta!” Rống to một tiếng, đột nhiên rút ra rồi hung hăng đỉnh vào, mỹ thịt hồng phấn nảy ra một lượng lớn như máu tươi nhuộm đỏ một mảnh đầm nước.

Quân Bất Phàm đầu chóng mặt và mệt mỏi, chỉ cảm thấy toàn thân mềm oặt, cự vật chôn bên trong cơ thể hắn không ngừng tấn công nhiều phương hướng khác nhau, hắn muốn trốn cũng không thể như bị đinh ghim chặt trên mặt đất.

Bỗng nhiên thứ đó rút ra, hắn còn cho rằng tất cả kết thúc, đang chuẩn bị chớp mắt một chút.

Không nghĩ đến mình bị lật ngược lại, móng bị y nâng cao, sau đó từ phía sau một lần nữa đỉnh mạnh vào trong thân thể hắn, điên cuồng đỉnh vào, mỗi một lần đều đỉnh vào nơi sâu nhất.

“A. Không được.” Thân thể bị y kịch liệt rung chuyển, thứ cứng rắn vốn rũ xuống lần nữa ngóc lên, dịch thể trong suốt không ngừng từ đỉnh nhỏ xuống

Đắm mình đưa tay đến hạ thân hắn, vuốt ve thứ cứng ngắc như thiết, hai người đắm chìm trong đam mê không thể tự kiềm chế.

Tại một lần lại một lần đưa đẩy, cảm nhận hậu huyết chặt trát trơn ướt mang lại sướng khoái, kích thích mãnh liệt khiến y không tự chủ càng lúc càng mau, hận không thể hòa hẳn vào trong cơ thể mình vĩnh viễn cũng không buông ra.

“Không được. thật không được.” Nghẹn ngào nói, nước mắt nhịn không được trào ra khóe mắt.

Ôm chặt lấy thân thể hắn, để thứ cứng rắn của mình đâm vào nơi sâu nhất, liên tục vài lần mới phóng thích.

“Ô.”

Quân Bất Phàm mệt mỏi gục bên cạnh đầm nước động cũng không động, trải qua vận động kịch liệt hẳn ngay cả ngón tay cũng nâng không nổi, hẳn bây giờ gì cũng không nghĩ, chỉ muốn ngủ một giấc ngon.

8. Chương 8

Không phân biệt được đêm tối hay ban ngày cũng không biết qua bao lâu, đối với Quân Bất Phàm mà nói thời gian như ngừng lại, thân thể cùng tinh thần chịu hành hạ khiến y khổ sở không thôi.

Trong lòng vô cùng chán ghét tiếp xúc nhưng mỗi lần bị y đụng vào thân thể của hắn lại tự động có phản ứng xấu hổ, cả người mềm nhũn chủ động áp sát

Đáng sợ nhất ngày càng tăng nhiều, bên trong thân thể luôn cảm thấy trống rỗng, hẳn thậm chí hi vọng được nhiều hơn một chút, đương nhiên những lời này hẳn tuyệt đối không nói khỏi miệng .

“A. Ô.” Gian nan hô hấp, hẳn nửa người trần truồng gục bên cạnh đầm, vô lực thừa nhận một lần so với một lần càng thêm mãnh liệt xâm nhập.

“Đừng cắn chặt thể chứ, muốn gián đoạn sao.” Võ lên miệng hắn, khi nói giọng hơi khàn khàn lười nhát.

Thật tiêu hồn, ả nóng, chặt trát, không một ... không ... ai tuyệt vời bằng hắn, thế nào cũng không đủ.

Đơn thuần tiết dục lại biến thành tìm cách có được lòng người phía dưới, y dùng lực lấy lòng Quân Bất Phàm đáng tiếc Quân Bất Phàm không nhận tình cảm của y, chỉ cần hơi tỉnh táo liền đẩy y ra.

Y rất bội phục nghị lực của Quân Bất Phàm, giống cái trong tộc ngân hoàn xà bọn họ đến kỳ phát tình hóa thân như *** thú, chỉ cần gặp phải giống đực sẽ chủ động tới cầu hoan, không nghĩ đến hắn ăn mỹ nhi còn có thể giữ tỉnh táo kiên trì trong đầu, đúng không phải người thường.

“Buông tha ta. ta chuyện gì cũng đồng ý với ngươi.” Nửa thân dưới không nhả nổi tình nguyên, nhưng phía sau thứ cứng rắn xà yêu lại tàn sát bừa bãi bên trong thân thể hắn.

Trong lúc mơ màng hắn không biết mình bị đè bao nhiêu lần, vừa bắt đầu hắn còn khí lực mắng người, nhưng về sau ra khỏi miệng tất cả đều chuyển thành rên rỉ, hắn định ngậm lại miệng.

“Được rồi, lần này tha cho ngươi, ngày mốt chính là ngày phát tình, ngươi cần phải bồi thường ta thật nhiều đấy.” Đâm liên tục thêm vài lần mới phát tiết bên trong thân thể hắn.

Tình nguyên nóng bỏng tất cả đều phóng vào trong thân thể hắn, hắn muốn tránh thoát, đáng tiếc lưng bị người ta siết chặt.

Nước hồ trong suốt chiếu ra dáng vẻ chật vật của hắn, hắn sững sờ nhìn xuống bóng mình, cắn chặt môi, xấu hổ tức giận muốn chết.

“Cút.” Rống to một tiếng nhưng nhỏ yếu ớt vô lực.

“Còn sức mắng ta, sớm biết không tha cho ngươi.” Ngắt khe miệng mềm mại co dãn, chưa đủ thềm còn liếm liếm khóe miệng.

Bàn tay lạnh băng mò tới giữa chân hần chỉ thấy huyết nhỏ bừa bãi, sưng đỏ còn chảy ra dịch thể của mình, xem ra y muốn quá nhiều.

Trong lúc tận tình phát tiết y quên mất người phía dưới y thuộc tộc người, căn bản không thể thao một khoảng thời gian dài.

Lại nói Xà Tộc bọn họ đến kỳ phát tình có thể không ăn không uống, chỉ cần dục vọng được tuyến tiết thì mặc kệ những chuyện khác, hôm nay lần đầu chạm vào loài người, y lại lo lắng Quân Bất Phàm có chịu nổi không.

Lỡ như nơi tiêu hồn bị làm hỏng, lần sau không sử dụng được, không phải là chuyện đáng tiếc nhất sao!

“Mà thôi, hôm nay ngừng tại đây, để người ngủ một lát.” Quẹt khước môi, đứng dậy sải bước nhẹ nhàng ra ngoài.

Nằm trên mặt đất Quân Bất Phàm nào ngủ được, mắt đầy tơ máu hần cố gắng ngồi dậy, rời khỏi nơi này

Cửa động đang ở trước mắt, chỉ cần có thể rời khỏi đây cho dù mất mạng cũng không tiếc, hần tuyệt đối không muốn bị xà yêu giam ở đây!

Loạng choạng đi về phía trước, mỗi một bước hai chân như dẫm trên mũi dao, đau đến tê tâm liệt phế.

Giữa chân không ngừng chảy ra dịch thể lạnh băng khiến hần vừa thẹn vừa giận, hận không thể ngay lập tức rời khỏi nơi sỉ nhục hần.

Đứng ở cửa động, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên trên người hần, giống như cách một thế hệ hần đột nhiên ý thức trên người mình không có quần áo, áo trên người sớm bị xà yêu xé rách.

Gian nan sải bước trở về, may mà còn khô giáp còn nguyên, chỉ có một số nơi bị rách, sau đó không nghiên cứu nhiều mặc lên xông ra ngoài.

9. Chương 9

Đi bộ khoảng chừng một dặm hần đã mệnh đến không nhúc nhích, thường ngày bước đi như bay lúc này chỉ có thể từng bước từng bước di chuyển về phía trước.

Có vài lần hần muốn dừng lại nghỉ ngơi nhưng lại lo lắng bị xà yêu tìm được.

Thật vất vả đi tới một nơi hoang vắng trong rừng, thở không ra hơi, đành phải tựa vào thân cây thở gấp.

“Tướng. Tướng quân.” Một nơi khác rừng rậm đột nhiên chạy ra một người quần áo lam lũ, nhiệt lệ doanh trông chạy về phía hần.

“Tiểu Mã, người sao lại ở đây?” Ngẩng đầu đã thấy binh lính Tiểu Mã đã xông đến, không kịp chuẩn bị ôm đầy cõi lòng, may phía sau có thân cây chống đỡ, nếu không đã sớm ngã trên mặt đất.

“Tướng quân, ta cuối cùng tìm được ngài!” Tiểu Mã vỗ vỗ bờ vai của hần, không nhận được thất thanh khóc lớn.

“Xảy ra chuyện gì? Ta không phải bảo người trở về kinh sao?” Đẩy Tiểu Mã ra, Quân Bất Phàm khuôn mặt tràn đầy bất an.

Trước đó hần đuổi tiểu Mã rời khỏi, vì hi vọng y có thể trở về kinh, đem tất cả chuyện xảy ra trên chiến trường bẩm báo với hoàng thượng, đương nhiên quan trọng nhất chính là muốn hoàng thượng đề phòng tiểu nhân.

“Tướng quân, trong kinh xảy ra chuyện lớn, chức vị của ngài bị triệt bỏ, dân chúng trong thành ai cũng nói ngài là gian tặc phản bội tổ quốc, mà ngài cũng thành tội phạm truy nã.” Tiểu Mã lau nước mắt, suy sụp tinh thần nói.

“Cái gì, ta thành gian tặc phản bội tổ quốc?” Buông Tiểu Mã ra, hai chân cơ hồ chống không nổi thân thể hắn.

Vị trí tướng quân có hay không hắn không quan tâm, nhưng xú danh gian tặc phản bội tổ quốc sao có thể rơi lên đầu hắn?

Đột ngột trong đầu hiện lên gương mặt, khó trách y sao chịu thả hắn đi thì ra muốn biến hắn con chó không nhà!

“Ừm, bây giờ trong kinh thành nơi nơi đều dán bằng truy nã ngài, ngài ngàn vạn đừng trở về.” Thấy thần sắc hắn khác thường, Tiểu Mã vội vã đi đến đỡ lấy hắn, trong lúc vô ý thấy được mảnh xanh tím trước ngực hắn.

“Là hoàng thượng hạ lệnh sao.” Mơ màng nhìn phía trước, hai mắt trong trẻo không hề có tiêu cự.

Sẽ không, hoàng thượng không bao giờ đối xử hèn hạ thế, vào sanh ra tử nhiều năm, vì hoàng thượng hắn liều mạng cũng không tiếc, không có công lao cũng có khổ lao.

“Là hoàng thượng tự mình hạ chỉ, ta vừa nhìn thấy hoàng bản liền suốt đêm trốn khỏi kinh thành, vì muốn báo cho ngài biết tin tức này.”

“Mau, người mau đưa ta trở về, ta muốn tiến kinh diện thánh.” Nửa tựa trên vai tiểu Mã, hắn hai mắt đỏ ngầu, không ngừng thở gấp.

Hắn không tin, tuyệt đối không tin hoàng thượng sẽ hạ thánh chỉ, hắn nhất định phải trở về kinh giải thích rõ ràng!

“Tướng quân, không thể, bây giờ ngài về chả khác nào chịu chết.” Tiểu Mã cương quyết lắc đầu.

“Ta không sợ chết, cho dù chết cũng phải chết thanh bạch, nhà họ Quân ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện phản bội nước!” Một quyền đánh mạnh trên thân cây, cây nhỏ trong nháy mắt bị chẻ ra làm hai.

Quân gia bọn họ đời đời trung lương, từ tổ phụ hắn đến cha hắn tất cả đều chết trên sa trường, nếu mang tội danh phản quốc xuống dưới địa phủ, hắn nào còn mặt mũi nhìn liệt tổ liệt tông?

“Tướng quân đừng tức giận, trên người ngài còn vết thương.” Cho rằng mảnh xanh tím trước ngực do lúc chạy trốn bị thương, Tiểu Mã không suy nghĩ nhiều.

“Chút ít vết thương đó không đáng là gì, chúng ta hãy đi mau.” Nhớ tới xà yêu có lẽ đang ở cách đây không xa, hắn trong lòng không yên.

Nếu bị xà yêu bắt trở về, kết cục không cần đoán cũng biết. hắn tuyệt đối không muốn tiếp tục chuyện *** loạn.

“Muốn đi, không dễ vậy!” Bóng trắng loáng qua, bạch y nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt hắn, yêu đồng màu vàng biến thành màu đen, cẩn thận nhìn kỹ sâu trong có phảng phất còn có màu lam.

Nếu không phải biết y là xà yêu, y còn cho rằng y là tiên nhân hạ phàm, tướng mạo cùng khí chất người thường tuyệt đối không bằng.

“Tiểu Mã, chạy mau.” Dùng sức đẩy tiểu Mã, còn bản thân mình thì ngăn trước mặt tiểu Mã.

“Quân Bất Phàm, người thật can đảm dám bỏ trốn!” Tiến lên một bước siết chặt gò má Quân Bất Phàm, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

Nghĩ đến Quân Bất Phàm mấy ngày không ăn, nên có ý tốt ra ngoài tìm thức ăn cho hắn, vui vẻ bắt sống một con thỏ hoang trở về không ngờ trong động lại không một bóng người.

Y tức giận lập tức đem thỏ hoang biến thành thịt nát, không nói hai lời liền đi tìm người, vậy mà vất vả tìm được rồi thì sao chứ, hắn lại xem y như ác ma ăn thịt người muốn giết hắn.

10. Chương 10

Thân là yêu tiên tu luyện ngàn năm bình thường ít có thất tình lục dục. Hôm nay bắt quá chỉ vì một tên loài người mới quen biết mấy ngày, hỉ nộ ái ố y xem như ném đủ cả.

Thật muốn một chưởng đánh Quân Bất Phàm, muốn giết hắn nhưng tìm đâu ra một người phối ngẫu ưng ý như hắn, do dự một hồi cuối cùng không ra tay.

“Người là ai mà dám động tay động chân với tướng quân chúng ta, không muốn sống nữa rồi chắc.” Tiểu Mã còn không biết tử thần đang ở trước mắt, muốn đi lên đẩy người kia ra.

“Tiểu.....Tiểu Mã, không cần lo cho ta, đi mau.” Gian nan xoay qua.....Quân Bất Phàm trong mắt lóe sợ hãi.

Xà yêu lợi hại cỡ nào hắn đã biết, còn tiểu Mã căn bản không phải đối thủ xà yêu, ở lại chỉ có nước chịu chết.

Nhớ lại xà yêu từng nói mai là ngày y phát tình, hắn còn có lợi với xà yêu nên y tạm thời sẽ không giết hắn nhưng tuyệt đối không dễ dàng tha hắn.

Hắn không sợ chết nhưng không muốn mang tiếng xấu chết đi, hắn phải giữ mạng rửa sạch hàm oan, tuyệt đối không thể chết ở đây.

“Tướng quân, tôi lần này sẽ không bỏ lại một mình ngài.” Có lần đầu tiên tuyệt đối không có lần thứ hai, tiểu Mã không chịu rời khỏi, chỉ sợ lần này đi sẽ không thấy được hắn.

“Người..đại ngu ngốc, y không phải là người là yêu quái đấy, người ở đây cũng không cứu được ta.” Hét to vào tiểu Mã, hắn hận không có thêm một cây roi đuổi tiểu Mã đi.

“Quân Bất Phàm, người sao phải bảo vệ tên đó, có phải muốn cùng hắn ***?” Nheo lại mắt phượng, trên dưới đánh giá tiểu Mã, cười lạnh một tiếng.

Sớm đã nghe qua loài người có long dương chi hảo thích đoạn tụ, loài người trước mắt gầy yếu nhìn không thu hút so với đầu ngón út y còn kém xa.

Quân Bất Phàm một lòng muốn cứu hắn, chẳng lẽ giữa bọn họ có chuyện mờ ám?

Nghĩ đến đây lửa giận thiêu đốt hừng hực, lực đạo trong tay cũng mạnh hơn, bóp đến gương mặt hắn đỏ rực.

“Bỏ ra...thối lắm, nhắm nhí, đừng dùng những thứ bẩn thỉu người nghĩ rồi gán vào ta.” Nghe y dỗ lỗi, Quân Bất Phàm mặt lập tức ửng hồng.

Dâm xà đáng ghét, bản thân *** loạn không nói giờ còn nói hắn không chịu nổi thế.

“Vậy người bảo vệ hắn làm gì, ta không ăn hắn.” Không tức giận chỉ là khinh miệt nhìn lướt qua tiểu Mã, bĩu môi không vui.

Y đã sớm không ăn yên hỏa nhân gian, hơn nữa loài người trước mắt gầy gộc nhìn ăn không ngon, muốn ăn y thà rằng....ăn Quân Bất Phàm từ trong ra ngoài.

Trong trí óc lập tức hiện ra hình ảnh Quân Bất Phàm nằm dưới thân y rên rỉ, bên trong thân thể đồng thời xuất hiện ngọn lửa cháy hừng hực, hận không thể ngay bây giờ đem Quân Bất Phàm đè xuống dưới đất ăn sạch.....

“Người đừng giết hắn, hãy để hắn đi.” Một lòng muốn nhanh chóng cứu Tiểu Mã, hắn liều lĩnh kéo cánh tay y, ngăn cản y tiếp tục đi về phía trước.

“Hôm nay tâm trạng ta tốt không muốn sát sinh, bắt quá nếu có người muốn chết, ta không ngần ngại phá lệ.” Thản nhiên nhún vai, y buông lỏng bàn tay siết chặt gò má, đổi thành ôm eo hắn, nắm ngón tay thon dài ngắt một cái lên eo.

Thật muốn giết cái kẻ phá thời gian ôn tồn cùng người, bất quá cái tiên Tiểu Mã thật không biết điều, thật chướng mắt.

“Buông....Buông tay.” Thở gấp một tiếng, hai má màu đồng cổ nháy mắt biến thành tử hồng sắc.

“Ta không buông, ngươi thuộc về ta, ta thích thế nào thì thế ấy.” Cúi đầu găm cắn trên cổ hắc, tuyên cáo chủ quyền của mình.

“Tướng quân, các người.....” Tiểu Mã trừng lớn hai mắt, hít một ngụm hơi lạnh, nhìn cảnh ái muội trước mắt, một hồi lâu vẫn không thể mở lời.

“Không muốn chết thì mau rút.” Ánh mắt tà ác liếc sang, miệng vươn ra đầu lưỡi dài màu đỏ liếm láp nửa thân trần Quân Bất Phàm.

“Yêu.....quái....Tướng quân, ta sẽ tìm người thu yêu.” Hét lên một tiếng, tiểu Mã quay đầu bỏ chạy.

Để lại Quân Bất Phàm đáng thương vừa đói vừa mệt, trên cổ áp lực nặng nề, đầu choáng váng hoa mắt cơ hồ đứng không vững, nghiêng người dựa vào y.

“Hừ, thu yêu, để xem ai dám thu ta.” Cười lạnh, y ôm Quân Bất Phàm nửa tỉnh nửa mê bay đi.

11. Chương 11

Trở lại sơn động không lâu, lột đi bộ khôi giáp chướng mắt, Quân Bất Phàm từ từ tỉnh lại xoa trán đau nhói, khe hở một tiếng.

A

Tai thính nghe được tiếng động, nhú lông mày, do dự chốc lát vẫn rời khỏi, quay người đi đến một nơi khác không biết làm gì.

Thời gian chỉ một cái chớp mắt, y đem một khối thịt máu chảy đầm đìa đưa tới trước mặt Quân Bất Phàm, dịch thể đỏ tươi thuận theo cánh tay y chảy xuống đầy đất.

“Ăn.” Chỉ nói một câu ngắn gọn.

“Không ăn.” Đem đầu quay sang hướng khác, cố gắng không để mình nôn ra.

Trên đường trở về, hắc lờ mờ thấy xà yêu thuận tay bắt lấy nai con vừa mới ra đời, khối thịt này chắc lấy từ trên người con nai đó.

“Phải ăn, tôi không muốn ở chung với thầy ma.” Trực tiếp đem khối thịt nhét vào trong miệng hắc.

“Dừng tay, ta không ăn thịt tươi.” May mắn khối thịt thiếu chút nữa đưa đến miệng hắc.

Hắc không phải dã thú, không ăn sống, ngửi thấy mùi máu tươi tanh nồng đã muốn nôn.

“Sao không nói sớm, một mình ngươi muốn ăn thế nào thì làm đi.” Ném khối thịt cho hắc cũng không tiếp tục thúc ép, chẳng qua lạnh lùng đứng ở một bên nhìn hắc.

Quân Bất Phàm không nói cũng không để ý thân thể không mảnh vải, leo lên mò mẫm trong góc động, sau khi lục lọi một hồi mới tìm được đá đánh lửa.

Chết hắc không sợ nhưng hắc bây giờ chưa muốn chết, cái mạng này rất quan trọng với hắc, cho nên bất luận thế nào hắc cũng phải sống sót!

Ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, mượn đám cỏ rơm trong sơn động vừa nướng thịt nai vừa suy nghĩ tiếp theo phải làm thế nào.

Chắc chắn xà yêu sẽ không thả hắc đi nhưng nếu phải ở đây làm chuyện cảm luyến cùng xà yêu hắc lại không cam lòng, trái lo phải nghĩ thật sự quá khó khăn.

Suy nghĩ một hồi hần quyết định thử thăm dò xà yêu để xem y rốt cuộc muốn gì!

“Người đang suy nghĩ gì.” Đứng ở bên cạnh đồng lửa, từ trên cao nhìn xuống hần, ánh lửa đỏ chiếu lên khuôn mặt tuyệt sắc càng sắc bức người.

“Xà Tộc các người khi phát tình sẽ kéo dài bao lâu.” Chần chờ chốc lát hần mới hỏi, hai mắt thẳng tắp nhìn đồng lửa.

“Không thể nói chính xác, mau thì một tháng chậm nửa năm cũng không chừng.”

“Ta muốn. . . . nếu ta chịu cùng người trải qua kỳ phát tình, người có thể thả ta?” Tiếp theo van xin, hần cắn răng hỏi.

Còn... đỡ hơn phí sức chống cự xà yêu, chẳng thà tiết kiệm sức để mình oan nam tử hán đại trượng phu cùng lắm xem như bị chó cắn, nhịn một chút sẽ trôi qua thôi.

“Thả người đi?” Khóe miệng nhếch cao, không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Người là yêu, ta là người, người giữ ta bên cạnh cũng không dùng được, qua trăm năm ta chỉ còn một đồng xương trắng.”

“Cho dù người là một đồng xương trắng cũng thuộc về ta.” Nhào đến áp đảo hần trên mặt đất, không chịu nhượng bộ vươn đầu lưỡi liếm liếm bộ ngực lồ lộ của hần.

Loài người này đúng can đảm còn dám bàn điều kiện, theo tính tình y thường ngày đã sớm biến hần thành băng bóng vĩnh viễn ngủ dưới đất, hôm nay ngược lại còn dám mặc với y.

“Vậy người cứ vượt ve thi thể của ta vượt qua kỳ phát tình đi.” Không nghĩ xà yêu bá đạo đến thế, hần vừa giận vừa tức.

Giơ tay lên đánh tên trước mắt, nghiêng thân né tránh, hần cắn răng vọt tới thạch bích bên cạnh.

Hần vốn không muốn chết nhưng xà yêu bức hần đến đường cùng, sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ.

Ninh vi ngọc toái, bất vi ngã toàn, hần không sống cũng không để xà yêu sống tốt!

“Nếu người chết, ta sẽ đem thi thể người treo lên tường thành kinh thành, để tất cả mọi người đến xem người.” Y không quan tâm nhún vai, cười quỷ dị uy hiếp.

12. Chương 12

“Người. . . .” Tức đến toàn thân phát run lại phải ngồi trở về.

“Một mình người ăn no đi với lại nhớ khỏe mạnh cùng ta vượt qua kỳ phát tình, nói không chừng tâm trạng ta tốt tự nhiên sẽ thả người đi.” Liếm liếm khóe môi, cảm thấy người trước mặt giận giữ cũng thật đẹp có thể ăn được.

“Người đi ra ngoài, ta muốn tắm rửa.” Cảm thấy mình cùng xà yêu không thể chung ngôn ngữ, hần quyết định không nói tiếp,

Ăn no mới có sức, hần không muốn tắm rửa chỉ muốn đuổi đi xà yêu tìm cơ hội chạy trốn.

“Đúng, ăn no đi, tắm rửa sạch sẽ nữa, vậy ta mới có một bữa ngon.” Ngắt lên móng sẵn chắc thêm một cái mới hài lòng thu tay lại, tựa như bóng ma bay ra ngoài.

Quân Bất Phàm hai ba ngụm đã giải quyết xong miếng thịt nai, cẩn thận nhón nhén đi đến cửa động, ai ngờ thấy xà yêu ngồi xuống ngay cửa động, không có dấu hiệu muốn rời đi, hần đành phải quay trở lại.

Không đường chọn lựa hần không thể làm gì khác hơn đi vào đầm nước, vừa tấy vật bắn trên người vừa suy nghĩ phải dùng cách nào mới có thể ra khỏi đây, lại ngạc nhiên phát hiện nước hồ không phải nước động trong hang.

Mừng rõ nhìn sâu trong làn nước, sờ soạn dưới đáy lại phát hiện phía dưới có một cái động lớn, đang chuẩn bị vào đó xem thử, bởi một hơi xuống đáy bất đắc dĩ nổi lên mặt nước để hít khí.

“Tắm xong chưa?” Lúc này bỗng nhiên có người đi đến, mắt phượng tà khí chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm hần, như muốn đem hần một ngụm nuốt vào.

“Ừ.” Hướng về nơi sâu đầm nước hần cố gắng rời khỏi ánh mắt nguy hiểm.

“Lại đây hầu hạ ta.” Cởi áo bào màu trắng lộ ra thân người cường tráng, sải bước lớn vào trong nước, vỗ vỗ mặt nước, nhìn hần vẫy vẫy tay.

“Đừng mơ.” Gầm nhẹ một tiếng, cả thân thể cũng vùi sâu vào trong nước bơi xuống.

“Còn muốn chạy, có phải muốn ta chặt chân của ngươi.” Cười lạnh tiện tay vỗ một cái, nước chảy bên cạnh hóa thành Cự Mãng dài mấy thước bay nhanh quấn lại hần.

“Khụ, khụ.” Ngang hông bị Cự Mãng quấn chết chặt, hần ngay cả cơ hội thở dốc cũng không có, nước hồ lạnh như băng tất cả đều chảy vào phổi của hần.

Chẳng lẽ hần bị thứ xiết chết sao? Thật buồn cười, hần sẽ chết thể này.

“Thật không ngoan, xem ra phải cho ngươi chút trừng phạt, để ngươi biết rõ ai là chủ, ai là nô.” Từng bước kéo hần đến bên cạnh người, nâng cằm nhìn chung quanh một chút.

Rút một cọng tóc trên đầu, trong miệng lẩm bẩm đọc từ, sợi tóc dài trong nháy mắt cuộn tròn trong không khí trên không trung hóa thành ngọn lửa màu lam, sau đó rơi xuống biến thành chiếc vòng băng nhỏ màu lam.

“Thích không? Nó đặc biệt làm cho ngươi đấy.” Chiếc vòng băng nhỏ màu lam phát ra tia sáng quỷ dị, cẩn thận nhìn lại như một con rắn nhỏ cắn đuôi của mình.

“Không. Không nên.” Trùng lớn hai mắt, hần từ từ lui về phía sau.

Mặc dù hần không biết tác dụng chiếc vòng làm bằng rắn này, nhưng trong ánh mắt lạnh lùng hần cảm thấy sợ.

“Không muốn cũng phải muốn.” Không để ý hần cự tuyệt, nắm lấy đầu nhũ bên phải nói, đem tiểu hoàn hình xà kéo ra một khoảng nhỏ ghim vào.

Máu đỏ tươi từ miệng vết thương rỉ ra, đầu nhũ màu nâu trước ngực lập tức sưng đỏ trước to không ít biến thành màu tử hồng sặc.

“A.” Rống to một tiếng, đau đớn khó chịu đánh tới ***g ngực Quân Bất Phàm.

!

13. Chương 13

Trong nháy mắt di động đến bên cạnh Quân Bất Phàm, dùng lực mạnh ép hần xuống nước, trong mắt phượng hẹp dài tràn đầy phẫn nộ.

“Khí lực cũng rất lớn, thiếu chút hủy động phủ của ta.”

“Ồ.” Ngực đau như bị lửa đốt, cả thân thể bị nước bao vây, hần gian nan mở miệng, nước hồ lạnh thấu xương trong nháy mắt vọt vào, tất cả đều tràn vào trong miệng hần.

“Khó chịu lắm đúng không? Thế mà không biết ngoan.” Năm đầu nhũ không bị thương bên trái, dùng sức bầm xuống.

Chưa từng có người giống như Quân Bất Phàm không phục tùng y, trong lúc nổi giận y thật muốn trực tiếp làm Quân Bất Phàm chết đuối nhưng nhìn Quân Bất Phàm khổ sở chịu không chịu nổi, trong lòng lại dịu xuống.

“Ồ. rời khỏi tôi.” Tránh né muốn nổi lên mặt nước, lại bị mạnh dè trở về.

Bản năng cầu sinh làm bắt bấu chặt cánh tay, cố gắng thoát khỏi khống chế nhưng không như mong muốn, hấn càng vùng vẫy càng bị dè muốn chết.

“Có thể thả người, nhưng người phải thề sau này ...không được bỏ trốn nữa.” Bàn tay hơi thả lỏng, để Quân Bất Phàm có thể nổi lên mặt hít chút không khí.

“Nằm mơ!” Dùng ánh mắt tỏ ý bức bối, hấn không nói nên lời, tứ chi đau nhức muốn chết.

Khóe miệng mang theo nụ cười lạnh tà khí “Đã thế, vậy thì thân thể của người không được rời khỏi ta.”

“Cái gì?” Quân Bất Phàm trên mặt mất hết huyết sắc.

“Người.”

Hấn còn chưa kịp lên tiếng đã bị thô bạo kéo ra mặt nước, không nói hai lời đem hấn đặt tại trên mặt đất, tách ra hai chân, xà căn cứng rắn như băng trụ đặt ngay móng hấn.

“Đừng vào.” Bất ra rên rỉ khó chịu, lúc này hấn căn bản không còn lực ngăn cản xâm lấn.

“Người nói không vào thì không vào sao, ta dựa vào cái gì mà nghe lời người.”

Đôi mắt yêu dị phát tán dục diễm cuồng nhiệt, con người màu đen trong nháy mắt biến thành màu vàng, kim quang lấp lánh mê hoặc lòng con người.

“”

Quân Bất Phàm trông mắt đen lấp lánh bất an, trong lòng cuồng loạn như bị độc xà chú ý, sự thật nam tử trước mắt tuấn mỹ như tiên lại là *** xà vô cùng độc.

“Thân thể của người rất ấm áp.”

Thân thể to lớn lạnh như băng dán sát chặt chẽ trước ngực hấn, khiến hấn run lập cập vì rét.

Vươn tay sờ lên ngực của hấn, mê luyến hơi ấm trên cơ thể hấn, ngón tay thon dài thuận theo hông hấn sờ soạng xuống phía dưới, xà căn thông thả đỉnh về phía trước, thoáng cái bị hậu huyết khít khao bao trùm dù chỉ mới tiến vào được một nửa.

“A. Thật chặt!” Không nghĩ trải qua nhiều nhân túng dục, Quân Bất Phàm bên trong thân thể vẫn chặt trát tiêu hồn.

“Đừng sờ.” Thân thể nhịn không được khẽ run rẩy, bàn tay xà yêu đưa đến nơi vô cùng tê ngứa, mặc dù lạnh như băng sờ đến lại như lửa đốt.

Hấn khó chịu vặn vẹo cơ thể, muốn thoát khỏi xúc cảm khó chịu, ngẩng đầu hai mắt mơ màng nhìn mắt phượng, trầm luân bên trong không thể tự kiềm chế.

Tia sáng màu vàng bắn ra bốn phía, trong con người tất cả đều là bóng dáng của mình, lạnh lùng xen lẫn cuồng nhiệt, như hoa mai nở giữa mùa Đông, vô cùng mê người.

“Thích gương mặt này lắm sao?”

Ánh mắt rơi vào trên mặt hấn, nhìn khuôn mặt si mê của hấn không khỏi lóe lên tia đắc ý, tay dùng sức cũng nhẹ hơn.

Chỉ nhìn Quân Bất Phàm bộ dạng không phòng bị, y cảm thấy bên trong thân thể đối khát khó chịu, trong đầu liền hiện ra hình cảnh Quân Bất Phàm nằm dưới người y rên rỉ

14. Chương 14

Thường ngày không biết có bao nhiêu yêu nữ theo đuổi y, y đương nhiên biết mình trời sanh dung mạo tuấn mỹ, trước kia y không biết tốt ở chỗ nào, hôm nay y cảm thấy rất hay, ít nhất Quân Bất Phàm không chán ghét bộ dạng y hiện tại.

“Thật nóng.” Lắm bẩm nói, đột nhiên phát hiện hần lỗ miệng nói đều không nên nói, vội vã ngậm lại miệng.

“Người trong nhân tộc đều cường ngạnh như ngươi sao?” Câu khởi tiểu hoàn xà bằng bằng màu lam, cúi đầu mút đầu nhũ sưng đỏ, liếm đi máu trên đó.

Không phải đao thật thương thật hần sẽ không biết điều nghe lời, nếu không phải hần một lòng muốn chạy trốn y sẽ không tàn nhẫn tổn thương hần.

Bất quá để lại ký hiệu sẽ không lo lắng hần bỏ trốn, tất cả vật có lưu ấn ký của hần đều thuộc người trong tộc ngân hoàn xà bọn họ.

Quân Bất Phàm cổ cứng ngắc, cố gắng mở môi nhưng gì cũng không thể nói, chờ dẫn quay đầu đi.

Hôm nay hần đã như thịt nằm trên thớt mặc người chém giết, hần có nói hay không xà yêu cũng không buông tha hần, vậy cần gì phí lời với xà yêu!

“Không nói ? Ta đây liền làm đi.” Ngón tay thon dài sờ mó môi hần, cười tà một tiếng.

“Làm.”

Quân Bất Phàm nghi hoặc mở hai mắt mình, bất thành linh áp sát đến, hần kinh ngạc mở miệng lưỡi xà lạnh như băng trong nháy mắt xuyên vào trong miệng hần, quần lưỡi của hần.

“Ngô.”

Không kịp phản ứng đã bị giữ chặt, hần đưa tay kéo mái tóc dài lại bị mạnh mẽ vặn ra phía sau, dẫn đến thân thể cong lên dán sát vào y.

“Chặc.” Lưỡi xà không ngừng trong miệng Quân Bất Phàm khuấy động, dẫn dụ Quân Bất Phàm trả lời.

Từ mới bắt đầu y đã muốn hôn sâu hần, ném thử mùi vị có phải cũng nóng ấm như cơ thể hần

Không nghĩ còn nóng ấm hơn, không thể nói nóng ấm mà là nóng đến kinh người!

Dùng đầu lưỡi tham lam thăm dò mỗi một góc ngách trong miệng Quân Bất Phàm, uống nước miếng nóng rực trong miệng hần, gian tà trên đầu lưỡi buộc Quân Bất Phàm phải cùng y dây dưa.

“Ừ.” Hai bàn tay hần không ngừng khước từ ngăn cản y nhích tới gần.

Mặc kệ hần hận xà yêu trước mặt, bất quá xà yêu vẫn khát vọng, cuồng dã, còn quyến rũ đến làm người khác không thể kháng cự.

Tim đập hần đập thật nhanh, cả người không cách nào di chuyển, nhất là ngọn lửa từ bụng lan tràn khắp tứ chi, dục vọng hạ thân lơ mơ ngẩn đầu.

“Mùi vị thật không tệ, so sánh với trong tưởng tượng còn thơm ngon hơn nhiều!” Rất lâu mới rời khỏi hần, nhếch môi mỏng nhỏ giọng lắm bẩm, thông thả từ môi hôn đến ngực rồi xuống bụng hần.

Trên làn da màu mật ong tất cả đều lưu lại chi chít hồng ấn của mình, y cười khan, động tác trong tay cũng dịu dàng hơn.

“Đi ra, không được đụng chỗ đó.” Quân Bất Phàm cảm thấy máu cả người như sôi lên.

Không trả lời hần chỉ từ từ ngẩn khuôn mặt xinh đẹp tà mị nhìn hần, yêu khí tanh tanh xen lẫn mùi đàn hương vẫn vương quanh mũi, khiến bụng hần sôi sục.

Chẳng qua qua vuốt ve thân thể mềm mại đã cảm thấy hạ thân càng lúc càng cứng, không thỏa mãn từ từ thăm dò vào, hận không thể đỉnh hết vào trong thân thể hắn hưởng thụ sự gần gũi ấm cúng. . . .

“Không được đụng ở đâu? Ở đây àh?”

Bàn tay đột nhiên chen vào giữa hai chân hắn, cảm chỗ quan trọng trong suốt như ngọc của hắn, dùng lực không nặng không nhẹ khuấy động.

Thiếu chút đã quên, mỗi lần y hưởng thụ Quân Bất Phàm đến cuối mới tiết, thật không tận tính. . . .

15. Chương 15

Có lẽ bởi vì vậy Quân Bất Phàm mới muốn rời khỏi, phải biết rằng máu trong thân my nhi chí ***, sau khi Quân Bất Phàm ăn my nhi ném thử tư vị *** sẽ không thể rời khỏi y.

“Ô.”

Quân Bất Phàm bị y hành động đột ngột không thể thích ứng, mãnh liệt tê dại từ hạ thân vọt lên trên, hắn cắn chặt răng không để mình kêu lên tiếng.

“Ô. Dừng tay.” Thuận theo bàn tay vuốt ve, rên rỉ vỡ tan không ngừng từ trong miệng hắn tràn ra.

“Vậy mà bảo ta dừng tay?” Cười xấu xa nói.

Y rất hài lòng thân thể Quân Bất Phàm, đã rất lâu chưa gặp được người phối ngẫu nhạy cảm thể này, xem ra y có thể vui vẻ vượt qua kỳ phát tình rồi!

“Không.” Rống thanh thoảng cái chuyển thành rên rỉ, thật muốn chết tâm.

Hắn hoảng loạn tránh né lại cảm thấy bị bàn tay vuốt nhẹ vô cùng thoải mái.

Bản thân sao lại không biết xấu hổ thể này?

Khổ sở nhắm hai mắt, hắn chỉ có thể không quan tâm tất cả nhưng càng làm thân thể càng cảm giác rõ ràng.

“Người nhìn ở đây xem, chảy cũng không ít nước.” Xấu xa ngất lên linh khẩu, bức hắn mở hai mắt.

Sau đó khó có thể nhắm mắt lại, y rất vui nhìn hai mắt Quân Bất Phàm, tinh quang bắn ra bốn phía ánh khí bức người, mỗi lần sắp tiết sau đó lại biến thành mưa lát phát.

“A! Dừng tay.” Hét lớn một tiếng, hắn bắn trong tay xà yêu.

Thế là dịch thể trắng đục bắn tóe cả người, tuyệt không để ý đem xà căn lạnh như sắt rút đi, đỉnh dính chút ít trượt lần nữa đỉnh vào.

“Mới bắt đầu đã tiết nhiều như thế, nghe nói người là tướng quân có phải đã lâu không được tiết.” Vừa lao thẳng vào trong, vừa cảm hạ thân xụi lơ của hắn, mãn nhãn trên đùa.

“Liên quan gì đến người, muốn làm gì thì làm nhanh đi.” Quân Bất Phàm thở dốc gương mặt anh tuấn phi hồng.

Xà yêu đáng chết, hắn hành quân hơn một năm dĩ nhiên chưa từng gần qua nữ sắc, hôm nay bị y trên chọc không chịu nổi nên nhất tiết thiên lý.

Bất quá việc này quá kỳ quái đi, ngày hôm qua xà yêu làm cả buổi hắn cái gì cũng bắn không ra, hôm nay hạ thân lại sinh khí bừng bừng.

Hắn không biết tất cả việc cổ quái hoàn toàn do huyết nhục bên trong thân thể ngân hoàn xà, hắn uống máu ngân hoàn xà, xà bản tính *** đặc biệt ở kỳ phát tình căn bản không chịu nổi bất kỳ trêu chọc, chỉ cần vừa chạm vào hắn lập tức có phản ứng.

“Đương nhiên liên quan đến ta, đây nói rõ ta không đủ cố gắng, không thỏa mãn được người.”

Thanh âm bỗng nhiên dịu xuống, từ từ cúi đầu lần nữa rơi vào trên môi hắn, ngậm môi hắn, cẩn thận liếm mút từng nơi không bỏ sót bất cứ nơi nào.

Lần này hắn bị cảm dỗ khiến thần trí mơ hồ, không ý thức mở miệng chủ động quăn lưỡi cùng y.

Mừng rõ thấy Quân Bất Phàm chủ động, biết hắn không còn phòng bị, hậu nguyệt ngậm chặt cự vật cũng hơi thả lỏng, y thử từ từ đỉnh vào tiếp.

Động một cái lập tức làm Quân Bất Phàm giật mình tỉnh táo, ý thức bản thân còn hòa theo y, trừng lớn hai mắt giống như thấy quỷ đẩy ra y.

“Đi ra ngoài, mau đi ra!”

Quân Bất Phàm kháng cự khơi dậy dục hỏa thiêu đốt trong người y, gợi lên cảm giác chinh phục dục vọng nguyên thủy ẩn nấp sâu trong vực sâu nội tâm.

Mặc sức dùng tay vuốt ve đầu nhũ hắn, kéo lên tiểu hoàn xà rồi lại để xuống, lập đi lập lại động tác cho đến đầu nhũ vừa đỏ vừa sưng.

“Ta không thích sưng vật không nghe lời nha.”

“Không.” Thân thể lạnh run lại ngăn không được xâm lược, bị vững vàng khóa chặt trên mặt đất.

Cúi đầu đem đầu nhũ run rẩy ngậm vào trong miệng, dùng sức mút lấy, trừng phạt mút liếm mạnh vết thương trên đỉnh.

“A. Không.” Từng trận mãnh liệt tê dại tập kích toàn thân, cố ý kích thích thân thể hắn, làm hắn không thể thừa nhận.

“Rời khỏi ta.” Hắn sức cùng lực kiệt gào thét nhưng một chút lực cũng không có.

Giống như dã thú bị bỏ đói quá lâu, tham lam chôn trước ngực hắn, dùng lưỡi chà mỏng linh hoạt không ngừng liếm láp đầu nhũ hắn, khiến hắn toàn thân không ngừng run rẩy.

16. Chương 16

“A.” Hắn thở dốc muốn thoát khỏi hành hạ ngượng ngùng.

Khổ sở nhắm hai mắt, gương mặt ửng hồng, miệng không tự chủ thở dốc ồ ồ.

Ánh mặt trời từ cửa động hắt vào rơi lên thân thể trần truồng, làn da màu đồng cổ như phủ một lớp mặt đường, lại bởi vì *** bộc phát mà nhàn nhạt hồng cực kỳ dụ người.

“Không. rời khỏi ta.” Hắn mê man rên rỉ.

Hắn xuất ra chống cự cuối cùng nhưng thân thể đã bị y vây chặt chẽ, dù cho hắn vùng vẫy thế nào cũng trốn không thoát.

“Cần gì bày ra bộ dạng không tình nguyện, không phải vừa rồi người rất hưởng thụ sao.” Không rõ hắn sao cứ bướng bỉnh không chịu thần phục y.

Y chưa từng có kiên nhẫn thể với đối tượng phối ngẫu, trước kia y chỉ cho bản thân mặc kệ kẻ khác, chứ không giống bây giờ vừa dụ dỗ vừa hôn mà không được, sự kiên nhẫn y cũng dùng sắp hết.

“Hưởng thụ cái quý, người thử bị đè một lần xem.” Quân Bất Phàm hít thở vận vẹo cơ thể, ánh mắt sắc như đao hận không được đâm vào con xà yêu chết tiệt trước mắt.

Hắn chuyển động khiến y chịu không nổi, hậu huyệt vốn chặt trắt, thật vất vả mới vào được một nửa, hiện tại bị kẹp đến nhức nhối.

“Buông lỏng chút, đừng kẹp chặt vậy.” Thở dồn dập, dùng sức đỉnh tất cả vào.

“Không a” Nước mắt giàn giụa từ khóe mắt chảy tán loạn, gương mặt thanh tú đỏ lừng.

Hắn không nhịn được cong người, hô to một tiếng, hai bàn tay liền chết đẫy lấy.

Không ngó ngang hắn phản kháng, rút ra xà căn rồi lại lần nữa đỉnh vào, hung hăng ma sát vách tường bên trong hậu huyệt, truy tìm chỗ mẫn cảm bên trong cơ thể hắn.

Quân Bất Phàm hoàn toàn bị trêu khơi dậy ham muốn, mỗi một lần đút vào đều khiến hắn không nhịn được bật ra yêu kiều, hai bàn tay bắt giắc ôm lấy lưng y.

“Không được.” Hắn cảm thấy cơ thể mình rất nóng, rất nóng.

Trong đầu trống rỗng, thân thể hắn khát vọng được nhiều hơn, không ý thức mở ra hai đùi, để y tùy ý đâm vào rút ra, chỗ kết hợp không ngừng phát ra tiếng thịt va chạm bành bạch.

“Đúng ...như vậy không phải tốt hơn sao.” Thanh âm khàn khàn, khuôn mặt tái nhợt như tuyết rớt cuộc nhiễm ửng đỏ ***, hiển nhiên có chút tức giận.

“Aha.” Ngẩng cao đầu, miệng không ngừng rên rỉ.

Quân Bất Phàm cảm giác lý trí dần rời khỏi cơ thể mình, khiến hắn trở nên không giống mình.

“A. mau chút. mau chút kết thúc.” Nước mắt kích tình làm hắn tỉnh táo chốc lát

“Vì sao phải nhanh, đừng quên ta mới là chủ.” Nâng lên mặt hắn, liếm mút giọt nước mắt chảy từ khóe mắt ra, cười vô cùng tà ác.

“A. đừng đụng chỗ đó.” Hắn không tự giác lắc lắc thân thể nghênh hợp, vui vẻ mãnh liệt khiến hắn khó không chế bản thân.

Tiếng thở dốc người kia không ngừng truyền vào tai y, nửa người dưới càng ngày càng lớn, càng lúc càng cứng rắn, tốc độ kéo ra đưa vào cũng nhanh hơn.

Nơi ẩm áp chặt trắt khiến lý trí y có chút điên cuồng, kéo ra đẩy mạnh vào dưng đạo chặt mê hồn, mặc sướng hưởng thụ con mồi thuộc về y.

“Ô.” Quân Bất Phàm miệng bật ra rên rỉ khổ sở.

Đau đớn dần dần thối lui, đối lấy là khoái cảm tê dại quen thuộc, mỗi một nhún vai đều khiến hắn đạt được khoái cảm trong đau đớn.

Hắn chặt cắn răng, mới có thể miễn cưỡng bản thân vì khoái cảm tập kích mà bật ra rên rỉ xấu hổ.

“Sắp thở không nổi rồi. Chậm một chút.”

Hắn lảo bẫm xin tha chẳng những không thể ngăn cản đối phương xâm phạm ngược lại kích thích dục hỏa lan tràn.

Kéo hắn vào trong nước, mượn lấy sức nổi trong nước, một lần lại một lần đỉnh vào chỗ sâu nhất trong thân thể hắn.

17. Chương 17

Trong động không thể phân biệt ngày đêm chỉ có thể mượn ánh mặt trời rơi vào phán đoán thời gian, Quân Bất Phàm trong lúc mơ màng chỉ biết xà yêu chưa một khắc rời khỏi hắn, ngày đêm không ngừng buông thả.

Giờ phút này, hắn mới tiết qua một lần vô lực gục trên người y, trong hậu huyết còn ngấm lấy xà căn, làn da trong suốt như ngọc vốn đầy rẫy vết thương hiện tại lại như một tấm tơ lụa thượng đẳng không chút tỳ vết.

Thậm chí vết thương trước ngực cũng khép lại như lúc bắt đầu, chỉ là tiểu hoàn xà màu băng lam vô cùng chướng mắt vẫn còn nằm trên đầu nhũ, nếu hắn còn sức đã sớm lấy xuống đập thành từng mảnh nhỏ.

“Quân Bất Phàm, người nên cảm tạ ta, người nhìn trên người mình xem một vết thương nhỏ cũng không còn.” Lấy ra tiểu hoàn xà phát tán tia yêu khí màu xanh, khuôn mặt lưỡi nhác nói.

Tình dục tạm thời được thỏa mãn, hơn nữa Quân Bất Phàm không đối chọi y, tâm trạng tốt hơn nhiều trong đầu có suy nghĩ muốn nói chuyện cùng Quân Bất Phàm .

Không chỉ thỏa mãn thân thể mập hợp, y còn muốn biết thêm nhiều chuyện liên quan tới Quân Bất Phàm, tỷ như hắn đã thành thân chưa, có con cái hay không, không như tộc ngân hoàn xà bọn họ con nôi dòng ít, đến giờ chỉ có y và đệ đệ vẫn tiêu diêu trên đời.

“Có thể cho tôi ngồi dậy không?” Không ngó ngang tới y, hắn nhìn xuống mặt đất, muốn để mình còn chút mặt mũi.

“Có thể, một mình người dậy đi, ta không ngăn người.” Đưa tay ra sau gối đầu, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

“Ừ.” Thấy xà yêu không ngăn cản, hắn cắn chặt răng, giơ lên hai đùi yếu ớt vô lực, thông thả bò dậy.

Mới nhích lên bắp chân đã mềm nhũn ngã mạnh trở lại, hắn lập tức cảm giác được xà căn bên trong thân thể biến hóa, sợ hãi trừng lớn đôi mắt.

Không phải lại muốn chứ? Nếu còn tiếp tục chỉ sợ hắn còn chưa chạy ra khỏi đây đã bị xà yêu làm đến chết.

“Không nghĩ người lại biết dụ dỗ người thế.” Mắt phượng yêu dị trong nháy mắt hé mở, trong mắt tất cả đều là bóng hắn.

“Ta không có.” Hắn lên tiếng phủ nhận, còn muốn bò dậy lại phát hiện hậu huyết cắn chặt xà căn không buông.

Hắn xoay qua ... suy nghĩ muốn bản thân tỉnh táo, nhưng đối phương nhanh tay ôm lấy mặt hắn, không cho phép hắn di động nửa phần, cho đến trong miệng hắn tràn ra tiếng rên rỉ, mới hài lòng buông tay.

Hắn cắn bản không cách nào kháng cự khoái cảm ăn mòn, chỉ cảm thấy thân thể cùng đầu tê dại hỗn loạn.

“Như vậy còn nói không có?” Không ngừng trên đùa hắn, đưa tay thăm dò chỗ kết hợp, xấu xa dè dặt to lấp đầy cửa vào hậu huyết.

“Mau dừng tay ” Hắn thở hổn hển xúc động hét lớn, thân thể tự động dao động.

Thấy hắn đã thế này còn luôn miệng bảo không nên, y có chút nổi giận, mặc kệ hắn chỉ biết y rất muốn hắn còn hắn phải nhẫn nại chịu đựng.

Y nhất định chinh phục triệt để tên tộc người cổ chấp này!

Đem xà căn thô to ra, lật qua thân thể hắn, để hắn đeo lấy mình, tay thuận theo bờ eo dẻo dai sờ soạn xuống phía dưới, mạnh mẽ tách ra hai chân hắn lộ ra cửa huyết nửa mở nửa khép, mỵ thị hồng phấn thu vào đáy mắt.

“Người muốn làm gì!” Hét ầm lên, hắn gian nan quay đi..., lại chỉ nhìn thấy mái tóc đen của xà yêu.

“Bắt đầu từ bây giờ, trừ phi người lên tiếng nói muốn, không thì ta sẽ không động.” Ngồi thiền giống như lão tăng, xếp đầu gối ngồi thẳng, hai tay ôm chặt vòng eo Quân Bất Phàm .

Quân Bất Phàm đáng thương chỉ có thể mở rộng hai đùi, dùng hết cách cũng không thoát khỏi, thắt lưng sắp muốn gãy một chút cảm giác cũng không có.

Dường như phát hiện hắn không thích, bèn đưa tay xoa nắn eo hắn, hắn nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

18. Chương 18

Dần dần hắn toàn thân khó chịu như bị lửa thiêu, làn da màu mật ong từ từ phủ một mảnh thẫm hồng sắc, thân thể ngứa ngáy vạn vạ.

“Muốn sao? Nếu muốn tự mình đến.” Khi y liếm láp vành tai, bàn tay còn lại không yên phận đưa đến nơi quan trọng vừa nhu vừa vò.

“Không. ta không muốn” Run rẩy tựa vào trước ngực, chỉ có thể hắn mới chống đỡ người.

“Người phải biết rằng, tinh nguyên của ta rất quý, tất cả vết thương lớn nhỏ trên người người đều là ta trị tốt.” Vuốt nhẹ vòng eo dẻo dai, thích đến không nỡ buông tay, há miệng sau lưng hắn cắn một cái.

So với đêm trước thân thể ngày càng hợp tâm ý y, sờ trở nên bóng loáng như nước bất kể kéo thế nào cũng có thể!

“Im miệng. đừng cắn!” Nhấn nhó lông mày, giơ lên tay trái một quyền đánh về phía đầu.

“Ừ, còn có khí lực đánh ta? Tinh thần không tệ nha.” Ngăn lại nắm tay đến, cầm tay hắn đi về hướng giữa hai chân.

“Người rút cuộc muốn gì, ta không trốn được mau buông tay.” Bị xà yêu đùa bỡn dị dạng mà còn sinh ra cảm giác, xấu hổ muốn chết.

Cuộc sống việc đáng làm không đáng làm cũng đã làm, hắn kêu căng hơn cũng không có bất cứ ý nghĩa, chỉ cầu xà yêu nhanh nhanh qua kỳ phát tình để hắn về rửa sạch tội oan của mình.

Đợi sau khi giải hết nỗi oan, hắn sẽ một đao tự kết liễu, xuống dưới tạ tội với liệt tổ liệt tông!

“Người không tình nguyện ở lại bên cạnh ta?” vươn tay xoay lại thân thể hắn, ấn lên trán nhìn hắn.

“Không tình nguyện thì thế nào, người sẽ thả ta đi sao?” Hắn cười khổ, một bụng chua xót.

Hắn tự nhận bản thân xui xẻo, ngàn không nên vạn không nên ăn ngân hoàn xà!

Mấy ngày mấy đêm không ngừng phóng tung, hắn đã hiểu hàm nghĩa trong lời nói xà yêu , hắn căn bản không thể kháng cự xà yêu tiếp xúc.

“Tốt lắm, người làm thử một lần cho ta xem.”

“Làm. làm cái gì.” Hắn lắp bắp, đầu nhất thời choáng váng.

Hi vọng không phải loại hắn nghĩ. xà yêu đáng ghét!

“Người nói xem làm cái gì.” Nhẹ nhàng vuốt ve hai má của hắn, cười vô cùng ái muội.

“Ta.” Ngắc đầu, cả người cứng ngắc không biết nói gì mới tốt.

“Không làm cũng không sao, cả đời người đừng mong rời khỏi đây.” Đột nhiên buông tay, bộ dạng như không quan trọng.

Y có chút mong đợi Quân Bất Phàm chủ động cầu hoan, nghĩ đến đây hạ thân bỗng nhiên xao động, lại muốn rồi.

“Tốt. . . . Ta làm.” Lời vừa ra khỏi miệng, hắc lập tức rầu rĩ hai má đỏ hồng, thiếu chút cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Vậy bắt đầu đi.” Vô vô mông hắc, đẩy ra hắc, nghiêng dựa lên tảng đá lớn cách đó không xa.

Quân Bất Phàm ngồi chồm hồm trên mặt đất, một hồi lâu mới đỡ lấy thành động đứng lên, quay đầu nhìn cửa động, mặc dù gần trong gang tấc lại tựa như xa tận chân trời, do dự một lát hắc mới vô cùng không tình nguyện nhích từng bước nhỏ đi về phía trước.

“Mau lên, sự kiên nhẫn của ta có hạn.” Không chịu rút tay, bấm vào cánh tay bắt hắc mặt đối mặt với y.

“Người có thể nhắm mắt không.” Nằm sấp trên người, hắc miễn cưỡng hỏi.

“Không.” Cự tuyệt

Không còn cách khác, Quân Bất Phàm đỡ lấy bờ vai y, dựng thẳng eo từ từ mở ra hai đùi cố gắng không để mình đụng phải xà cấn hung ác.

Ầm

Ngoài động vang một tiếng nổ lớn, Quân Bất Phàm cả người chấn động ngồi phệt xuống mặt đất, thoải mái thở mạnh một hơi.

Mỗi đến miệng cứ thế mà bay bảo sao y không giận, neho lại mắt phượng bực bội bay lên như lưu tinh xông ra động phủ.

19. Chương 19

Ngoài động cách ba trượng cuồng phong quét đến, một nam tử tuổi trẻ áo đen tóc đen đứng giữa không trung, huy vũ trường tiên trong tay, không ngừng hướng cửa động nham thạch đánh tới.

“Tang, mau dừng tay, đệ muốn hủy động phủ của ta sao? !” Ông tay áo dài vừa chuyển, đem sợi roi mảnh mai kéo trong tay.

“Vương huynh, huynh cuối cùng cũng ra.” Hắc y nam tử rơi xuống, đến gần nhìn phát hiện là một gương mặt tuyệt thế giống như đúc, chẳng qua mi tâm có thêm nốt ruồi son.

“Đệ không ở tốt nơi mình, chạy đến nơi ta làm gì.” Đem trường tiên xé đứt thành hai đoạn quăng trên mặt đất, khuôn mặt y khó coi cực điểm.

Chuyện tốt bị cắt đứt, nếu không phải Tang đệ đệ duy nhất của y, y đã sớm một chưởng kết liễu hắc.

“Vương huynh, huynh đem my nhi cho đệ mượn đi.” Tang mặt tiến sát lại, kéo lấy ống tay áo y, cong môi ánh mắt không phải loại trong suốt.

“Không được.” Quả quyết cự tuyệt.

“Vì sao không được, trước kia đệ muốn thứ gì huynh cũng cho đệ mà.” Tinh tế nhìn lại, hắc y nam tử trên khuôn mặt có nhiều phần trẻ con.

“My nhi đã chết.” Muốn rút lại ống tay áo lại bị Tang giữ chặt trong tay, y khó mà rút ra.

“Cái gì, cái gì, my nhi sao lại chết ?Huynh xem nàng như bảo bối sao lại để nàng chết?” Tang không thuận theo kéo lấy ống tay áo, lắc qua lắc lại.

“Chết thì đã chết, đệ mặc kệ nàng ta chết thế nào đi.”Nhíu lông mày.

Đệ đệ song sinh của y sinh không đủ thảng, trí lực thấp so với những người trong Xà Tộc, thường ngày y nuông chiều hần, nhường nhịn hần, khiến tính tình hần càng ngày càng không xem ai ra gì.

“Ta không tin, huynh nhất định đã giấu my nhi.” Tang không chịu nghe y, buông ra tay liền muốn chạy vào trong động.

“Đứng lại.” Rống to một tiếng, bay đến ngăn Tang ngoài cửa động.

“Hừ, Vương huynh lại lừa đệ, đệ tự mình vào tìm my nhi.” Thét một tiếng, dùng lực đẩy lấy, đáng tiếc sức yếu như muỗi dù có cố hết sức người kia một chút cũng không nhúc nhích.

“My nhi thật đã chết rồi.” Bực mình đến đỉnh đầu cũng sắp bốc khói.

“Nói bậy, my nhi đã chết, vương huynh sao có thể bình tĩnh thế?” Trên dưới đánh giá huynh trưởng, Tang cong môi không tin.

“Này. . . .” Nhất thời rơi vào đường cùng, y thật không biết giải thích thế nào mới tốt.

Bọn họ Xà Tộc đến kỳ phát tình, nếu như tìm không được phối ngẫu thích hợp, phát tiết không được dục vọng sung mãn thì khí huyết suy nhược, y thường thường chọn cách ngủ mê việc này Tang cũng biết.

Hôm nay cho Tang biết my nhi đã chết, đệ đệ sinh đôi lại đang ở đây, thật sự không biết đối phó thế nào.

“Vương huynh thật xấu, đệ muốn trở về nói phụ vương mẫu hậu, nói huynh ức hiếp ta.” Hung hăng trừng mắt, Tang nhận định huynh trưởng lừa mình.

“Tang, my nhi bị một tên loài người ăn.” Bị Tang quán không có biện pháp y đành phải nói ra sự thật.

Y thật vất vả mới được tự do vài năm, nếu phụ vương mẫu hậu tìm đến sợ rằng kéo y trở về thừa kế vương vị, y mới không muốn làm Xà Vương, một chút cũng không muốn.

“Người nào lớn mật dám ăn my nhi hả?” Tang chớp chớp mắt, ngẩng đầu lướt qua nhìn chung quanh trong động.

“Là tộc người bình thường, hần bị thương ăn nhầm my nhi, ta đã giáo huấn hần, đệ không có chuyện trở về đi tránh phụ vương mẫu hậu lo lắng.” Nghĩ đến Quân Bất Phàm còn trong động, y không lịch sự nói lời muốn đuổi khách.

“Vương huynh, kỳ phát tình của đệ sắp đến, nếu my nhi bị ăn vậy huynh giao người đó cho đệ đi.”

“Không được.” Cự tuyệt triệt để, lạnh lùng đẩy Tang tới chỗ xa.

Quân Bất Phàm thuộc về y, sao có thể tùy tiện giao cho người khác?

Đã đem Quân Bất Phàm xem làm vật sở hữu riêng mình, tính chiếm hữu cực mạnh, cho dù đó là đệ đệ của mình, y cũng không muốn giao, phải biết rằng bên trong thân Quân Bất Phàm có huyết nhục my nhi Tang không thể ngăn cản sự căm dỗ đó.

“Vương huynh, cho đệ một lần, cho đệ một lần thôi.”

“Không phải kỳ phát tình của đệ còn chưa đến sao? Thừa dịp khoảng thời gian này nhanh đi tìm.” Nén bực bội chuyển sang dụ dỗ Tang đang tức giận.

“Không, đệ muốn người đó.” Tang không thấy sắc mặt huynh trưởng đen như đáy nồi, hừ hừ ầm ĩ không thôi.

20. Chương 20

“Đệ có phải muốn chọc ta giận?” Mái tóc dài màu đen trong nháy mắt biến thành vô số nhiều con rắn nhỏ màu trắng và đen bay múa đầy trời, khí thế kinh người.

“Không. Không phải.” Lần đầu thấy Vương huynh phát hỏa, Tang cũng sợ hãi, rục đầu trốn sang một bên.

“Không phải là tốt rồi, biết điều nhanh trở về, ta sẽ không tức giận.” Vỗ về gương mặt tương tự y, thu liễm tức giận, rần nhỏ trên đầu biến trở lại mái tóc dài tùy ý xõa trên vai.

“Tốt, đệ nghe theo Vương huynh.” Tang len lén lau đi nước mắt, hai ba bước quay đầu rời khỏi.

.....

Trong sơn động âm u trừ tiếng nước chỉ có tiếng hít thở đều đều như hành quân của Quân Bất Phàm, sau khi y rời đi hắc mị mỗi nằm trên giường đá ngủ.

“Biết điều một chút, biết không? Nếu không ta đem ngươi cho người khác.” Nửa mang theo uy hiếp nắn gò má hắc mị, đem tất cả buồn bực trong lòng phát tiết trên người hắc mị.

Biết rõ chuyện không liên quan Quân Bất Phàm nhưng vẫn không vui, nghĩ đến đệ đệ y cứng chiều nhất cũng muốn hắc mị, trên tay lực đạo không khỏi mạnh thêm.

Trong lúc ngủ mơ, hắc mị cảm thấy hai má đau rất, hé mở đôi mắt sương mù, ánh vào mắt chính là người mặt bất phàm cùng mắt phượng hẹp dài không có ôn nhu chỉ có lạnh thấu xương.

“Ngô.” Thần trí dần dần thanh tỉnh, hắc mị buồn bực hừ một tiếng, hạ thân yếu ớt vô lực căn bản không thể ngồi dậy.

“Vậy mà đã không còn sức, vừa rồi còn nói muốn bồi ta.” Thu tay lại thuận theo cánh tay hắc mị sờ soạn xuống dưới, đùa giỡn thắt lưng bấm một cái.

Nếu không phải thấy bộ dạng hắc mị bơ phờ, y thật muốn áp đảo hắc mị cả ngày cả đêm.

“Mấy ngày qua không ăn đương nhiên không có sức.” Giọng nói khàn khàn, Quân Bất Phàm đối đến bụng kêu òng ọc không muốn cử động.

Bây giờ trong bụng trống tuếch, nếu tiếp tục không ăn gì, sợ rằng qua không được bao lâu sẽ hồn về Tây Thiên mất, vậy những ngày qua sống nhàn nhạt chịu đựng coi như phí công.

“Bên kia không phải đã có thịt nai, không lẽ còn muốn ta dứt ngươi ăn.” Mắt phượng nhẹ lướt qua một đồng đầu nai chổng chắt trong sơn động.

Mấy ngày qua không ăn, y thiếu chút đã quên, Quân Bất Phàm là người không giống hắc mị là yêu, mấy ngày không ăn không uống không tính là gì.

“Những thứ thịt kia sớm thối rửa, không thể ăn.” Mấy ngày không ăn lại không xử lý qua, không thối cũng nát, ăn vào chắc chắn không còn nửa mạng.

“Ngươi muốn thừa dịp ta ra ngoài tìm thức ăn rồi bỏ trốn đúng không.” Nheo lại mắt phượng, Xà Tộc trời sanh tính đa nghi, y không tin Quân Bất Phàm, nhất là trước đó Quân Bất Phàm đã từng mắc lỗi.

“Ngươi nhìn ta thế này còn trốn được sao?” Chuyển động bả vai một chút, hắc mị khổ sở cười.

Đừng nói bỏ chạy chỉ nói đi theo tình trạng hắc mị hiện tại, đi không tới nửa đường chỉ sợ ngất xỉu trên đất, hắc mị còn chưa ngốc đến trình độ đó, dùng mạng mình để giỡn.

“Nói cũng đúng, bộ dạng của ngươi đi ra ngoài sợ rằng lập tức trở thành mục tiêu của đám người Xà Tộc, không phải tất cả Xà Tộc đều tốt giống như ta.” Sờ sờ cằm, nhìn hắc mị từ trên xuống dưới.

Trên làn da màu mật ong đều lưu lại loang lổ vết ứ đọng, hơn nữa giữa hai đùi không ngừng chảy ra chất lỏng màu trắng đục, khiến người hiểu lầm.

Bất quá trên người hắc mị có lưu lại tiêu ký của y, cho dù trốn xa hơn nữa y cũng có biện pháp bắt hắc mị trở về!

“Ta đối sắp chết, nếu không ngươi muốn làm với gian thi {xác chết} sao.” Bị nhìn đến da đầu tê dại, hắc mị định nhắm hai mắt bày ra biểu tình mặc y xâm lược.

“Gian thi? Thân thể của người không phải vậy.” Hung hăng sờ soạng trên đùi hắn, đem ngón tay thấm đầy troc dịch đưa đến trước mặt hắn, cười gian.

21. Chương 21

“Người, người, người.” Vừa thẹn vừa giận thật muốn cắn lưỡi tự tử.

Thân đã dơ bẩn bất kể rửa thế nào cũng không sạch, mỗi lần rửa sạch, xà yêu lại đem uế vật phóng vào trong thân thể hắn.

“Được rồi, cho người ăn no cái miệng phía trên, ta tự nhiên sẽ ăn no cái miệng phía dưới.” Cười to vỗ vỗ mặt hắn, tâm tình chuyển tốt xoay người bay đi.

Nhìn bóng lưng rời đi, hắn trong lòng mắng cái tên đó ngàn vạn lần

Xà yêu trừ thích *** loạn ra những việc khác cũng không quá đáng, ít nhất khi hắn đói còn chịu ra ngoài tìm thức ăn cho hắn, đây cũng là chuyện ngoài dự đoán của hắn.

Hắn đang suy nghĩ, nếu hắn không ăn hết mỹ nữ, tất cả có phải sẽ không xảy ra.

Vừa đói vừa ngủ hắn đánh ngáp, nhắm mắt lại mới nằm xuống lại cảm giác được có người bên cạnh đẩy hắn, hắn muốn ngủ cũng không được, bực bội không chịu mở mắt.

“Ê, tỉnh đi.” Bên tai truyền tới tiếng gọi, càng gọi càng lớn tiếng ép hắn không thể không tỉnh.

“Người. Người sao lại về rồi?” Mở hé hai mắt, phát hiện người trước mắt lại là.....hắn kinh ngạc.

Thời gian chỉ trong chớp mắt, y sao lại thay một thân áo đen trở về, chẳng lẽ sợ hắn chạy trốn sao?

“Ta tên là Tang, người tên là gì?” Sờ mó mái tóc dài đen bóng, Tang hai mắt tràn đầy tò mò.

“Người không phải là.....!” Hắn ngạc nhiên phát hiện hắc y nam tử trước mắt có điều khác lạ, nhưng lại có dung mạo như đức người kia.

“Là ca ca ta, ta là đệ đệ.” Tang cười hi hi ngồi bên cạnh hắn, tiếng cười như trẻ con chứ không lạnh như băng.

“Người cũng là xà yêu.” Đánh giá người Tang, trong mắt hắn trừ kinh ngạc ra một chút sợ hãi cũng không có.

Nếu như nói người kia là băng, vậy Tang trước mắt chính là hỏa, hắn cười vô cùng xán lạn thật khó tin Tang cũng là xà yêu.

“Đúng nha, đúng nha, ta cùng ca ca là anh em song sinh, nhưng giữa mi tâm ta có thêm nốt rùi son.” Chỉ chỉ mi tâm của mình, Tang cười vui vẻ.

“Người đến đây làm gì?” Ý thức đối phương là xà yêu, hắn trong lòng mang theo phòng bị.

“Đến đây xem người đây, ca ca nói người ăn mỹ nữ, có phải không?” Hai bàn tay đỡ lấy má, tròng mắt Tang trong suốt như vũng nước trong.

“. Đúng vậy, là ta ăn, nhưng ta không phải cố ý ăn nàng.” Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, hắn tuyệt đối sẽ không ăn ngân hoàn xà.

“Ồ, ơ, ăn thì ăn, không sao cả, ca ca quá nhỏ mọn.” Lắc lắc tay, Tang cười ôn nhu vô hại.

“Người.” Ngơ ngác thất thần không nghĩ xà yêu lại có nụ cười xán lạn thế này, ít nhất không phải cười lạnh.

“Ta không giống ca ca, người có muốn đi với ta?” Đột nhiên, Tang bắt lấy tay hắn hỏi

“Đi cùng người?” Quân Bất Phàm tròn to hai mắt, hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, đưa người rời khỏi đây.” Nắm lấy cánh tay hắn, Tang tựa như hải tử không lớn, khiến người yêu thương.

“Được.” Quân Bất Phàm không chút do dự gật đầu.

Mừng rỡ mong đợi, không nghĩ Tang sẽ chủ động nói đưa hắn đi, nghĩ đến người dự vọng kinh khủng kia một khắc hắn cũng không muốn ở lại đây.

“Không tốt, ca ca trở về, ba ngày sau ta lại đến tìm người.” Tang mới đưa tay đỡ hắn lại đột nhiên buông tay, nhanh chân chạy trốn.

22. Chương 22

“Người. . . .” Không khỏi cảm thấy mất mát nhưng hắn lập tức thu hồi vẻ thất vọng, nhắm hai mắt nằm trở lại.

Mặc dù bây giờ không thể đi nhưng Tang nói ba ngày sau sẽ quay lại, mặc kệ thế nào hắn cũng phải hi vọng, hắn phải dưỡng tinh tụ thủy, nếu không đến lúc đó muốn đi cũng đi không được.

Tang mới đi người kia vừa vặn trở lại, một thân bạch y như tuyết, mái tóc đen như mực, bộ dạng như công tử thế gia khác xa trước đó, trong tay cầm theo một hộp thức ăn tinh xảo.

“Quân Bất Phàm, dậy dùng cơm.” Tiếp tục đi tới bên cạnh Quân Bất Phàm, đem hộp đựng thức ăn đặt trên mặt đất, xếp đầu gối đối diện Quân Bất Phàm, từ trong lòng lấy ra một quyển thư, tiện tay lật xem.

Quân Bất Phàm ngửi thấy mùi thơm dụ người, đưa tay mở hộp đựng thức ăn, bên trong tất cả đều là thức ăn chín thịt bò hầm, vịt muối, so với món ăn hắn dùng trong quân còn thịnh soạn hơn.

Không biết xà yêu có được từ đâu, chắc hẳn không ít tâm tư.

“Nhìn cái gì, còn không nhanh ăn.” Để quyển sách sang bên cạnh, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt lóe tia sáng kỳ lạ.

“Ừm.” Đáp ứng một tiếng, nửa tựa giường đá, rồi ăn như hổ đói cho đến hộp cơm rỗng tuếch, trong bụng mới không còn thấy đói.

“Vị không tệ nha.” Thành linh dựa sát liếm đi vụn nhỏ dính khóe miệng, cả thân thể y dán lên ***g ngực lõa lồ.

“Ta là người không giống người.” Khó chịu xoay đi ...khôn mặt anh tuấn phi hồng.

Nhìn bộ dạng môi hồng răng trắng phong thần như ngọc, nếu không phải là người bị hại, hắn còn thật tưởng rằng quý công tử nhà ai, đáng tiếc là xà yêu khoác da người.

“Ăn ngon không?”

“Không tệ, đã lâu chưa được ăn qua. . . .” Trong quân cuộc sống gian khổ, làm gì có thịt ăn, hôm nay một lần ăn được nhiều món, chính hắn cũng cảm thấy thật bất ngờ.

“Ừ, không uống phí đi xa như vậy.” Vốn định bắt con heo rừng về cho hắn nhưng lại nghĩ đến Quân Bất Phàm không còn sức để nấu, nên y chạy ra ngoài trấn, tìm được tửu lâu nổi danh nhất mua trở về.

Trên đường trở về có thấy một ít tiểu quan quán, y nhất thời tò mò đứng ngoài cửa nhìn, không nghĩ bị người ta mạnh mẽ lôi vào.

Y vốn không muốn vào nhưng lại nghĩ đến Quân Bất Phàm ngoan cường như thạch, trong lòng suy nghĩ không biết Quân Bất Phàm sao lại không thích y

Y không ngốc, Quân Bất Phàm mặc dù đã đồng ý nghe theo y nhưng dáng vẻ cực không tình nguyện, nghĩ đến trong lòng phiền muộn không thôi, cho nên quyết định vào xem một chút.

Mới vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi hương buồn nôn khác với mùi nhẹ nhàng khoan khoái trên người Quân Bất Phàm, đúng là trời đất cách biệt, y lập tức vứt lại ngân lượng, phất tay áo vội vã đi.

Chẳng qua trước khi đi, lão bản tiểu quan quán khuôn mặt thần bí hì hì, nhét một quyển sách vào tay y, còn nói đó là đồ tốt.

Vừa rời rãnh xem vài trang, thì ra Nam Nam xuân cung đồ, phía trên chồng chất đủ kiểu dáng, thấy Quân Bất Phàm ăn no, y đang cân nhắc có nên thử một chút với hắn không.

“Nếu ăn no vậy tiếp tục.”

Đột nhiên dùng lực đè mạnh lên người hắn, cúi đầu xuống dùng sức mút lấy cổ họng hắn, y hít sâu một hơi ngực kịch liệt phập phồng.

“Không được.” Thế lực dần dần khôi phục như cũ, hơn nữa Tang xuất hiện....

Không quan tâm hắn phản kháng, trực tiếp đưa ngón tay cắm vào trong mật huyết, như cố ý muốn trừng phạt hắn, ngón tay thon dài đặt lên nơi nổi lên, đè nặng xuống

23. Chương 23

Sủng vật không nghe lời phải hảo hảo dạy dỗ, đợi khuất phục rồi từ từ hưởng dụng, trong xuân cung đồ có đến mấy chục loại tư thế, y muốn từ từ sử dụng trên người Quân Bất Phàm.

“Không nên đụng chỗ đó.” Quân Bất Phàm thanh âm khàn khàn tràn đầy kích tình, động tác tay càng thêm nhanh chóng.

“Ăn no có lực khí phản kháng, sớm biết ta để người đối.” Ngón tay trong mật huyết chặt trát cọ sát qua lại.

Y không rõ lòng mình đối với Quân Bất Phàm thế nào, nhìn Quân Bất Phàm đối bộ dạng yếu ớt y thấy thoải mái, nhưng đến khi Quân Bất Phàm khôi phục tinh thần, ại luôn phản kháng y, chọc y tức giận.

Y không không biết chiếm đoạt Quân Bất Phàm thế nào mới tốt, một lần lại một lần mạnh mẽ đòi hỏi, chỉ có chôn thật sâu bên trong thân thể ấm áp của Quân Bất Phàm, y mới không nghĩ quá nhiều.

“Không.” Quân Bất Phàm lắc đầu, dùng sức toàn thân đẩy ra.

Không được, hắn không thể tiếp tục trầm luân làm chuyện trái luân thường, tuyệt đối không thể tiếp tục.

Đáng tiếc y tựa như một tòa núi lớn, mặc kệ hắn dùng sức đẩy cỡ nào người kia cũng không nhúc nhích, ngược lại vì hắn kháng cự chọc giận y.

“Người đứng thật rất ngang bướng.”

Ngón tay hung hăng đâm vào mật huyết của hắn, nhưng chỉ ở phía trước kéo ra đưa vào gãi ngứa chứ không như xà cấn trước kia thâm nhập sâu.

Hành hạ thế này như cho người khát nước tới cùng cực một ngụm nước lại không cho hắn thỏa mãn.

Sở dĩ làm vậy vì muốn để Quân Bất Phàm hiểu thân thể hắn cần y, không thể rời khỏi y, không được phản kháng y, chọc y tức giận.

“Người. Người rốt cuộc muốn thế nào.” Không ngừng thở hắt ra, ngay cả nói cũng không mạch lạc.

Làn da màu mật ong phủ đầy màu hồng nhạt, khuôn mặt kiên cường giờ phút này đã bị ngọn lửa dục vọng nhấn chìm, hai đùi thon dài dẻo dai vô lực mở rộng, giúp ngón tay dễ dàng ra vào.

“Người không phải đã đồng ý nghe lời ta, còn không biết ta muốn gì sao?” Không ngừng xâm nhập, mật huyết ngậm chặt ngón tay, vừa ướt vừa nóng một lỗ hồng cũng không có.

“Người.”

Lý trí rốt cuộc cũng không phải địch thủ dục vọng, Quân Bất Phàm chỉ có thể ôm chặt vai y, lớn tiếng rên rỉ.

“Gọi thật dễ nghe, gọi nhiều một chút để ta nghe nào.”

Đem ngón tay của mình đẩy sâu vào, nhanh chóng đưa đẩy, vừa liếm mút môi hắn, hận không được một ngụm nuốt trọn hắn vào.

“Chậm chịu. Chịu không được.”

Giờ phút này hắn gì cũng không nghe, chỉ biết nhích gần đến thân thể lạnh băng, nâng cao eo mình nghênh hợp ngón tay nhịp nhàng ra vào.

Thấy Quân Bất Phàm vì động tình mà hai má ửng hồng, bộ dạng vong tình khiến y trong lòng cuồng loạn, không thỏa mãn chỉ tiếp xúc bằng ngón tay

Y luyến tiếc hôn môi Quân Bất Phàm, bá đạo chiếm lĩnh mỗi một góc trong miệng hắn, như món ngon nhất thiên hạ khiến y không nỡ buông tha đôi môi ấy.

“A.” Thuận theo ngón tay kéo ra đưa vào, tiếng rên rỉ cuộn cuộn không gián đoạn từ trong miệng hắn tràn ra, vang vọng cả sơn động.

Rút ra ngón tay, lần nữa nâng cao hai chân hắn, mật huyết hồng diễm mấp máy mở ra hợp lại giống như đang mời y tiến vào.

“Đừng nhìn.” Ý thức người kia nhìn chằm chằm hạ thân hắn, xấu hổ muốn chết, hắn rống to.

“Rất đẹp, hồng hồng.”

Sau một khắc, Quân Bất Phàm cảm giác cự vật lạnh như băng từ từ đẩy vào bên trong thân thể hắn, khác với trước kia tốc độ đẩy vào chậm làm hắn ngứa ngáy không thôi.

“Ừ. A.”

Nghe hắn thở dồn dập, xà căn bên trong thân thể hắn nháy mắt phình lên khổng lồ, một lần đã đỉnh đến chỗ sâu nhất.

Trước kia người khác muốn y quan tâm, y sẽ không phí tâm làm hài lòng đối phương.

Nhưng Quân Bất Phàm tuyệt đối ngoại lệ.

Hắn buộc y phải đi tìm thức ăn, làm y phải nhìn xuân cung đồ, hơn nữa lần đầu tiên cũng cho hắn.

Quân Bất Phàm cảm giác được mình sắp không thở được muốn ngất đến nơi, hai chân căn bản không có sức chỉ có thể hoàn quanh eo y.

24. Chương 24

Hôn sâu môi hắn, hai bàn tay vuốt nhẹ làn da trơn nhẵn, một lần lại một lần cuồng nhiệt đưa đẩy bên trong thân thể như hướng hắn biểu thị công khai, tất cả những gì của hắn vĩnh viễn thuộc y.

“Ta. Không được!”

Quân Bất Phàm vô lực lắc đầu, con người anh tuấn mơ màng, miệng mở to dùng sức hít thở.

“Ở đâu không được, ở đây sao?” Một tay sờ mó chỗ kết hợp, một tay sờ mó hạ thân hần, đầu lưỡi không ngừng mơn trớn trước ngực hần.

“Không. A.”

“Người nha, lúc nào ngoài miệng cũng nói không nên, miệng phía dưới lại cắn chặt muốn chết.” Bàn tay cảm giác ước nhịp, không nhin được lên tiếng chế nhạo.

“Ồ.” Nghe ngào, vòng eo nhin run rẩy kịch liệt.

“Thoải mái không?” Không ngừng đâm vào bên trong thân thể hần, trong nháy mắt sắp bộc phát đột nhiên bứt ra, bàn tay cầm phân thân cũng thả lỏng.

“A.” Trước mắt một mảnh trắng xoá, hần muốn bắt cũng bắt không được.

“Muốn sao? Muốn thì tự mình đến.” Trong trí óc bỗng nhiên hiện ra một cảnh trong xuân cung đồ, không bằng bắt đầu từ lúc này y tốt hơn hưởng dụng mỹ vị đưa đến miệng.

“.”

“Nếu không thì thôi, ta ngủ đây.” Tung mình nằm một bên, ra vẻ không quan tâm.

“Người.” Trong đầu cuối cùng có một tia tỉnh táo, hần chặt cắn môi dưới ngồi dậy.

Nằm trên giường đá đặc ý cười trộm, y muốn nhìn Quân Bất Phàm hạ mình đến van xin y.

Khiến y thất vọng chính là Quân Bất Phàm mặc dù ngồi dậy nhưng không đi về hướng y, ngược lại từng bước từng bước đi về phía đầm nước, “âm” một tiếng nhảy xuống dòng nước lạnh.

“Quân Bất Phàm, người muốn ta tức chết àh!” Vừa tức vừa giận buột miệng mắng to, xuất ra một chưởng đem giường đá vỡ thành mảnh nhỏ.

Quân Bất Phàm bơi sâu xuống đáy đầm nên không nghe y nói, bên trong thân thể nóng rực khiến hần khổ sở không chịu nổi, hần muốn dùng nước lạnh trong hồ để bản thân tỉnh táo, đáng tiếc một chút tác dụng cũng không có.

Chẳng lẽ đây là kỳ phát tình mà xà yêu nói sao?

“Quân Bất Phàm, người lên đây cho ta.” Nhìn xuống đáy đầm lạnh lùng ra lệnh.

Lần này Quân Bất Phàm nghe nhưng không muốn nổi lên, hần biết mình mà lên sẽ hóa thành *** thú, thay đổi ý định ban đầu.

“Đáng chết, người không nghe lời sao.” Chờ không được y trực tiếp nhảy vào trong nước, kéo hần lên.

“Không.” Hần gắng sức vùng vẫy, đáng tiếc không lại đối phương.

“Không gì mà không, người có chỗ nào ta chưa đụng qua còn giả bộ làm gì.” Thô lỗ vút hần trên mặt đất, tâm trạng tốt bị hần phá hoại không còn sót chút gì.

“Cho. cho ta.” Hùng hực dục vọng bao phủ lý trí hần, hần hai mắt đỏ ngầu, kéo chân y.

“Muốn.” Nheo lại mắt phượng như quan tâm nhìn hần.

Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, phải vùi dập một trận mới biết điều nghe lời thật là chưa được dạy dỗ.

“Muốn. ta muốn.” Làn da đã đỏ không bình thường, trên khuôn mặt đỏ đến cắt ra máu, Quân Bất Phàm khổ sở rên rỉ.

“Thật không biện pháp với người. hôn ta.” Đảo cặp mắt trắng dã, cuối cùng vẫn cúi đầu.

Quân Bất Phàm đưa tay nắm lấy cổ y, như ma quỷ đối khát hôn lên cánh môi lạnh lẽo, bấp dùi không tự chủ cọ sát hạ thể y.

Khó khống chế phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai bàn tay giơ lên hai chân hấn kéo vòng ngang hông, xà căn thuận thể tiến vào.

“A.” Ngẩng cao đầu, Quân Bất Phàm thỏa mãn than thở.

“Người nhìn xem, bản thân người rất *** đáng lại còn luôn nói không nên.” Giữ nguyên tư thế đi đến bên đầm, xoay người lại để hấn tận mắt thấy rõ bóng mình trong nước.

25. Chương 25

“A. A.” Hấn say sưa vận vẹo, không hề kiêng kị.

“Hừ, lần này tha thứ người, nếu có lần sau đừng trách ta hạ thủ lưu tình.” Dùng sức ngắt khe móng căng tròn, rống to một tiếng, bắt đầu theo cách nguyên thủy nhất nhịp nhàng chuyển động.

“Ngô. A. Ừ.” Ngồi trong lòng y thỏa thích rên rỉ, giọt nước mắt nóng bỏng không ngừng từ khóe mắt chảy xuống, triệt để bị lạc trong nhục dục.

Bên trong động phủ tĩnh lặng thỉnh thoảng truyền tới nho nhỏ tiếng rên rỉ cùng âm thanh thân thể mập hợp, một tiếng lại lớn hơn một tiếng.

Mơ màng không biết qua được bao lâu cho đến trời đất mờ mịt, có vài lần hấn chịu không nổi bơi chìm xuống đáy đầm, cố gắng từ hắc động đáy đầm chạy trốn lại bị xà yêu phát hiện bắt trở về.

Sau khi bắt trở về đương nhiên lại bị trừng phạt không ngừng, có lẽ không phải trừng phạt bởi vì hấn cũng nếm niềm vui không ít.

Bên trong thân thể tất cả đều là *** dịch xà yêu, bất luận hấn rửa sạch hơn, xà yêu cũng sẽ một lần nữa lấn thân đến, đem càng nhiều *** dịch phóng bên trong thân thể hấn.

“A.” Bên trong thân thể chỗ mẫn cảm không ngừng bị kích thích, hông của hấn cơ hồ không thẳng nổi nhưng hạ thân lại có phản ứng, lồi vào thạch bích lạnh lẽo hơi hiện hồng.

“Rất thoải mái đúng không? Vì sao còn muốn chạy trốn đây?” Sau khi để lại trên cổ một chuỗi vết cắn, đè hấn trên vách động, xà căn khỏe mạnh một lần lại một lần đi vào mật huyết hấn.

“Ồ.” Hấn căn bản không thể sử dụng lực, lại vừa không muốn tựa vào trên người xà yêu, chỉ có thể dính tại thạch bích hàn băng, làm tay hấn đông lạnh chân tê liệt.

“Vẫn là thân thể của người trung thực hơn.” Không ngừng bên trong thân thể hấn nhịp nhàng chuyển động hưởng thụ được nơi chật trất bao quanh.

Òng ọc òng ọc

Đang lúc kịch liệt lại có âm thanh không thích hợp, lập tức ngưng nhún, hai bàn tay sờ đến bụng.

“Đói sao?”

“Ừ.” Hơi thở dồn dập, khóe mắt lười nhìn lên.

Trước đó không lâu chỉ ăn chút ít cơm sau lại bị vùi dập, nếu không phải tôn nghiêm không cho phép, không thì hấn đã sớm lên tiếng than đói.

“Thật phiền toái.” Không vui hừ lạnh, nhưng vẫn thông thả rời khỏi thân thể hấn, trên xà căn thấm đầy trọc dịch.

Một tiếng “roẹt” mật huyết lưu luyến không rời mở ra, dịch thể trắng đục thuận theo hai chân hấn chảy xuống nhỏ giọt trên mặt đất.

Hấn hai mắt nhắm thị lực ngã trên thạch bích, không có chú ý người phía sau cười vô cùng đắc ý.

“Thế nào, không nở rời ta sao?” Nhéo nhéo khe miệng, đến gần liếm láp vành tai trơn mịn của hắn.

“Đừng. Ta muốn ăn những món lần trước.” Trong trí óc bỗng nhiên hiện lên một ... gương mặt tương tự người trước mắt.

Tang muốn đến cứu hắn, hắn phải đi, vậy hắn mới có cơ hội rời khỏi đây.

“Hôn ta, ta liền đi.” Xoay lại thân thể hắn, để hắn đối mặt mình, đem môi đưa đến phía trước.

“Không.” Gian nan xoay đi...hắn ngượng ngùng cự tuyệt.

Cho dù thân thể đã thất thủ nhưng tim hắn sẽ không, hắn tuyệt đối không chủ động hôn xà yêu!

“Thôi, chờ ta trở về hôn cũng không muộn.” Sợ hắn dối, không đường chọn lựa thối dãi.

Thật không biện pháp đối phó hắn, y đã hết sức chăm sóc hắn, hắn lại tuyệt không cảm động, chẳng lẽ tim hắn thật làm bằng đá?

Ở trên người Quân Bất Phàm, hắn lần nữa cảm giác thất vọng, chưa từng có cảm thất bất lực như lúc này, một thân pháp lực không chỗ khả thi, mặc dù có được thân thể Quân Bất Phàm, nhưng y một chút thỏa mãn cảm cũng không có.

“.” Quân Bất Phàm không đồng ý cũng không có phản bác, chỉ nhích người đối diện y.

Phía sau một mảnh tịch mịch, không có động tay động chân, chẳng qua trước khi đi lấy bạch y tán lác trên mặt đất phủ lên người hắn.

26. Chương 26

Rời khỏi không bao lâu, Tang liền vội vã chạy đến, nét mặt lo lắng nhìn Quân Bất Phàm động cũng không động nằm trên mặt đất .

“Ê, ê, ta đến rồi.” Nghĩ nửa ngày, hắn còn chưa biết Quân Bất Phàm tên gì, chỉ có thể gọi hắn “ê, ê”.

“Ta tên Quân Bất Phàm.” Mở hé hai mắt, mệt mỏi không muốn nhúc nhích.

Thân thể hắn không còn cường tráng khỏe mạnh như trước chỉ cần đẩy liền ngã, nếu không phải có nội lực hộ thân chỉ sợ hắn đã sớm biến thành một thi thể chết.

Xà yêu không cho hắn một phút nghỉ ngơi, hơn nữa vài lần tiềm nhập đầy đầm hao hết thể lực trong người hắn, giờ phút này hắn chỉ muốn chớp mắt ngủ ngon một giấc.

“Phàm Phàm, chúng ta đi nhanh thôi.” Đến gần bên thân thể hắn, thưởng thức mái tóc dài đen bóng, Tang gọi cực kỳ thân mật.

“Người. Người có xiêm y khác không?” Ngượng ngùng cười nhạt, kéo lấy bạch y che lên người, hắn chưa vội đứng dậy.

Không muốn phủ xiêm y này rời khỏi, vì trên đó đã thấm đầy mùi vị tên kia, hắn hiện tại chỉ muốn nhanh thoát khỏi cơn ác mộng kinh tởm này!

Nếu không phải đến đường cùng hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng Tang, dù sao Tang cũng là xà yêu không lý nào tự nhiên giúp hắn, nhưng hắn không đường lựa chọn.

“Có, người mau mặc vào đi.” Nhìn qua khoảng không biến ra một mớ áo đen, Tang nhìn thấu qua bạch y rộng, trên dưới cẩn thận đánh giá hắn, trong mắt ánh lên nét cười.

Dáng vẻ người này tuyệt đối không thua những yêu quái và thần tiên hắn đã từng thấy qua, trên làn da mặt rải rác nhiều vết máu ứ đọng càng thêm xuân sắc dụ người, ánh mắt đại ca thật không tệ!

Không biết hắn có thể ném được mỹ vị trước mắt không, bất quá không thể quá nóng lòng, hắn không thể học cách ca ca, nếu không Phàm Phàm sẽ trốn mất.

Quân Bất Phàm đâu biết tâm tư Tang, trong lòng tràn đầy cảm kích cầm lấy áo đen trong tay Tang, nhanh chóng mặc trên người, cột lại đai lưng che thân thể không một kẻ hở.

“Đi nhanh thôi, nếu không đại ca trở về sẽ không kịp.” Kéo lấy tay hắn, Tang quay đầu nhìn lại cửa động, khuôn mặt hiện lên lo lắng.

“Phiền người đợi một chút, đùi ta không còn sức.” Cười khổ đứng lên, còn chưa đi được hai bước thất lưng như bị bẻ gãy, thiếu chút ngã trên đất.

“Sao không sớm nói, ta ôm người là được chứ gì.” Cũng không quản hắn ồng ý hay không, Tang không nói hai lời dùng lực mạnh ôm hắn lên.

“Không.” Lời đến khóe miệng lại phải nuốt vào.

Thật vất vả mới có người đến cứu hắn ra ngoài, hắn còn đòi hỏi gì nữa, nếu thật chần chờ không đi sẽ bị bắt lại, đến lúc ấy không chỉ bản thân chịu hành hạ còn liên lụy đến Tang.

.....

Dọc theo đường đi bị Tang vuốt ve, thật vô cùng không quen, vất vả lắm mới ra ra khỏi rừng Quân Bất Phàm kiên trì muốn xuống đất tự đi.

Thử đi mấy bước, thấy không còn đau nhói như vừa rồi, dù sao hắn cũng là người luyện võ.

“Tang, cảm ơn người, sau này gặp lại.” Hắn xoay người lại ôm quyền nhìn ta, thi lễ nói tạ ơn.

“Chậm đã, người muốn đi đâu?” Tang đâu chịu thả hắn đi, nhảy cái ngăn trước mặt hắn.

“Ta muốn trở lại kinh thành.” Đã lâu không về không biết trong kinh thành đã thay đổi thế nào.

“Ta đây cùng người về.” Tang chớp chớp phượng mắt, mặt tràn đầy chân thành nhìn hắn.

“Không cần, ta đang ở tình cảnh nguy hiểm, không nên liên lụy đến người.” Hắn nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt.

Trong lòng thầm kêu không tốt, Tang dọc theo đường đi đã chăm sóc hắn, hiện tại lại giữ không cho hắn đi, chẳng lẽ có động cơ không thể nói?

Nhưng nhìn vào đôi mắt trong suốt, hắn nhất thời không biết nói gì cho phải.

27. Chương 27

“Sao thể được, người sẽ gặp nguy hiểm, ta sao có thể không quản, loài người các người không phải có câu giúp đỡ phải giúp đến cùng sao?”

“Nhưng người là yêu, ta là người.”

“Ta sinh ra đã là yêu, ta cũng không muốn, chẳng lẽ người và yêu không thể chung sống ?” Chép miệng, Tang hốc mắt đỏ lừng, bộ dạng cực kỳ đáng thương .

“Này. Được rồi.” Do dự chốc lát, rốt cuộc hắn vẫn đồng ý.

Chuyến này trở về kinh hành một điểm nắm chắc cũng không có, trong kinh đã thay đổi muốn rửa sạch hàm oan cũng không phải dễ?

Có người bên cạnh giúp cũng tốt, lỡ như có người tìm đến ít nhất cũng có Tang ngăn chặn.

Trong lòng thầm suy tính, tự nhiên cũng không dùng mặt lạnh nhìn Tang, kéo khoe môi nở nụ cười như xuân phong hóa vũ, Tang bị lây theo cong miệng cười toe toét.

“Phàm phàm, người thật tốt.” Tang như cún con lắc lắc cái đuôi muốn lấy lòng chủ nhân, vừa thuận tiện nắm lấy tay hần lắc đi lắc lại.

“Đừng gọi ta Phàm Phàm, nghe thấy không thoải mái.” Sủng nịch sờ sờ đầu Tang, hần không nhin được lại cười.

Thật là một xà yêu đơn thuần, so với cái tên vui buồn thất thường đúng một trên một dưới đất!

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng tên kia, bây giờ tám phần biết hần bỏ trốn, chắc đang tức điên đây.

.....

Lại nói, người kia cầm hộp đựng thức ăn lần nữa trở lại sơn động, nhìn động phủ rộng tuếch mặt lập tức đen kịt.

“Quân Bất Phàm, rất tốt người lại dám lừa ta!” Quát lên như sấm đem hộp cơm nện trên mặt đất, một chưởng đem sơn động dờ thành mặt đất bằng phẳng.

Còn nói dói bụng, muốn ăn cơm giống lần trước, căn bản đang lừa y, muốn dụ y rời khỏi để chạy trốn!

Chưa từng tức giận như hiện tại, tim giống như bị đao cắt một mảng lớn.

“Trên người người có ký hiệu ta để lại, đừng tưởng có thể thoát khỏi lòng bàn tay ra.” Sau khi tỉnh táo, bấm chỉ tính toán, y lập tức biết vị trí Quân Bất Phàm, lập tức phi thân đuổi theo.

Y bay đến bên bìa rừng, thấy Quân Bất Phàm đang đứng bên cạnh là Tang, dừng lại bước chân.

Một là tù binh y, một là đệ đệ ruột y, hai người lại đang nói cười chung một chỗ.

Thì ra hần biết cười, không giống mỗi lần đối mặt y đều trợn mắt há hốc mồm, thậm chí trong lúc hưởng thụ cũng chưa từng cười qua với y!

Chẳng lẽ nói, hần rất ghét y?

Nghĩ đến ở đây ngực đau đớn, hít thở không thông cảm giác trước mắt y tối sầm, thiếu chút té ngã trên đất.

“Quân Bất Phàm, người lại chịu cho hần gọi người Phàm Phàm.” Tuấn nhan bực bội, tựa vào trên cây hận không được nhào đến trước đánh Tang một chưởng.

Nhìn bàn tay của mình, y thất thần.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tang là đệ đệ ruột của y, cho dù muốn giết cũng phải giết Quân Bất Phàm, sao lại muốn giết Tang?

Nhìn nơi cách đó không xa, bộ dạng hai người thân mật, cảm giác lạ thường không ngừng dâng lên, nói không nên ngũ vị tạp trần.

Nghĩ trước nghĩ sau, vẫn đoạn tuyệt suy nghĩ bắt lại Quân Bất Phàm, y biết cho dù bắt Quân Bất Phàm trở về cũng không tác dụng, Quân Bất Phàm chỉ càng thêm hận y.

Y muốn Quân Bất Phàm đối xử mình như với Tang, cười với y, nụ cười xuất phát từ nội tâm.

28. Chương 28

Trở lại kinh thành, Quân Bất Phàm mới phát hiện tất cả đều thay đổi, tướng quân phủ của hần giờ đây đã sớm đổi chủ, chán nản đứng trước cửa phủ đệ của mình.

Vài lần muốn đi vào trong nhưng vẫn nhìn không thể dả thảo kinh xà, hấn cắn răng bóp chặt nắm tay.

“Tướng quân, tướng quân, là ngài sao?” Từ góc tường chạy ra một nam tử áo xám cực kỳ bình thường, nắm lấy tay hấn chạy vào góc tối.

“Người là ai? ! !” Sinh lòng cảnh giác, hấn trở tay đẩy ra nam tử áo xám.

“Tướng quân, ta là tiểu Mã, mau đi với ta.” Nam tử áo xám ngẩng đầu, lộ ra gương mặt giải nằng dầm sương.

“Tiểu Mã, là người.” Hai mắt tỏa sáng, hấn lập tức kéo tiểu mã trở lại.

“Là ta, ở đây rất nguy hiểm, tướng quân theo ta tới nơi an toàn mới nói.” Đưa nón lá trong tay cho hấn, tiểu Mã cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

Gật gật đầu, vội vã đội lên nón lá, theo tiểu Mã đi tới ngôi miếu đồ nát.

“Tướng quân, phủ ngài sớm bị phản đồ chiếm lấy.”

“Ta biết, phụ mẫu ta đâu?” Trong lòng hấn lo lắng cho song thân, không biết bọn họ có an toàn không.

Hấn nhăn nhuc phụ trọng lâu thế, một vì rửa sạch oan khuất, hai lo lắng song thân trong nhà không biết bọn họ có khỏe mạnh không?

“Lão gia cùng phu nhân vẫn còn may, hoàng thượng sắp xếp cho bọn họ ở một nơi yên tĩnh trong cung.”

“Hoàng thượng. còn may ?” Nghe này tin tức, mắt hấn lóe lên hi vọng.

Hoàng thượng nhất định vẫn tin tưởng hấn, nếu không cũng không cho phụ mẫu hấn ở trong cung, hấn hận hiện tại không thể bay vào trong cung, bẩm báo với Hoàng thượng tất cả mọi chuyện.

“Hoàng thượng thì tốt, chẳng qua ngài chịu không ít khổ.” Tiểu Mã nói vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

“” Khổ thân đúng là không ít, tiểu Mã biết chuyện hấn chịu nhọc, hấn muốn nói dối cũng nói không được.

Ý thức kéo lại vật áp, mặc dù trên người có ít dấu vết nhưng cẩn thận nhìn vẫn có thể nhìn ra.

“Hôm đó, ta trở về tìm đạo sĩ nhưng bọn họ nghe nói là xà yêu đều không chịu đi, ta ở kinh thành vừa rối loạn không biết làm sao vừa bất lực.” Tiểu Mã ấp úng nói, khuôn mặt có chút áy náy.

“Tiểu Mã, chuyện quá khứ không nên nhắc lại, ta muốn tối nay tiến cung.” Vỗ vỗ lên vai tiểu Mã, ngăn cản y tiếp tục nói.

Thật vất vả vết thương mới khép lại lần nữa bị xé mở máu chảy đầm đìa, ngực hơi hơi nói đau.

“Cũng tốt, tướng quân cẩn thận.” Tiểu Mã biết điều ngậm lại miệng.

.....

Đêm khuya, trên bầu trời đầy ánh sao, Quân Bất Phàm phí thật thật nhiều thời gian mới dụ được Tang chịu ở lại phòng trọ, hấn lập tức thay y phục dạ hành đi về hướng hoàng cung.

Hoàng cung bảo vệ chặt chẽ, không phải người tầm thường có thể tùy tiện ra vào nhưng hấn thì khác, nhìn con đường quen thuộc cười thầm, thuận lợi tìm đến ngoài tầm cung hoàng thượng.

“Hoàng thượng, xin chọn phiên bài.” Thái giám thanh âm nho nhỏ vờn quanh điện, hấn lập tức cúi đầu đứng bên ngoài điện.

Thầm kêu không tốt, sao lại gặp phải chuyện trùng hợp thế này, chọn phi đến chẳng lẽ hấn phải đứng bên ngoài nghe xuân cung hí?

“Miễn.” Nghe giọng nam nhân nghiêm túc, hấn mới thở phào một hơi.

Ở trong mắt hấn hoàng thượng vốn không phải loại háo sắc, không gọi cung phi thị tẩm cũng là chuyện thường, chẳng qua không biết đã lâu không gặp, hoàng thượng có còn là hoàng thượng trong suy nghĩ hấn không.

Đứng ngoài điện, ước chừng thời gian dùng một chung trà, đến khi thấy thái giám bưng thác bàn lui đi, hần đang chuẩn bị đẩy cửa vào, cửa phòng lại đột nhiên mở toang.

“Người cuối cùng đã đến.” Một thân mình hoàng chói mắt, người đến mở cửa lại là nhất quốc chi quân.

29. Chương 29

“Hoàng thượng, thần.” Hần đơn giản quỳ gối trên mặt đất, đầu không dám ngẩng.

“Có chuyện gì vào trong hần nói.” Con người đen sắc bén như chim ưng thoáng lóe tia sáng rồi lại lập tức u ám.

“Hoàng thượng, thần có tội.” Hần không dám đứng dậy, cảm giác ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hoàng thượng như dao kiếm đâm vào người.

“Hả, người có tội gì?” Người ngồi ghế rồng lạnh lùng cười.

“Thần đáng lý không được tự tiện đến hoàng cung, kinh động đến hoàng thượng.” Hoảng sợ đập đầu xuống đất vang lên cả tiếng động, hần chủ động nhận tội.

Đây cũng là vạ bất đắc dĩ, nếu không chỉ sợ hần không gặp được hoàng thượng chứ đừng nói rửa oan.

“Người đứng lên, trẫm xá ngươi vô tội.”

“Tạ hoàng thượng.” Hần cẩn thận đứng lên, nhích sang một bên.

Mặc dù hần và hoàng thượng có thể nói là thanh mai trúc mã, nhưng dù sao đó chỉ là lúc còn nhỏ, bây giờ y là Vua, hần là thần, quân thần chỉ lẽ phải tuân thủ .

Dùng dư quang khéo mắt lướt qua hoàng thượng, giữa vùng lông mày cũng không thay đổi quá lớn, chẳng qua đường nét trên khuôn mặt có chút cứng nhắc, dường như long nhan không vui.

“Đứng gần một chút.” Hoàng thượng không vui nhíu lông mày, nhìn hần ngoắc.

“Dạ” Nghe lệnh sai một bước nhỏ đến phía trước nhưng không dám tiếp cận.

“Nhìn người gầy quá.” Hoàng thượng cuối cùng không nhịn được đứng lên, đi nhanh đến bên cạnh hần, nâng lên cầm hần quan sát.

“Hoàng thượng.” Đầu hần nhất thời choáng váng, không nghĩ hoàng thượng sẽ có hành động dọa người thế.

“Thắt lưng cũng biến nhỏ, chịu khổ lắm sao.” Hoàng thượng không như dân chúng nói, ôm hần vào trong lòng, gỡ thủ đoạn cao thần.

“Hoàng. Hoàng thượng.” A...hần thật không biết xử lý thế nào cho phải.

Đẩy ra lại sợ mạo phạm long nhan, không đẩy tư thế này quá mập mờ.

Không biết vì sao lần này tiến cung diện thánh, lần đầu thấy hoàng thượng trong lòng hần có loại cảm giác quỷ dị nói không nên lời.

Hoàng thượng chưa từng trêu đùa hần, chẳng lẽ nhiều năm không thấy hoàng thượng đã sửa tính?

“Quân ái khanh, sao lại không nói?” Phát hiện hần thất thần, hoàng thượng không vui cong khóe môi.

“Thỉnh hoàng thượng rời khỏi thần, chuyện này không hợp lẽ.” Nhẹ nhàng tránh một chút nhưng không quá dùng sức.

Chẳng lẽ hần nghĩ quá nhiều, hoàng thượng chỉ là lâu rồi không thấy hần mới làm ra chút chuyện không hợp lẽ nghĩ.

Thật ra lúc bọn họ còn nhỏ tình cảm rất tốt, thỉnh thoảng cùng nhau đọc sách tập viết chữ, rảnh rỗi cùng nhau chơi đùa, hoàng thượng đối với hắn thậm chí còn tốt hơn mấy vị vương gia, chẳng qua sau khi hoàng thượng lên ngôi, tính cách bên trong thu liễm hơn nhiều cũng không còn quan tâm hắn như trước.

Nghĩ đến cảnh lúc nhỏ hắn không nhận được nhỏ giọng khẽ cười.

“Không hợp thì không hợp, trẫm thích là được rồi.” Nhìn thấy hắn nở nụ cười thản nhiên, hoàng thượng ánh mắt sáng ngời, tay dùng lực vừa phải khóa hắn trong lòng, khiến hắn không thể di chuyển.

“Hoàng thượng, thần có việc khải thấu.” Gương mặt anh tuấn trắng bệch, vùng vẫy không được, hắn đành quay đầu lại.

Hắn không quên mục đích chuyến đi này, thật vất vả trở lại kinh thành, nếu không thể rửa sạch hàm oan, thì hắn chịu khổ quay lại có ý nghĩa gì?

“Vậy cứ nói, trẫm nghe được mà.” Bàn tay to tùy ý vuốt ve vòng eo, mang theo thoải mái nói không nên lời, thoảng chốc quét sạch mệt mỏi nhiều ngày qua.

“Thần không phải phản đồ, phản đồ là người khác.” Con buồn ngủ ập đến, hắn ý thức mơ hồ dựa vào trong lòng hoàng thượng lắng bầm một câu.

Thật thoải mái, nhưng đau quá, đau quá.

Giống như con cọp được thuần hóa, nghe theo đem đầu tựa vào bả vai người bên cạnh, hắn hoàn toàn quên giờ phút đang ở hoàng cung.

“Trẫm biết, người chịu ủy khuất.” Quan tâm nhìn vào hắn, trong đôi mắt sắc như ưng ẩn chứa một chút ôn tình.

Thì ra hắn cũng biết nghe lời, vì sao mỗi lần đối mặt y, hắn lại làm bộ dạng hận y thấu xương?

“Hoàng thượng, thần thì không có gì, chẳng qua phản đồ đang ở bên cạnh ngài, ngài sẽ gặp nguy hiểm.” Nửa ngủ nửa tỉnh hắn mở hé hai mắt, trong mắt tất cả đều là bóng người hoàng thượng.

Đã nhận lộc vua phải giúp vua giải ưu, hắn lo lắng không chỉ mình mà còn có an nguy hoàng thượng, phản đồ một ngày chưa diệt trừ thì vẫn còn nguy hiểm một ngày.

Đem đầu đuôi ngọn nguồn một lần nữa kể lại nhưng cố ý bỏ qua chuyện gặp xà yêu, chỉ nói bị thương được người cứu.

“Người bị thương? Ai cứu người?” Hoàng thượng nâng mặt hắn lên,捏 lại mắt phượng nhìn chăm chú vào hắn.

“Dạ, là.” Áp ứng một hồi, hắn không biết trả lời thế nào mới tốt.

30. Chương 30

Hắn không muốn nhắc tới xà yêu, mặc dù xà yêu với hắn đã làm chuyện không thể cho ai biết nhưng xem như cũng cứu hắn một mạng, hắn không muốn nhắc lại chuyện này.

Nói lại xà yêu cũng không đối xử tệ với hắn, hắn đói thì y tìm thức ăn, ngoại trừ tính *** ra hắn thật sự tìm không ra lỗi của xà yêu.

Lực đạo ngang hông lúc nhẹ lúc nặng, cảm giác dường như có chút quen thuộc lại nói không ra quen ở chỗ nào.

“Là ai cứu Quân ái khanh, trẫm nhất định phải ban thưởng y.” Hoàng thượng dường như vô tình chạm vào ngực hắn, khuôn mặt cao thâm khó đoán.

“Thần cũng không biết, bị thương quá nặng bất tỉnh đi, đến khi tỉnh lại vết thương trên người đã được băng bó tốt.” Tìm đại một cái cố, hần cũng không biết mình đang nói gì.

Tiểu hoàn xà lạnh như băng, hần từng thử qua nhiều biện pháp nhưng thế nào gỡ không ra, hôm nay bị đụng phải ngực đột nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ, bụng dưới mơ hồ hơi nóng.

Ngọn lửa dục vọng ức chế không được vọt lên, hô hấp cũng trở nên dồn dập, hít sâu một hơi mới miễn cưỡng đem ngọn lửa hừng hực trong người đè xuống.

“Sao, thật vậy không?” Võ về mặt hần, hoàng thượng dường như phát hiện được chuyện gì, động tác càng thêm ái muội.

“Hoàng thượng, ngài hôm nay sao thế?” Cầm bàn tay sờ loạn của hoàng thượng, Quân Bất Phàm mặt mang theo nghi ngờ nhìn hoàng thượng.

Không đúng, thường ngày hoàng thượng không động tay động chân với hần, nhiều nhất chỉ vỗ vỗ vai hần, ngoài ra không có bất kỳ tiếp xúc thân thể.

Chẳng lẽ có người giả mạo thành hoàng thượng, có ý đồ không tốt?

Lập tức nhào tới, hai bàn tay lập tức đưa lên má dùng sức kéo, hai má hoàng thượng mặc dù đã đỏ, da mặt lại không hề nhúc nhích.

Sao lại như vậy, không phải đeo mặt nạ da người. đầu bỗng nhiên choáng váng.

“Cần rõ, ngươi sao có thể tùy tiện động mặt trẫm.” kéo bàn tay hần xuống, vặn ra phía sau.

Không nghĩ Quân Bất Phàm có thể nhìn thấu, hoài nghi y, không hổ là người y nhắm trúng, đúng là tài giỏi hơn người.

“Thần có tội.” Hần hoảng sợ cúi đầu xuống, hai bàn tay không biết để nơi đâu.

Hần lại làm gì nữa đây? Chạy đi sờ mặt hoàng thượng, lần này đúng phạm phải tội lớn!

“Mà thôi, ngươi sờ trẫm, trẫm cũng muốn sờ lại.” Hoàng thượng vui vẻ cười, hoàn toàn không có vẻ uy nghi.

“Hoàng thượng, không ổn.” Trốn phải trốn trái vẫn trốn không khỏi thể công của hoàng thượng.

Thời gian chỉ bằng cái chớp mắt, hần đã bị đặt trên án thượng, hoàng thượng vốc người cao lớn đè lên người hần, tư thế lúc lên lúc xuống làm cho người ta suy nghĩ sâu sa.

“Có gì mà không ổn, trẫm muốn sờ.” Nhiều ngày không có đụng qua hần, thật nhớ đến nơi chật trát đó ah.

“Hoàng, hoàng thượng.” Lời vừa ra khỏi miệng, tay đã sờ đến.

Bàn tay dày rộng quanh quẩn trên má hần, lại có loại cảm giác quen thuộc, hần ngẩng đầu cần đánh giá hoàng thượng, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Đây là hoàng thượng hần biết nhiều năm ? Sao lại biến thành thế này?

Mặt mày không thay đổi chẳng qua khí thế so với dĩ vãng khác nhau rất lớn, hơi thở nóng bỏng phả lên khiến hần trong lòng cuồng loạn, khuôn mặt giống như bị lửa thiêu.

“Quân ái khanh, trẫm trong mắt khanh thế nào?” Thấy hần hai má ửng đỏ nhìn y, hoàng thượng mừng rỡ đứng lên.

“Hoàng thượng , tuân theo lễ nghi.” Thuận thế ngồi dậy sửa sang lại quần áo, gương mặt anh tuấn nóng rực.

Chuyện gì xảy ra? Thật không bình thường!

“Quân ái khanh, thời gian cũng không còn sớm, ngươi ở trong cung trẫm an giấc sao.” Không muốn buộc hần đến đường cùng, thở nóng nảy sẽ cần người , huống chi Quân Bất Phàm tuyệt đối không phải là một con thỏ.

“Này. Sợ rằng không ổn.” Chần chừ một lát nhưng không trực tiếp cự tuyệt.

“Không ổn, không ổn, người luôn nói câu này, đừng quên đây là hoàng cung. Nếu trẫm chính là thánh chỉ, người không theo cũng phải theo.” Thấy hắn không nghe, long nhan giận dữ, hoàng thượng dùng sức vỗ bàn chấn động.

“Hoàng thượng bớt giận, thần tuân chỉ là được.” Không đường chọn lựa thở dài, hắn quỳ xuống tuân theo.

Nhớ tới lúc còn bé, hoàng thượng vẫn còn là thái tử, khi ấy bọn họ cùng nhau chơi đùa đến tận khuya, hắn đã từng ngủ lại phủ thái tử, hôm nay ngủ lại hoàng cung cũng không phải chuyện gì lớn.

“Hoàng thượng, xin ngài sớm nghỉ ngơi, long thể rất quan trọng.” Nói hết, hắn liền đứng dậy rời đi.

“Đứng lại, người nhận chỉ còn muốn đi đâu?”

“Thần đi đến nội thị phòng.” Hắn thông thả quay đầu lại.

Ngủ lại một đêm không phải đến nội thị phòng sao? Hoàng thượng ý không phải là. . . .

“Ai bảo người đi nội thị phòng, cứ ngủ ở đây.” Chỉ chỉ long sàng phía sau, hoàng thượng cười vô cùng vui vẻ.

“Này. . . .” Nhìn long sàng sáng loáng, hắn không biết nói cái gì.

Long sàng ? Nơi hắn có thể ngủ sao?

Hiển nhiên không thể nhưng đây là ý chỉ hoàng thượng, hắn mà cự tuyệt sẽ phạm tội nghịch chỉ!

“Chẳng lẽ người muốn kháng chỉ ? Hay muốn trẫm cùng người đứng đến sáng?” Hoàng thượng thu lại nụ cười, lạnh lùng trừng mắt hắn.

Không còn cách đành phải thỏa hiệp, thời gian cũng không còn sớm, hắn kiên trì nửa cũng không có ý nghĩa, nếu hoàng thượng vì vậy long thể không tốt thì xong.

Nhẹ tay nhẹ chân dập tắt đèn trong cung, mặc quần áo nằm dưới long sàng, hết sức nhẹ nhàng để không kinh động hoàng thượng.

31. Chương 31

Nửa đêm một cổ nóng bức từ trong lòng tràn ra tứ chi, nóng dữ dội khiến hắn nằm bất an, mồ hôi hột to như hạt đậu rơi xuống thấm ướt hơn phân nửa mặt đất.

Ngọn lửa dục vọng quần quít lấy hắn, miệng khô lưỡi khô hắn thật chịu không nổi, ngồi dậy ba bước thành hai bước đi tới bàn uống ngụm nước trà, ngưỡng đầu để nước tràn xuống bụng.

“Hô.”

Nhưng uống cạn một chén trà nguội xuống bụng vẫn không giải quyết vấn đề, bên trong thân thể vẫn còn ngọn lửa hừng hực, cảm giác quen thuộc làm hắn nhớ lại trong cơn động xà yêu biểu tình lạ thường.

Thì ra tư vị phát tình khó chịu đến thế, khó trách y thích quần hắn.

Hai mắt không ý thức nhìn quanh bốn phía, cả bên trong cung điện trừ hoàng thượng đang nằm trên long sàng, ngoài ra không có những người khác, mặt hồng tai đỏ hắn cởi áo nằm về chỗ cũ.

“Quân ái khanh, người không thoải mái sao?” Hoàng thượng đáng lý đang ngủ say lúc này lại lấy tay gối đầu, nửa ngửa nhìn về hướng hắn, trong con ngươi mực sắc lấp lánh lam quang sâu kín.

“Hoàng thượng, thần chẳng qua hơi nóng mà thôi.” Kéo căng da đầu trả lời một câu, mồ hôi không ngừng rơi xuống.

Gì chẳng qua hơi nóng, rõ ràng rất nóng rất nóng, đỉnh đầu sắp bốc khói đến nơi nhưng hắn không dám nói chỉ hy vọng trời mau sáng.

“Nếu nóng thì thoát xiêm y đi.” Mậu quang thuận theo vật áo mở rộng nhìn xuống dưới, hoàng thượng cười tà liếm liếm khóe môi.

Để xem có thể nhìn bao lâu, xem ra thân thể bị y dạy dỗ tốt lắm, chỉ nằm bên cạnh đã có phản ứng.

Ngay cả thân thể hần cũng nhận ra y, hần lại ngốc nhìn không ra, thật là thú vị.

“ Không cần, thần có thể bị” Không ngừng thở gấp, trước mắt đột nhiên trở nên mơ màng, ngay cả hình dạng hoàng thượng cũng nhìn không rõ.

“Người sẽ không bị phong hàn chứ?” Hoàng thượng ngồi dậy, cười nhạt đưa tay kéo hần.

“Hoàng thượng, thần thật không sao hết.” Giống như chạm phải vật nóng, hần vung mở tay hoàng thượng, chạy trốn chết trốn sang nơi khác.

Vừa chạy đi áo choàng đen bị mồ hôi bị thấm ướt rơi trên mặt đất, ngồi trên mặt đất lạnh lùng, hần nửa thân trần ***g ngực lồ lồ, ngưng ngưng không thôi.

“Thật không sao?” Hoàng thượng cũng không vì hành động làm càn của hần mà giận.

“Thật không sao mà, hoàng thượng xin ngài ngủ đi.” Quay trở lại ...miễn cưỡng cười, khi hần thấy hoàng thượng mặt mang theo ý cười, thiếu chút tự cắn đầu lưỡi mình.

Đôi mắt rỗng anh tuấn xé lên, có chút giống mắt phượng, không biết có phải do ánh trăng bên ngoài, khuôn mặt hoàng thượng lại biến trở nên trong suốt còn có nhàn nhạt bạch quang.

Hần sao cứ cảm thấy hoàng thượng giống xà yêu đáng sợ?

Xoa xoa hai mắt lại phát hiện hoàng thượng vẫn là hoàng thượng, trong lòng thầm nguyện rửa một tiếng.

Tất cả đều tại xà yêu đáng chết, hại hần biến thành bộ dạng hiện tại!

“Vây trầm ngủ đây.” Hoàng thượng nhếch môi, nằm ngang chết dí trên long sàng không tiếp tục dây dưa với hần.

Nhìn hoàng thượng nằm xuống, hần không nhìn được lại nuốt nước miếng, nếu không ngủ chỉ sợ bản thân thất thần làm ra chuyện khác người, vậy thì phiền phức lớn.

Gục xuống bàn nửa ngủ nửa tỉnh, chỉ cảm thấy sương mù nhẹ nhàng bao quanh thân thể, sau đó rơi vào vòng ôm lạnh như băng, giảm bớt ít cảm giác nóng bức trong người, hần cũng quên vùng vẫy.

“Thật buồn bình, cứ không muốn nhích tới gần ta sao?” Hoàng thượng người mặc hoàng bào kéo hần thật chặt ôm vào lòng, nhẹ nhàng sờ mó sống lưng hần.

“” Quân Bất Phàm không an phận vịn vịn, tìm tư thế thoải mái ngủ sâu.

Nằm phía dưới hoàng thượng lộ ra ***g ngực màu đỏ, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống trên dưới pháp phòng, ngay cả quần bị xé ra cũng không biết, hô hấp nóng bỏng.

“Rất nóng sao? Phát tình là thế, người bây giờ hiểu nỗi khổ của ta chưa.”

Vuốt nhẹ làn da màu mật mong, hoàng thượng lần nữa ngẩng cao đầu, lần này khôi phục lại dung mạo yêu dị, một đôi mắt xà lấp lánh kim sắc nheo lại thành một đường.

32. Chương 32

“Người hôm nay đã cười với ta, thật hiếm thấy.” Con mồi trong lòng bàn tay, tâm trạng cũng tốt hơn.

Trước ngực hần hai điểm màu nâu nổi lên tựa như quả nho vừa mới chín, dưới ánh mắt của y dần dần chín mùi, bóng loáng không tả nổi.

“A.” Quân Bất Phàm nhẹ rên thành tiếng, chỉ cảm thấy ngực ngứa ngứa nhưng không muốn tỉnh lại.

“Có cảm giác?” Ngón trở thon dài không ngừng xoa bóp, dùng ngón cái cùng nhau nắn lấy đề ép đầu nhũ nhạy cảm, tiểu hoàn xà cũng bởi vì y nhỏ ra chuẩn bị lóe tia sáng xanh.

“Ô.” Hắn nhú lông mày khó chịu lắc đầu, muốn mở hé hai mắt nhưng mí mắt lại như nặng ngàn cân.

Cúi đầu xuống ngậm một quả trái cây hơi run, cần rở liềm lấp mát lấy.

“Nóng quá.” Hắn không tự chủ vận vẹo thân thể, vô ý thức cọ xát thân người.

“Đương nhiên nóng, chớ quên người ăn mỹ nhi của ta.” Trong mắt phượng lấp lánh khát vọng mãnh liệt, lưỡi rắn đỏ tươi câu khởi tiểu hoàn kéo ra.

Động tác từ tốn của y làm Quân Bất Phàm giống như đang nằm trong biển lửa, chỉ có thể không ngừng thở dốc.

Dùng hàm răng nhẹ cắn đầu nhũ sưng lên, hắn thở hốc vì kinh ngạc, lơ mơ cảm thấy dưới nóng hừng hực, vật giữa hai đùi dường như có phản ứng.

Đầu lưỡi lạnh băng không ngừng trêu chọc mát vú hắn, bàn tay to sung mãn chiếm hữu mỗi một tắc da thịt trên người hắn, Quân Bất Phàm như bị ngọn lửa đốt cháy để lại dấu vết, cảm thụ điên cuồng xâm lược chiếm hữu.

Trong lúc Quân Bất Phàm còn đang hoảng hốt, bàn tay từ từ đi xuống dừng lại giữa hai chân, nắm lấy nguồn gốc dục vọng.

“Hoàng thượng!” Hét một tiếng, Quân Bất Phàm mở hé hai mắt, nhìn rõ người trước mắt là hoàng thượng.

“Còn nóng sao?” Không muốn nhanh để lộ, lập tức biến trở lại hình dạng hoàng thượng.

Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, kết thúc nhanh quá sẽ không còn thú vị, với lại y rất thích dáng vẻ Quân Bất Phàm không phòng bị, so với còn trong cơn động còn thú vị hơn nhiều.

“Hoàng thượng, mời rời khỏi thần.” Sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hắn cảm thấy ngượng ngùng cực kỳ.

Hắn bò lên long sànlúc nào, sao lại không nhớ nổi?

Cẩn thận hồi tưởng, trong đầu trống rỗng chuyện gì cũng không nhớ nổi.

Chết rồi, hắn lại chạy đến long sàng còn làm chuyện không ra thể thống với hoàng thượng, bảo hắn còn mặt mũi gì đối mặt với liệt tổ liệt tông Quân gia!

“Quân ái khanh, vừa rồi không phải nói ngươi rất nóng muốn trẫm giúp ngươi giải nhiệt, ngươi sao lại trở mặt vô tình.” Trên tay động tác một khắc cũng không dừng lại, thậm chí càng thêm cần rở cảm hạ thân hắn, nhẹ nhàng xoa nắn.

Thì ra trêu hắn, hắn sẽ lộ ra vẻ mặt khó xử, lực tay tăng thêm độ mạnh yếu lập tức nghe Quân Bất Phàm thấp giọng rên rỉ.

“Ô.”

“Quân ái khanh ở đây cũng chảy mồ hôi à.” Thấm dịch thể trong suốt ở linh khẩu, đưa đến trước mặt Quân Bất Phàm, xấu xa cười gian.

“Thần. Thần tuyệt không nóng, thần có việc gấp xin cáo lui trước.” Cứ thấy hoàng thượng như loài thú hung mãnh, hắn cần răng đẩy ra, xoa người bỏ chạy.

Dục vọng cứ quẩn quít nếu còn ở trong hoàng cung, hắn lo lắng sẽ gặp chuyện không may, bình thường hắn tự chủ rất tốt hôm nay lại đột nhiên không chế không được mình, thật quái lạ.

Hơn nữa hắn lần này vào cung, tổng cảm thấy hoàng thượng giống như biết thành người khác, một người mà hắn hoàn toàn không nhận ra.

Hắn hồi hận chưa tấu rõ đã mạo muội tiến cung, chọc trúng phiền toái lớn.

“Quân ái khanh, người muốn đi thăm sẽ không cần người, thăm ngày mai liền đem song thân người” Không ngăn cản hắn, y dù bận vẫn ung dung tựa vào trên long sàng.

“Thần. Thần không đi.” Quân Bất Phàm trừng lớn hai mắt, thân hình cứng ngắc, một chân bước xuống long sàng, một chân khác còn ở trên giường, lại không dám di chuyển một chút.

“Thế nào không đi?” Xấu tính ngất lên mông hắn, tiến đến gần bên tai hắn hỏi.

Muốn chạy trốn khỏi lòng bàn tay y đúng là nằm mơ, sở dĩ cùng hắn chơi trò chơi này chỉ vì nhất thời hưng khởi, muốn nhìn nụ cười khác của hắn, không nghĩ càng chơi càng nghiện không muốn dễ dàng buông tha.

“Hoàng thượng đừng làm khó song thân thần, thần chuyện gì cũng đồng ý.” Nói xong, trong lòng căm giận bất bình nhưng không dám phát tiết ra ngoài.

33. Chương 33

Không nghĩ đến hoàng thượng dám làm ra chuyện này, nếu thường ngày hắn nhất định sẽ tức giận dấy ra nhưng bây giờ hắn lại không có hơi sức đó.

Hắn được giải oan, cha mẹ cũng còn ở trong cung, hắn không thể làm nhi tử bất hiếu!

“Thăm làm gì khó xử bọn họ rồi? Thăm chỉ nói người đã trở về, ngày mai sẽ đưa bọn họ về với người.” Bất giác cười to giống như đang kể chuyện cười.

Y từ đến đầu đuôi không nghĩ dùng song thân Quân Bất Phàm uy hiếp hắn, lúc đó y tới kinh thành trước nghe nói song thân Quân Bất Phàm ở trong cung, cho nên muốn vào hoàng cung cứu người, ai ngờ phát hiện hoàng đế chết ở trong cung.

Y bèn nghĩ ra một kế biến thành hình dạng hoàng đế ở trong hoàng cung đợi Quân Bất Phàm tìm tới cửa.

“Hoàng.” Gương mặt thanh tú nháy mắt ửng đỏ, trong con ngươi tràn đầy tơ máu.

“Chớ quên chính người tự mình bảo nóng, thăm chẳng qua vì giúp người, mới vạn bất đắc dĩ.” Dem mình nói như vô cùng ủy khuất, thật ra đang âm thầm cười trộm.

Qua được thời kỳ kia, Quân Bất Phàm đã cùng mỹ nữ đồng hóa, tính lại kỳ phát tình của mỹ nữ chính là hôm nay, y không tin Quân Bất Phàm không thuận phục y.

Nói lại y còn chưa thấy qua Quân Bất Phàm thần thái sáng láng, chỉ ngần ngừ mấy ngày không gặp, giữa trán tỏa ra ánh khí bức người, trên người có một loại hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái.

“Hoàng thượng, xin đừng trêu thần.” Khóe miệng co rút, muốn kéo lại trường khổ chân đã mềm nhũn ngã trên mặt đất.

“Quân ái khanh, người sao thế?” Ôm hắn lên long sàng, bàn tay to cố ý vô tình quệt qua hai điểm trước ngực, khuôn mặt bất ngờ xuất hiện.

“Thần chẳng qua không có sức, nằm xuống một chút là được.” Không ngừng thở ra, hắn quay đầu sang hướng khác.

“Quân ái khanh, mặt của người thật đỏ.” Đưa tay đặt trên mặt hắn, ra vẻ ngạc nhiên.

“Thật không?” Hắn cũng cảm giác có khúc khác thường, đưa tay sờ mặt quả nhiên nóng kinh người.

“Ở đây cũng rất đỏ.” Cầm hạ thân của hắn, cười vô cùng ái muội.

Không chỉ trên khuôn mặt cùng hạ thân, Quân Bất Phàm trên dưới cả người như tôm luộc, toàn bộ đỏ lừ, chỉ cần y vừa đụng sẽ xuất hiện nhàn nhạt ửng đỏ.

“Ta. Ta.”

Quân Bất Phàm hai má đỏ lừ muốn đẩy y ra, lại chậm một bước, mười ngón tay thon dài vuốt nhẹ vật cứng cương thẳng, dẫn tới đỉnh không ngừng nhỏ ra dịch thể trong suốt.

“Người ở đây cũng ướt nhẹp.” Cánh môi mỏng hơi cong, liếm liếm khóe miệng.

“Đừng nói vậy!” Hấn gầm nhẹ, hận không thể đào một cái hầm tự chôn mình, nhưng sự thật hấn di chuyển không được chỉ có thể mặc người sờ loạn.

“Trẫm không nói lung tung, không tin một mình người nhìn đi.”

Lời vừa nói dứt, hai chân hấn lập tức bị người dùng sức kéo ra, hậu huyết bị dịch thể thấm ướt lộ rõ tất cả, nhất là cái miệng lúc đóng lúc mở như muốn mời y tiến vào.

Bất kể vào bao nhiêu lần, vách tường bên trong nhan sắc vẫn không biến hóa, vẫn màu hồng ngọt như mật.

“Rời khỏi ta!” Vừa then vừa giận hấn liều lĩnh vùng chường đánh tới.

Đôi mắt hấn tiếp tục kháng cự, không rãnh mà để ý ngược lại dùng tay đè hấn, ngón tay còn lại thăm dò hậu huyết chặt trát đã thấm đầy dịch, dùng sức đè xuống thứ nổi lên.

“A!” Hét to giống như bị tia chớp đánh trúng, run rẩy không ngừng.

Nhanh chóng ngăn lại môi hấn, liếm mút lấy cánh môi, đồng thời ngón tay xâm nhập trong huyết cũng bắt đầu thông thả di động, sờ soạn về hướng vực sâu.

“Ô.” Quân Bất Phàm nhũn nhẽ lông mày, không nhịn được bật ra rên rĩ.

34. Chương 34

Đương lúc ngón tay càng lúc càng nhanh kéo ra đưa vào, hấn chỉ có thể hít thở bất được cánh tay, thuận theo tần suất đóng đưa thân thể.

“Muốn sao?” Đột nhiên dừng lại, quan tâm nhìn hấn.

Quân Bất Phàm từ từ mở ra hai mắt, trông mắt anh khí bức người lộ ra đói khát xen lẫn bối rối, khiến hấn thêm dục người.

Trên trán túa đầy mồ hôi hột, gương mặt tuấn mỹ tràn ngập dục vọng làm người ta nín thở, không thể cưỡng lại sự quyến rũ của hấn.

Quân Bất Phàm phát hiện mình căn bản không khống chế được thân thể mình, chỉ cần nhìn đôi mắt đỏ hấn cả người đều nóng.

“A. Ta.” Hấn sắp không thở nổi.

Không được, hấn nóng muốn chết

Kỳ phát tình khó chịu thế, hấn không muốn kháng cự, cho dù chết cũng không phải vào lúc này!

Thân thể hấn đã ô trọc, trầm luân, sa đoạ, sợ rằng xà yêu đã sớm đem *** dục đầy trời rót vào bên trong thân thể hấn, làm hấn muốn trốn cũng trốn không được!

Cúi đầu tham lam mút lấy đầu nhũ hấn, ngay cả tiểu hoàn xà cũng không bỏ qua, ngón tay sau hậu huyết cũng tăng nhanh đưa đẩy.

“Aha.”

“Rất thoải mái sao? Đừng quên ta.”

Nhanh trút đi quần áo mình, tách ra hai chân thon dài của hắn, đem mình cự vật đã sớm sẵn sàng chống đỡ cửa vào hậu huyết ẩm ướt.

“Không, không nên!” Mắt tròn tròn nhìn cự vật tiến vào bên trong thân thể mình, hắn nhất thời không cách nào tiếp nhận, rống to thành tiếng.

Hắn muốn phản kháng lại quá chậm, thất lưng bị dùng sức giơ lên, xà căn nháy mắt ngay ngắn tiến vào trong thân thể hắn, một chút lỗ hổng cũng không có.

Bị bên trong vách tường ẩm áp ẩm ướt bao trùm, chặt trất tiêu hồn khiến y không nhận được rên rỉ, rút ra chút ít rồi đỉnh mạnh vào, không ngừng lặp lại động tác.

Quân Bất Phàm chặt cắn môi dưới, lông mày nhíu lại, không thở được, cảm nhận được khoái cảm kỳ lạ quen thuộc, hắn lần nữa ngẩng đầu đánh giá đối phương.

“Luôn miệng nói không nên, đến cuối cùng người nói đừng ngừng cũng là người.” Dừng lại bên trong thân thể hắn không di chuyển, kéo hai chân hắn vòng ngang hông mình.

“Mau. Mau đi ra.” Khó khăn thở dốc ra khỏi miệng tất cả đều chuyển thành rên rỉ.

Không suy nghĩ giữ chặt hông hắn, điên cuồng đỉnh vào bên trong thân thể hắn.

Mỗi một lần chiếm hữu càng thêm mãnh liệt, mỗi một lần đều dùng phương pháp xâm nhập triệt đáy đánh bại tất cả chống cự của hắn, khiến hắn không thể tự chủ được leo lên người y, thuận theo tiết tấu cơ thể y đem đưa thân mình.

“Không được.” Ý thức mê loạn làm hắn chỉ có thể thỏa thích hét to, không cách nào nghĩ bất cứ chuyện gì.

Hô hấp rối loạn, động tác càng lúc càng cuồng dã, một lúc sau mới phát ra gầm nhẹ, đem tất cả dịch thể nóng bỏng đều bắn vào bên trong thân thể hắn.

.....

Chớp mắt đã đến canh tư, vẫn cảm thấy chưa đủ, dùng sức đỉnh thêm vài cái mới rút ra, trên xà căn tử hồng sắc thấm đầy dịch thể trắng đục.

Nửa tựa vào trên giường, ánh mắt nóng rực rơi vào thân thể trần truồng của Quân Bất Phàm, gương mặt như đao gọt hơi ửng hồng, mồ hôi phân tán trên trán.

Thấy làn da hắn rỉ ra mồ hôi, bộ dạng hồn du thiên ngoại, trong lòng không khỏi chấn động, xà căn bỗng nhiên cứng trở lại.

Đem hắn đè dưới thân thể, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười tà mị

35. Chương 35

“Làm sao đây, ta muốn thế nào cũng thấy không đủ.” Thanh âm khàn khàn còn mang theo dư âm kích tình.

Không chỉ thỏa mãn với thân thể phù hợp, y còn muốn nhiều hơn, không ngừng ở việc muốn Quân Bất Phàm cười, y còn muốn.

Ngón trở trong suốt như ngọc múa máy trên ngực Quân Bất Phàm, cảm nhận thân thể ẩm áp trên người hắn.

Thật muốn mổ tim hắn ra xem bên trong có y tồn tại hay không?

“Ừ.” Bị y vuốt ve, Quân Bất Phàm thân thể lại bắt đầu nóng, mở hé đôi mắt đẹp mê mang nhìn y.

“Lại muốn rồi đúng không?” Biết rõ cố hỏi, búng một cái lên quả trái cây trước ngực Quân Bất Phàm, lập tức nghe thấy tiếng người hít khí.

“A.” Đôi môi nửa mở phun ra tất cả đều là sương mù.

Cúi đầu hôn lên môi hắn, định đem lưỡi xà dò vào trong miệng hắn, mút lấy đầu lưỡi hắn, thuận thể quán lấy.

“Ồ.” Hắn nhắm hai mắt, bật ra rên rỉ.

Bàn tay xuôi theo hông mò tới giữa hai đùi, nơi đó rất cứng làm y cười đắc ý, cầm chặt hệ rãnh khuấy động.

Bây giờ so với lúc còn trong động phủ thú vị hơn nhiều, cho dù Quân Bất Phàm muốn phản kháng cũng ngại thân phận y hôm nay, nhìn bộ dạng hắn muốn động thủ lại không dám làm gì, y cảm thấy chơi thật vui!

“Ừ. nhẹ thôi.” Quân Bất Phàm khẽ yêu kiều, chứ không bài xích y tiếp xúc.

“Thân thể người càng ngày càng *** dâng, rốt cuộc là tốt hay xấu đây.” ở bên tai hắn lẩm bẩm.

Bàn tay sờ mó đầu nhũ sưng to, rồi dùng ngón tay kéo ra tiểu hoàn xà trên đầu nhũ, cho chút ít trừng phạt.

Y muốn Quân Bất Phàm không thể rời khỏi mình, trước đó dám lừa Tang chịu đưa hắn chạy trốn đúng là rất can đảm!

“A.” Hắn rên rỉ càng ngày càng lớn, nhắm trúng tâm viên ý mã.

Cúi đầu phát cuồng mút lấy hai đầu nhũ trơn mịn, đôi khi dùng lưỡi ma sát trêu chọc, có khi lại như đứa bé tham lam mút lấy.

“A. Không.” Tình dục bị y vén lên hoàn toàn, trong đôi mắt mơ màng tràn đầy ngọn lửa dục vọng.

Hai tay hắn giữ chặt thành giường, thân thể cong về phía sau, hai đùi thon dài cân xứng không dư chút thịt không kịp phòng bị mở ra, bộ ngực bằng phẳng cũng thuận theo thở hỗn hển phập phồng lên xuống.

Vuốt ve bên trong đùi, kéo hai chân hắn quàng qua hông mình, cự vật hăng hái đưa đến cửa huyết sớm được dịch làm ẩm ướt nhẹ nhàng ma sát, chứ không nóng lòng vào trong.

“Muốn ta vào sao?” Đỉnh vào nửa tắc, phần đầu lập tức bị khe huyết bao trùm.

Thật là muốn chết, đây rõ ràng không phải trừng phạt hắn mà đang trừng phạt mình, mới vào đã hút chặt thể, bảo y làm sao đi tiếp?

“Đợi. chờ một chút.” Quân Bất Phàm trừng lớn hai mắt, nhìn cự vật giữa chân, rồi hít một ngụm khí lạnh.

Cái gì ...long căn của hoàng thượng biến lớn đến thế, khoảng gấp đôi của hắn thậm chí còn hơn, nhớ tới tình cảnh ban nãy, khó trách hắn cảm thấy khó chịu.

Hắn vốn dĩ cho rằng giải tỏa dục vọng một lần đã đủ, hôm nay lại phát hiện một lần căn bản không đủ, dục vọng lần này so với trước đó càng thêm mãnh liệt.

“Còn đợi cái gì chứ?” Sắc mặt lạnh lẽo, hạ thân dùng sức đỉnh về phía trước, thoáng cái thẳng vọt vào.

“Không, không phải là.” Bị đỉnh đến hai mắt trắng dã, Quân Bất Phàm ôm chặt bờ vai y mới không để mình bất tỉnh.

Quân Bất Phàm cảm giác cự vật đỉnh vào nơi sâu nhất trong cơ thể hắn, cảm giác lạnh thấu xương giống như xà yêu, nhưng thời gian chỉ một cái chớp mắt, lạnh lẽo hóa thành ngọn lửa đốt đi ý chí hắn

“A.” Hắn buồn bực hừ một tiếng, bên trong thân thể hắn trượt dịch thuận theo chân chảy ra ngoài, giúp y như vào nơi không người một lần so với một lần xâm nhập càng sâu.

“Gọi đi, gọi càng lớn tiếng càng tốt.” Dùng sức đâm vào chỗ nổi lên, tròng mắt lấp lánh tia sáng màu vàng.

Chỉ cần đề Quân Bất Phàm dưới thân thể, mãnh liệt chinh phục sẽ tụ tập trong đầu, sau khi nghe Quân Bất Phàm rên rỉ dục vọng mới cảm thấy thỏa mãn.

“Không. sẽ bị nghe” Thở dốc không ngừng, hần bướng bỉnh cắn chặt răng, không để mình kêu thành tiếng.

36. Chương 36

“Gọi đi, gọi càng lớn tiếng càng tốt.” Dùng sức ở đâm vào chỗ nổi lên, trông mắt lấp lánh quang mang màu vàng.

Chỉ cần đề Quân Bất Phàm dưới thân thể mãnh liệt chinh phục sẽ tụ tập trong đầu, sau khi nghe Quân Bất Phàm rên rỉ dục vọng mới cảm thấy thỏa mãn.

“Không. sẽ bị nghe” Thở dốc không ngừng, hần bướng bỉnh cắn chặt răng, không để mình kêu thành tiếng.

Bị buộc thân phục dưới người đã vạn bất đắc dĩ, nếu bị người biết quan hệ không thể cho ai biết giữa hần và hoàng thượng thì phiền phức lớn.

Giọt nước mắt nóng bỏng không ngừng trào ra khóe mi, thân thể hần đã dơ bẩn, đầu tiên là xà yêu sau là hoàng thượng, nếu không phải muốn rửa sạch oan khuất, ngay từ đầu hần đã đâm đầu tự vận.

Phát hiện hần thất thần, không vui cong lên môi mỏng, dùng sức cắn một cái lên cổ hần.

“Đau.” Cảm giác máu trong người lưu thất, con người kịch liệt co rút.

“Biết đau là tốt rồi, để xem còn dám không tập trung nữa không.” Liếm mút máu ứa trên vết thương, tàn nhẫn để lại trên cổ hần một dấu răng đỏ tươi.

Đột nhiên bứt ra, lật người hần lại, từ phía sau đem xà cắn cứng ngắc như thiết dính vào.

“Ngô.” Hần cố gắng hít lấy khí, trong đầu tê dại loạn thành một đoàn .

“Rất khó chịu sao?” Thấy trán hần thấm đẫm mồ hôi, y bèn rút ra một chút ra ngoài.

“Không phải.” Gian nan trả lời một câu, thân thể không tự chủ vận vẹo.

Không đủ, như vậy không đủ, hần muốn nhiều hơn.

Bên trong thân thể vừa tê vừa ngứa giống như bị vô số chỉ tiểu trùng gặm cắn, trong lúc nguy cấp thứ có thể giúp hần hết ngứa chỉ có duy nhất cự vật đáng sợ kia.

Thử vận vẹo vòng eo để cự vật thêm xâm nhập, ai ngờ người kia lo lắng cho hần lại rút ra ngoài một chút.

“Đừng.” Thấp giọng rên rỉ, miệng bị nâng lên cao.

“Sao không sớm nói, ta còn cho rằng ngươi không muốn.” Xoa nhẹ miệng hần, cười tà dùng sức dính vào.

Cảm giác tê dại trong chốc lát truyền khắp toàn thân, cự vật bên trong thân thể càng thêm cứng ngắc thô to đem hậu huyết vốn chặt nít căng ra không chút khe hở.

Cảm giác quái lạ giống vừa rồi cuốn quét mà đến, chỉ cảm thấy cự vật chôn bên trong thân thể lạnh lẽo vô cùng, thuận theo đưa đẩy mà nóng như lửa.

Loại nóng bỏng căng đầy khiến hần toàn thân nổi lên trận trận chấn động, hậu huyết không khỏi tự chủ ngưng chặt lấy cự vật không chịu buông tha.

Dùng tay gãi gãi khe miệng mềm mại, xà cắn thô to ở hậu huyết nhanh chóng đâm vào, bàn tay to nắm đầu nhũ trước ngực vò nặn đến sưng to đứng thẳng.

“A. A. Ngô.” Tiếng rên rỉ giòn tan không ngừng trong miệng hắn tràn ra, vang vọng cả cung điện.

“Đúng, gọi càng lớn tiếng càng tốt.” Cười trên người hắn bất chấp mọi thứ rong duỗi, nhin không được rống lên.

“Không. A.” Kích tình mờ hôi thuận theo thân thể trần truồng từng giọt từng giọt nhỏ xuống, thấm ướt cả long sàng.

“Ô, cần thật chặt.” Cảm nhận được dị dạng chặt trất, khuôn mặt động tình ửng đỏ.

Bàn tay gần như trong suốt từ bụng Quân Bất Phàm đi xuống, Quân Bất Phàm khó chịu vặn vẹo, không biết lúc nào hạ thân lần nữa đứng thẳng.

Hai bàn tay không nhanh không chậm xoa khắp toàn thân hắn, sau lưng lại không dừng lại đỉnh vào, chẳng qua tần suất thông thả hơn

Quân Bất Phàm nhắm hai mắt, gương mặt tuần mỹ ửng đỏ, hai bàn tay giữ chặt thành giường, thân thể thuận theo động tác trước sau du đưa.

“A.”

Nhìn hắn tựa như gần đến đỉnh, trong lòng không khỏi đắc ý vạn phần tăng nhanh tốc độ, không ngừng trêu đùa dục vọng hắn.

“A. Không được.” Thất lực như muốn gãy lìa, muốn dừng mà không được.

Thuận theo điên cuồng kéo ra đưa vào, bụng hắn truyền tới trận trận tê dại giống như núi lửa phun trào lan tràn tứ chi .

Ý thức hắn dần dần mơ hồ, còn lại trừ muốn ngủ vẫn là ngủ.

Thể lực tiêu hao quá độ hắn chỉ muốn ngủ nhưng người phía sau lại không để hắn ngủ, nhân lúc hắn vừa nhắm mi mắt liền bắn vào trong thân thể hắn.

Một đêm dài đằng đẵng cho đến trời tờ mờ sáng, mới cảm thấy đủ ôm lấy hắn cùng nhau ngủ.

37. Chương 37

Sáng sớm, Quân Bất Phàm trong lúc ngủ mơ từ từ tỉnh lại, cả người trên dưới như bị cự thú giẫm qua đau nhức vô cùng, đặc biệt thất lực như muốn gãy lìa.

Ngực bị vật nặng đè lên, hắn không kiên nhẫn đẩy ra, áp lực nặng nề khiến hắn thấy rõ nam nhân trên người, mặt thoáng cái tái mét.

“Hoàng. Hoàng thượng!” Ký ức đêm qua giống như thủy triều vọt lên não, đầu đau sắp vỡ.

Đáng chết, hắn và hoàng thượng lại làm ra chuyện này, bảo hắn còn mặt mũi gì gặp hoàng thượng!

“Quân ái khanh, khỏe chưa?” Lười nhác nằm trên người hắn đánh ngáp, tham luyến ảm áp trên người hắn không nỡ rời đi.

Kỳ thật y đã sớm tỉnh, Xà Tộc bọn họ trừ kỳ ngủ đông ra vốn ngủ không sâu chẳng qua thân thể Quân Bất Phàm ảm áp khiến y không muốn dậy mà thôi.

“Thần. Thần.” Há miệng rớt lưỡi, hắn thiếu chút cắn đầu lưỡi của mình.

Đây xem như hoàng thượng có ý đồ khác với hắn hay hắn dục hỏa đốt người câu dẫn hoàng thượng?

Nhưng hoàng thượng trong cung giai lệ vô số, hoàng tử hoàng nữ cũng có đến mười người, ngày thường cũng không nghe hoàng thượng là đoạn tụ, sao hết lần này tới lần khác lại quan tâm hắn quá mức chứ?

Loáng thoáng nhớ kỹ, rất nóng rất nóng, hoàng thượng đúng là có một số cử động không tốt nhưng hần không có phản kháng, thậm chí cuối cùng còn đón ý hòa theo.

“Quân ái khanh, khoảng thời gian ngươi rời kinh có phải đã xảy ra chuyện gì? Trẫm vốn không thích nam hoan nhưng hôm qua nhìn thấy ngươi bộ dạng khổ sở, thật không nỡ nhìn ngươi chịu khổ, không thể làm gì khác hơn” Nhíu lông mày, bộ dạng đau lòng không thôi.

“Hoàng thượng, thật một lời khó nói hết.” Được nhắc nhở hần lập tức nhớ lại.

Chẳng lẽ đêm qua ý loạn tình mê là do xà yêu làm phép trên người hần?

Hay sau khi hần ăn ngân hoàn xà để lại hậu di chứng?

Bất kể chuyện thế nào cũng đã xảy ra cho dù hần muốn phủ nhận cũng không có ích gì, hiện tại chỉ có thể nghĩ biện pháp bù đắp sai lầm của mình.

Đến khi hần hiểu rõ ràng, càng lúc càng cảm thấy lỗi tại mình, mình chọc họa còn liên lụy hoàng thượng, thật làm nhục mặt Quân gia.

“Quân ái khanh, có gì cứ nói thẳng, trẫm nhất định sẽ giúp ngươi.” Lấy ra mái tóc dài đen của hần, tâm trạng thoải mái trước nay chưa từng có.

“Thật ra. thật ra thần lúc trước ăn nhầm một *** xà, cho nên đêm qua mới” Hần không biết giải thích thế nào chuyện xà yêu, nói ra quá mức dọa người mà.

Nếu không phải thật xảy ra, hần cũng không tin!

“Thì ra như thế, khó trách Quân ái khanh đối với trẫm.” Thừa dịp đem sai lầm đẩy hết lên người hần còn giả bộ như vừa mới nghe.

“Hoàng thượng bây giờ đã hiểu nỗi khổ của thần, còn cho thần trở về, thần có tội.” Cả người trần truồng nằm trên long sàng còn cùng hoàng thượng thân mật nằm gần sát.

Hơn nữa hần cũng không biết có thể mình lần nữa phát tình, nếu không nhận được dục vọng tái khởi, thật phải lấy cái chết tạ tội ah.

“Trẫm hiểu , nếu Quân khanh muốn. Trẫm nguyện ý giúp đỡ.”

“Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, thần tâm lĩnh.” Mồ hôi túa ra, Quân Bất Phàm hổ thẹn cúi mặt xuống thấp, lẹm nhanh y phục dạ hành bị nhăn nhúm choàng lên người.

“Quân ái khanh, ngươi muốn đi đâu?” Nhảy xuống giường, y sắc mặt vô cùng khó coi.

Mới mới gặp mặt đã muốn đi, bộ không muốn nhìn thấy mặt y thế sao?

Hay đêm qua làm quá mức hần đã nhận ra y?

Suy nghĩ một chút, không đâu, nếu hần phát hiện thân phận thực sự của y chỉ sợ đã sớm bỏ trốn mất dạng!

“Thần muốn đi thăm song thân.” Thân thể cứng ngắc đứng bên cửa, chuyện đêm qua tiêu hao không ít thể lực hiện tại hần chỉ muốn nghỉ.

“Chậm đã, trẫm đi cùng ngươi.” Nhìn ra hần sắc mặt không tốt, vội đi đến giúp.

“Thần không dám phiền hoàng thượng bận rộn chuyện nước, không cần ngại phí tâm.” Muốn né tránh lại bị giữ lấy, khuôn mặt tuấn đạt nổi lên nhàn nhạt đồ ỉm.

Tim đột nhiên tăng nhanh tiết tấu, lần này tiến cung diện thánh quả thật khác xa trước kia, thường ngày dù hoàng thượng thỉnh thoảng gặp hần cũng không quan tâm quá mức giống hôm nay.

38. Chương 38

“Người đã là người của trăm, trăm phí tâm lo người mình là chuyện nên mà.” Kéo tay hắn đem hắn đặt tại trên tường, nâng cằm hắn để mặt đối mặt y.

“Hoàng thượng, xin ngài quên chuyện đêm qua.” Khó chịu xoay người đi ...rũ xuống khoe mắt.

Hắn cũng không phải phi tần trong hậu cung, đường đường nam nhi chí ở bốn phương, nếu không phải muốn điều tra phản đồ, hắn thà ... rằng đóng quân tại chiến trường chứ không nguyện trở lại kinh thành.

“Đêm qua thật tuyệt vời, trăm vô cùng vui vẻ sao có thể quên? !” Bàn tay to tà tứ lướt qua eo hắn, chọn nơi nhạy cảm của hắn hạ thủ.

Thật vô tình mới chỉ một đêm đã muốn bỏ rơi y, dù sao y cũng đã dùng toàn lực để hắn hài lòng mà!

Xem ra cần phải cố gắng thêm để Quân Bất Phàm mê luyện chuyện lên giường, ít nhất khi không có y ở bên cạnh cũng phải nhớ đến y.

“” Quân Bất Phàm ngậm miệng, ngăn cản mình phát ra thanh âm.

Thấy hắn động tình, trán cao gầy rỉ mồ hôi, siết chặt áo bào để mở lộ ra xà cạp cao thẳng, đang muốn dùng kiếm tiến tới lại bị gián đoạn.

“Hoàng thượng, Lãn tướng quân cầu kiến.” Thanh âm the thé từ ngoài cửa truyền tới, y không vui ngẩng đầu nhìn ra cửa điện.

“Là hắn.” Khẽ hô một tiếng, Quân Bất Phàm trừng lớn hai mắt.

Hắn còn nhớ trong kinh không có vị nào tên Lãn tướng quân, đến chính là phản đồ từng truy sát hắn không thể là người khác.

Hắn không được lập tức xông ra bắt tên phản đồ đòi lại công lý, nhưng bộ dạng hiện tại của hắn căn bản không thể gặp người.

“Cút, ai cũng không gặp.” Dem xà cạp đinh ở cửa vào hậu viện, muốn mãnh liệt tiến vào.

Đáng chết, ai dám phá hoại chuyện tốt của y đều phải chết!

“Lãn tướng quân, Lãn tướng quân, hoàng thượng.” Ngoài điện truyền tới tiếng hô lớn cùng tiếng bước chân.

“Quân ái khanh, không nên dễ dàng vọng động, trăm tự có chủ trương.” Ngắt sống lưng cứng ngắc, ở trong lòng thở dài.

Mắt xà hân quang bắn ra bốn phía, không cần nhìn cũng biết vị Lãn tướng quân đang tiến đến, khen cho vị tướng quân can đảm không nhỏ.

Nhớ tới hai ngày trước tình cảnh vào cung, hoàng đế chết có lẽ liên quan đến vị Lãn tướng quân này, Quân Bất Phàm cũng từng nói chuyện phản đồ gì đó, liên kết hai việc lại với nhau không khó đoán ra kết quả.

Xem ra loài người còn phức tạp hơn trong xà tộc bọn họ, bất quá Quân Bất Phàm thì khác, y nói gì hắn đều tin, cho nên y quyết định tiếp tục trò chơi, kết thúc quá sớm sẽ không thú vị.

“Tuân chỉ, thần cáo lui trước.” Thừa dịp y không chú ý, Quân Bất Phàm đẩy ra y, phủ thêm xiêm y từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Nhìn bộ dạng xốc xếch của hắn thật khó ra ngoài gặp mặt phản đồ, hơn nữa hoàng thượng vừa nói nói, hắn lại càng không thể vọng động.

Nhiều ngày đợi tại Thiên Đô, không ngại đợi thêm vài ngày, nếu hoàng thượng đã tin tưởng hắn, tất sẽ đề phòng phản đồ, bây giờ quan trọng nhất là vấn đề an song thân, chờ sau khi trở về mới cùng hoàng thượng thương lượng đại sự.

“Hừ, thân thủ nhanh nhẹn, sớm biết không buông tha người.” Trong lòng trống rỗng, cảm giác mát mát ập đến y thấp giọng nguyền rủa một tiếng.

.....

Đến buổi tối, sau khi Quân Bất Phàm gặp qua song thân, quyết định tạm thời đem song thân ở lại trong cung, so với bên ngoài cung còn an toàn hơn nhiều, vậy hẳn mới có thể tập trung đối phó phản đồ.

Đang lúc chuẩn bị ra cung mới phát hiện ánh mặt trời đã lặn xuống núi, hẳn lo lắng an nguy hoàng thượng, sai bước đi đến thư phòng bỗng nhiên ngừng chân tại ngự hoa viên.

Ánh mặt ngả về phía Tây, bên trong Thạch đình có một bóng người sáng chói đang ngồi, bên cạnh đứng một người quá đỗi quen thuộc.

Hắn cắn chặt răng, bóp chặt song quyền, cảnh báo mình không nên quá xúc động để tránh làm hỏng chuyện lớn của hoàng thượng.

“Hoàng thượng, thần nghe nói Quân Bất Phàm trở về kinh.” Nói chuyện là nam tử thân hình cao lớn, vầng trán hiên ngang, trong mắt lấp lánh quang mang lạ thường.

“A, Lãnh tướng quân lời của khanh là có ý gì?” Đối với ánh mắt của hắn làm như không thấy, rồi nhếch cao mắt phượng liếc lấy hắn.

“Hoàng thượng phải cẩn thận, Quân Bất Phàm lòng lang dạ thú, lần này trở về e có thể đã tính toán chuyện xấu, nói không chừng sẽ tiến cung giết ngài.”

“Lãnh tướng quân thật trung thành cảnh cảnh, đúng là lương tướng thiên triều ta khó được.” Nụ cười không tới đáy mắt, y bưng lên chén trà trước mặt nhấp một ngụm.

39. Chương 39

“Thần luôn một lòng trung thành hoàng thượng.” Lãnh tướng quân cúi đầu gối quỳ trên mặt đất.

“Lãnh tướng quân mời đứng lên, đúng ...thái hậu biết thiên triều chúng ta khó được có vị như Lãnh tướng quân mới muốn nhìn thấy người.” Đưa tay ý bảo hắn bình thân.

“Thần sợ....”

“Người xuống trước đi, qua mấy ngày nữa trong cung có đại yến, người có thể tới tham dự.” Dám sau lưng y động người của y, chết một vạn lần cũng không đủ.

“Tạ hoàng thượng.” Lãnh tướng quân đứng dậy từ bên phải lui ra ngoài.

“Quân ái khanh, ra đây.” Đã sớm biết hắn đứng bên cạnh nghe lén, cho đến bên cạnh không có những người khác mới gọi hắn ra.

“Hoàng thượng, sao không bắt hắn lại?” Đứng tại chỗ Quân Bất Phàm sắc mặt vô cùng khó coi.

Chẳng lẽ hoàng thượng căn bản không tin hắn hay hoàng thượng vốn đứng bên phe phản đồ?

“Quân ái khanh có chứng cứ sao? Người muốn trảm dùng tội danh gì bắt hắn vào thiên lao?” Đặt chén trà lên bàn đá, gõ gõ xuống mặt bàn.

Thì ra Quân Bất Phàm cũng có lúc xúc động, vậy mà mỗi khi trước mặt y luôn bày ra bộ dạng giận giữ, cứ như y thiếu hắn vạn lượng bạc, thật nhàm chán.

“Không. khần không phải có ý đó.” Hắn lúc này mới nhớ ngoại trừ mình cùng tiểu Mã ra còn mấy huynh đệ khác đều đã chết, cho dù hắn ra làm chứng cũng không có gì chứng minh tên họ Lãnh là phản đồ, nói không chừng còn bị quật ngược lại.

Sau một hồi tự trách vẫn là hoàng thượng anh minh, cân nhắc chu toàn tất cả!

“Đó chưa phải kết thúc, trăm chỉ xếp ỏn thỏa chờ hần không nhin được lộ ra mã cước mà thôi, còn người đừn đi lung tung cứ ở lại trong cung.”

Nếu không phải vì Quân Bất Phàm y sẽ không rãnh rỗi nhúng tay chuyện loài người, hoàng đế chết cũng không sao, chỉ lo lắng Quân Bất Phàm mất hi vọng, trong lúc tuyệt vọng làm ra chuyện ngốc nghếch thôi.

Quân Bất Phàm bướng bỉnh ra sao y đã lãnh giáo, là người ngoài lạnh trong nóng, nếu y cứ như trước mạnh bạo chiếm đoạt hần, sợ rằng chỉ tổ làm hần hần trốn xa hơn.

Nghĩ lại tình cảnh trong rừng, hần lộ ra nụ cười thật lòng với Tang, trong lòng không khỏi chua xót.

“Thần tuân chỉ.” Hần không phản bác tiếp, sự thật chứng minh hoàng thượng nói đúng.

“Trăm muốn tắm rửa, Quân ái khanh có muốn cùng đi không.” Thấy hần thỏa hiệp, y tâm trạng vui vẻ, đứng dậy đi tới dục trì, đồng thời nhìn hần đưa ra lời mời.

Y vốn là người thích sạch sẽ không thích dơ bẩn, hôm đó trong lúc nổi giận đã hủy đi động phủ của mình, sau đó có hơi hối hận, đến khi tiến vào hoàng cung nguyên nhân một phần nghe nói cung hoàng trong có hồ ôn tuyền trăm năm.

“Thần không đi.” Cúi đầu xuống xem nhẹ nhóp nháp trên người, khuôn mặt tuấn mỹ hơi hồng.

Thật ra buổi sáng đi quá vội vàng không kịp thanh tẩy, bây giờ trên người còn lưu lại đồ bẩn.

Chẳng qua hần không tắm với hoàng thượng, thật không hợp lễ nghi, nói lại hần bây giờ đang ở tình trạng hoàn toàn không khống chế được dục vọng của mình, nếu lần nữa nhào đến hoàng thượng, hần sẽ không còn mặt mũi gặp người.

“Cần gì khách khí với trăm khách, đi thôi.” Sao không biết hần đang nghĩ gì, tiến lên một bước kéo tay hần đi về phía trước.

Chờ hần bình tĩnh trở lại, người đã đứng trước dục trì mây mù lằng lằng, nhìn nước nóng trong hồ hần không còn nhận nhớ như ban đầu, bất quá vẫn mặc áo nhảy xuống nước.

Chiếc áo màu đen bị nước thấm ướt bó sát người để lộ thân hình tuyết mỹ.

“Quân ái khanh tắm rửa không cởi quần áo sao?” Lười nhác tựa vào bên cạnh hồ, vô cùng hạnh phúc thưởng thức thân thể Quân Bất Phàm bị nước thấm ướt dụ người

Được ăn lại được nhìn hơn nữa Quân Bất Phàm ngoan ngoãn như mèo con, y cảm thấy từ lúc chào đời tới nay vui nhất là ngày hôm qua với hôm nay.

“Không được, thần tắm thế này.” Cách xa y mấy thước, Quân Bất Phàm qua loa rửa sạch cơ thể.

“Quân ái khanh, trăm mệt mỏi, khanh lại đây đắp ấm bóp lưng cho trăm.” Cười gian tà, đôi mắt rần phát tán u quang nhìn chăm chăm hần không rời.

40. Chương 40

“Thần.” Quân Bất Phàm lắp bắp, thiếu chút ngã xuống nước.

Hoàng thượng muốn hần đắp ấm bóp lưng, chuyện này chưa từng có qua ah!

Thật ra hầu hạ hoàng thượng tắm rửa không phải chuyện lớn, chỉ là qua đêm hôm qua hần cảm thấy có chút không thoải mái.

Mặc dù đêm qua chỉ là ngoài ý muốn, hần cũng đã thỉnh tội cùng hoàng thượng nhưng hần cảm thấy mỗi khi hoàng thượng nhìn hần ánh mắt đều mang theo nét kỳ lạ nói không nên lời.

“Quân ái khanh không muốn sao?” Tiến lại gần một chút, lộ ra hơn phân nửa ***g ngực lỏa lồ.

“Thần không dám.” Da đầu tê dại, ánh mắt vô tình quét qua trên người, chỉ thấy thủy châu trong suốt thuận theo ***g ngực rơi xuống nhỏ vào trong ao, trong lòng bất giác thiêu đốt ngọn lửa hừng hực.

Lấy khăn ướt đặt trên kệ bên hồ nước, hai bàn tay run rẩy đặt trên lưng, nhắm hai mắt dùng hết toàn lực chà xát.

“Quân ái khanh, khanh đang cạo lông heo sao?” Bất được cánh tay hấn, không vui trừng mắt nhìn hấn.

Dùng hết sức mà lau, người không biết còn cho rằng Quân Bất Phàm có thù với y, muốn chà đến y chết trong ao.

Thật ra cũng không phải đau lắm, chẳng qua còn tiếp tục sợ rằng sau lưng sẽ lột một lớp da, y luôn quan tâm thân thể mình nên không muốn nó bị tội.

“Thần có tội.” Cuống quýt bỏ ra ướt khăn, hấn lui một bước dài, gương mặt thấp thỏm lo âu.

Hoàng thượng sau lưng bị chà đến đỏ lừ, không ngờ hấn nhất thời thất thần lại đã thương đến long thể, tội này quá lớn rồi.

“Mà thôi, người cứ tiếp tục.” Buông ra tay hấn, bĩu môi không thêm để ý.

Lần này Quân Bất Phàm đương nhiên không dám lại dùng lực, cầm khăn ướt từ từ lau thân thể như đang gãi ngứa làm trong lòng y ngứa ngáy, hơn nữa hơi thở nóng bỏng trong miệng Quân Bất Phàm không ngừng phả lên cổ y, xà căn lập tức cứng rắn, chẳng qua giấu trong nước không thấy rõ mà thôi.

“Hoàng thượng, được rồi.” Thật vất vả làm xong, hấn lau mồ hôi trên lưng cùng dịch nhân đại chiến cũng không mệt như bây giờ.

Đầu choáng váng, thân thể mệt mỏi, hơn nữa bên trong thân thể không ngừng bốc lên ngọn dục hỏa, đầu mũi đau xót thiếu chút chảy ra máu mũi.

“Còn có phía dưới.” Đổi tư thế nằm úp sấp thành ngồi, khe hở đôi mắt phượng rên rỉ một tiếng.

Nếu Quân Bất Phàm vĩnh viễn biết nghe lời như lúc này thì tốt biết mấy, y cảm thấy lần này thật đánh bừa được lợi, thay đi hình dạng Quân Bất Phàm rầm rập nghe lời y.

“Thần gọi cung nữ đến hầu hạ ngài.” Cho rằng mình nghe nhầm, Quân Bất Phàm bỏ lại ướt khăn muốn đi ra ngoài.

“Người muốn kháng chỉ sao?” Đôi mắt xà chớp mắt trợn to, đứng dậy kéo hấn trở lại.

“Thần không dám.” Nhìn long trảo đặt trên tay mình, do dự chốc lát vẫn cúi đầu xuống.

Chỉ lau người thôi mà, hoàng thượng cùng hấn đều là nam tử, thứ gì y có hấn cũng có nên không quan trọng, hấn tự an ủi lấy mình.

Nhưng sự thật cùng tưởng tượng hoàn toàn là hai chuyện, trong lúc hấn dùng khăn ướt chà lau giữa hai đùi, vô ý đụng phải cự vật nóng bỏng, nóng đến hấn thiếu chút để rơi khăn ướt xuống hồ.

Nhìn thứ đem qua ra vào trong cơ thể hấn, hôm nay lần nữa đụng phải, hậu huyết bỗng nhiên cảm thấy tê dại, hấn vội vã kẹp chặt hai đùi, hai má đỏ đến sắp nhỏ ra huyết.

“Quân ái khanh, cần phải rửa khô ráo, đây là bảo bối của trẫm ah.” Khe nâng lên mí mắt, đem gương mặt ửng đỏ thu vào đáy mắt.

Đường đường một đại nam nhân lại xấu hổ, chẳng lẽ thân thể ngon lành này chỉ có mình y hưởng dụng qua?

Hồi tưởng lại bọn họ lần đầu gặp nhau, hấn hình như cũng thế, chẳng qua hôm đó là ngày y phát tình không rãnh rỗi để ý.

Hôm nay nghĩ lại, trong lòng không khỏi vui mừng, ánh mắt nhìn Quân Bất Phàm càng thêm nóng rực.

41. Chương 41

“ ” Hấn không dám nói tiếp, chỉ sợ lỡ lời.

Hơn nữa

Người kia đã rời khỏi nước, ngồi xuống bên cạnh hồ lộ ra vóc người cường tráng, xà căn khổng lồ đứng vững đúng là lớn kinh người, thuận theo y di động mà lắc lư.

Quân Bất Phàm vừa nhìn thấy phía dưới, mặt tai đều đỏ, lập tức quay đi, ngay cả khăn ướt trong tay rơi xuống hồ hồi nào cũng không biết.

“Quân ái khanh, lại đây.” Nhìn hấn vẫy vẫy tay.

“Hoàng thượng, nếu không có chuyện gì nữa, thần xin cáo lui trước.” Hít sâu một hơi, hấn muốn thoát khỏi ham muốn.

“Ai nói không có, nhìn mặt người ứng hồng, có phải lại muốn rồi ?” Vươn tay xoa nhẹ lên mặt hấn, sớm đem hết thấy nắm trong lòng bàn tay.

“Thần bị....” Từ giữa răng bật ra lời muốn nói, hấn muốn cách xa nhưng thân thể lại không tự chủ được áp sát tới.

“Người còn ngại gì chứ, chúng ta không phải chưa làm qua, một lần hai lần có gì phân biệt.” Đưa tay lột đi trường sam trên người hấn, thuận theo vòng eo gầy gò sờ soạn xuống dưới, trong mắt xà lẫn lẫn thủy sắc.

“Ừ.” Bị sờ vào, tiếng rên rỉ lập tức tràn ra khỏi miệng.

“Trẫm không ngần ngại để người giải dục vọng, chỉ cần người lên tiếng trẫm tùy thời đều có thể thỏa mãn người.”

Cười kéo hấn vào trong lòng, kéo ra hai chân để hấn giạng chân quàng hông mình, hai bàn tay nắm xoa mỡ thịt con giân, xà căn thô to đỉnh giữa chân nhẹ nhàng ma sát qua lại.

“Muốn trẫm tiến vào không?” Xà căn đỉnh ở cửa vào hậu huyết, đút vào chút ít lại kéo ra, hoàn toàn không nóng lòng tiến vào.

“Không.” Khẩu thị tâm phi rên rỉ, thất lưng không tự chủ đưa xuống thấp.

“Miệng trên nói không nên, phía dưới lại hút chặt như thế.” Nhìn dục vọng của mình từng bước từng bước bị nuốt chửng, trong lòng có loại rung động chưa từng có qua, ngoài miệng đương nhiên cũng không bỏ qua Quân Bất Phàm.

“Không. không thể như vậy.” Xấu hổ muốn chết, hấn tránh né đẩy ra, xà căn tử hồng sắc rút ra khỏi, hậu huyết thật lâu không thể đóng.

“Lại muốn trốn, trẫm không cho phép!”

“Hoàng.” Hết một tiếng, hấn chưa kịp đứng lên đã bị kéo vào trong nước.

Trong nước mới bắt đầu hấn còn chịu được, nhưng thuận theo thời gian trôi qua, phổi như muốn nổ tung hấn thật không chịu nổi muốn nổi lên mặt nước lại bị người ta đè chặt xuống đáy nước.

Hoàng thượng muốn chìm chết mình sao? Hấn tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, quân muốn thần chết thần phải chết, chẳng qua chết thế này quá xấu hổ.

Đang ở hấn cho rằng mình sẽ chết, đột nhiên có gương mặt tiến đến hôn lên môi hấn, đem khí truyền sang hấn, hấn hé hai mắt khẩn cấp hít không khí vào miệng.

Nhưng chỉ nháy mắt, lại bị y kéo đầu ra, giảo hoạt cười.

“Ồ.” Hấn khổ sở tránh né nhưng vẫn không chịu rời khỏi y.

Đội đến hần hết khí lại hôn hần, truyền khí cho hần, lặp đi lặp lại vài lần y quên đi mục đích ban đầu chủ động vuốt ve hôn hần.

Một xà một người quần quít trong nước, một khắc cũng không muốn rời khỏi hần, cho đến hần thật chịu không được mới nổi lên mặt nước.

“Khụ khụ.” Vô lực gục trên hồ, Quân Bất Phàm mặt tái mét ho không ngừng.

“Thích trắm hôn không?” Mơn trớn mái tóc dài đen bóng, khuôn mặt tràn đầy yêu thương chẳng qua hần không thấy.

Nhỏ đi vuốt sắc của hổ sẽ biến thành mèo con nhỏ biết điều, người trong lòng chính là một con hổ kiệt ngạo bất quá vẫn bị y thu phục .

Càng khó có được lại càng tốt, y tuy chưa phải vua Xà Tộc nhưng cả một loài người nhỏ bé cũng không đối phó nổi, không phải sẽ bị cười nhạo sao!

Cũng chỉ có người tài này xứng với y, y cũng không ngần ngại đem vị trí xà hậu cho Quân Bất Phàm, chỉ cần Quân Bất Phàm vĩnh viễn thần phục y.

“Khụ, hoàng thượng muốn lấy mạng thần sao?” Đôi môi run rẩy bật ra lời muốn nói, ánh mắt Quân Bất Phàm ảm đạm không ánh sáng.

42. Chương 42

“Trắm sao lại muốn mạng người, trắm chỉ muốn hôn người thôi.” Nói hết nâng lên cằm hần, bá khí mười phần che lại môi hần, tha hồ mút vào môi mình.

“Ô.” Giờ phút này hần nào còn khí lực chống cự chỉ có thể mặc người tùy ý đoạt lấy.

Không biết khi nào hai đùi đã bị kéo vòng qua eo y, xà căn nóng bỏng đỉnh ngay mông hần, trong lòng dâng lên khát vọng hận không thể lập tức nuốt vào, cứ như vậy thật hành hạ hần.

“Bất Phàm, ta muốn vào .” Tách ra khe mông, mượn lấy sức nước xà căn nhanh chóng trôn vào bên trong thân thể hần.

Mới vừa tiến vào đã bị hậu huyết chặt trát mát như trẻ sơ sinh mút nú vú cao su, khiến y thoải mái từ đầu đến chân thiếu chút tiết ra.

“A.” Quá kích thích nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, lúc này mặt hần tràn đầy xuân sắc, khuôn mặt mê người khó tả.

“Thật chặt, mỗi đều chặt như xử nữ, quá sung sướng!” Bất kể làm bao nhiêu lần hậu huyết của Quân Bất Phàm vẫn chặt như nữ nhi, làm y lưu luyến quên tất cả, không chịu buông tay.

“Aha.” Bị đỉnh đến đầu vầng mắt hoa , vạn bất đắc dĩ hần chỉ có thể ôm bả vai y mới ổn định thân thể.

“Ôm chặt ta!”

Triển khai thể công điên cuồng, hai bàn tay không ngừng sờ nắn mông hần, mỗi một lần đều đỉnh đến thân thể hần nảy lên, dần tới Quân Bất Phàm rên rỉ càng ngày càng lớn tiếng.

“Chậm. Chậm chút.” Trong lúc đưa đẩy thất lưng Quân Bất Phàm bất giác đu đưa theo nhịp, mái tóc dài đen tuyền như mực bị mồ hôi thấm ướt.

“A. Ừ. Ngô.”

Một lần lại một lần mãnh liệt kéo ra đưa vào, dần đưa hần đến đỉnh cao dục vọng, đầu óc trống rỗng chỉ có thể lắc lắc thân thể để y tiến vào sâu một chút.

Quân Bất Phàm giống như một mình trên biển rộng, vô lực đưa tay muốn bắt thứ gì nhưng bắt mãi vẫn không được, chỉ có thể thuận theo kịch liệt đưa đẩy lắc lư thân mình.

“A. Không được.”

Quân Bất Phàm cảm giác bản thân sắp không thở được, cự vật bên trong thân thể trường lớn sắp đỉnh xuyên người hắn.

Dĩ vãng hắn không tin tưởng trên đời này sẽ có tư vị dục tiên dục tử, hôm nay bắc buộc hắn phải tin

“Không cần. buông tha ta đi.”

Mỗi một lần đâm vào khiến hắn cảm giác như bị sét đánh trúng, cảm giác tê dại không ngừng từ bụng dưới vọt lên tứ chi.

Đang ở hắn cho rằng mình bị luồng sóng điên làm ngất xỉu, đột nhiên có người dùng sức bắt lấy hông hắn tăng nhanh tốc độ.

Bị đỉnh đến đầu váng mắt hoa lại hi vọng hắn nhanh hơn chút nữa, hắn thỏa thích rên rỉ, hai bàn tay ôm sống lưng để lại mấy đường vết cào.

“A. A. A.” Tiếng rên rỉ say lòng người vang vọng cả cung điện.

“Bất phàm, muốn nữa không!”

Cùng với tiếng gào thét, hai bàn tay dùng sức ôm lấy eo hắn, đem mình chôn sâu vào.

Thoáng cái nhiệt dịch nóng bỏng vọt vào thân thể hắn, không biết qua bao lâu mới dừng, một số lớn dịch màu trắng đục thuận theo nơi bọn họ kết hợp nhỏ giọt rơi xuống hồ.

Cuối cùng hắn cũng nhịn không được gầm to, hạ thân cao thẳng cũng bắn ra dịch thể trắng đục ướt đầm cả người.

43. Chương 43

Ngay sau đó, Quân Bất Phàm ngủ mê một ngày một đêm cũng chưa từng tỉnh lại, tim sợ hãi đập mạnh, đợi đến khi kiểm tra tỉ mỉ thân thể mới phát hiện hắn chẳng qua mệt quá mới bất tỉnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phàm phàm, thân thể ngươi yếu ớt quá, bảo ta sau này làm sao yêu thương ngươi.” Ngồi bên cạnh long sàng, vuốt nhẹ gương mặt ngủ say, bất tri bất giác học theo cách Tang gọi hắn.

Vừa gọi tên hắn vừa nhớ lại cảnh kích tình ban nãy, nếu giữa bọn họ cứ sinh hoạt hòa thuận vậy thì tốt biết bao.

“Ồ.” Trong lúc ngủ mơ Quân Bất Phàm bất an xoay người, nhúu chặt lông mày, khóe môi khẽ run rẩy.

“Thấy ác mộng sao? Đừng sợ, có ta ở đây.” Đỡ dậy bờ vai hắn, đem hắn ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lên sau lưng hắn giống như hắn là đứa vừa mới sinh ra, trong mắt tất cả hàn băng đều tan chảy.

Cô độc gần ngàn năm ngay cả phối ngẫu cũng do nuôi dưỡng mà đến, hôm nay chẳng qua đơn thuần ôm lấy Quân Bất Phàm mà y không nỡ buông tay, thấy Quân Bất Phàm cười với Tang thì y bức bối không vui.

Không biết đó là loại tình cảm gì nhưng y biết mình không thể dễ dàng cho Quân Bất Phàm rời khỏi, tuyệt đối không!

“Xà. Xà yêu. dừng lại đây.” Quân Bất Phàm bất an vặn vẹo cơ thể, trên trán mịn phân tán nhiều mồ hôi nóng, miệng lẩm bẩm không ngừng như đang gặp phải chuyện gì rất đáng sợ.

Thực tế chính xác, hần mộng thấy Cự Mãng hóa thành khổng lồ mở miệng to như chậu máu muốn ăn hần.
.....

“Phàm phàm, ngươi sợ ta thế sao?”

Y làm rất nhiều chuyện cho Quân Bất Phàm mà Quân Bất Phàm vẫn sợ y như tránh rắn rết, thật quá tổn thương lòng y!

Y đâu biết Quân Bất Phàm tính tình bảo thủ căn bản không thể tiếp nhận nam hoan chi dục, mà y một bước tiếp một bước bức bách hần, trong lòng hần hiện tại đã lưu lại vết thương không thể xóa mờ.

Với lại vết thương đó căn bản không chỉ mấy ngày là có thể lành lặn, đáng tiếc y thân là yêu nên không biết việc này chỉ biết cưỡng cầu.

“Xà! Xà!” Hét lớn một câu, Quân Bất Phàm mở hé hai mắt, mái tóc dài bị mồ hôi thấm ướt dán sát lên mặt, trong con ngươi từng trong trẻo như nước căng đầy tơ máu.

“Tĩnh rồi không sao hết.” Cầm chặt tay hần, tim giống như bị đao cắt đau triệt nội tâm.

“Hoàng thượng.” Đến khi hần thấy rõ người trước mắt, mặt tái mét kéo ra bàn tay bị cầm, hần cuống quýt đứng dậy xuống giường.

“Khoan đứng lên, ngươi hôn mê một ngày một đêm, thân thể còn chưa khôi phục.” Mạnh mẽ ép hần nằm ại trên giường, kéo lấy chăn bằng tơ vàng đắp lên người hần.

“Hoàng thượng, mời dùng thiện {dùng cơm}.” Thái giám ở ngoài cửa gọi, thanh âm không lớn không nhỏ vừa lúc để hai người bên trong nghe.

“Còn không nhanh đưa vào.”

Đến là mười vị thị nữ bưng lấy hộp khắc kim long, từ từ tiến vào bên trong điện, đem đồ ăn tinh mỹ bên trong hộp bày trí trên bàn, mới cung kính đứng ở hai bên.

“Các người cũng đi xuống đi, trầm tự mình dùng.” Nhìn trong phòng toàn cung nữ thái giám, y không kiên nhẫn lắc lắc tay.

“Tuân chỉ.” Cung nữ thái giám thoáng cái tất cả đều đi ra ngoài, bên trong điện trống rỗng chỉ còn hai người bọn họ.

“Đến, cùng trầm dùng bữa.” Vui vẻ đỡ hần ngồi dậy.

Nghĩ đến hần vài ngày qua chưa dùng món chính mới sai người ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn chờ hần tỉnh lại cùng nhau dùng.

Quân Bất Phàm sờ sờ bụng mình, ngẩng đầu nhìn món ăn trên bàn, không nhin được nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu.

Ngủ trên long sàng đã tối kỵ, hần sao có thể cùng hoàng thượng ngồi cùng bàn dùng bữa, đây là đại bất kính ah.

Mặc dù hần và hoàng thượng đã có quan hệ nhưng hần không phải loại người được sủng mà kiêu, cũng không mong gây ra thêm nhiều chuyện phiền toái.

Không quan tâm hần phản kháng, trực tiếp ôm hần đến trước bàn, thả vào trên ghế, chờ hần bình tĩnh trở lại thời gian đã tối.

“Thế nào, không đói sao?” Kẹp một món ăn thả vào chén bạch ngọc, trong lòng lo lắng nói không nên lời.

“Hoàng thượng dùng trước, thần không đói.” Nén đi cơn đói, hần vẫn kiên thủ quân thân chi lễ.

“Không đói cũng phải ăn, hai ngày qua ta không thấy ngươi ăn gì cả.” Không ngừng gấp món ăn đặt trước mặt hần, chỉ một lát trong chén bạch ngọc xếp thành một ngọn núi nhỏ.

“Hoàng thượng không ăn, thần cũng không ăn.” Không đành lòng cự tuyệt hảo ý của y, Quân Bất Phàm đưa tay gấp một ít thức ăn lên dùng.

“Tốt, tốt, chúng ta cùng nhau ăn.” Mắt xà cừi cong thành hình bán nguyệt, thiếu chút cười tại chỗ.

44. Chương 44

Thì ra Phàm phàm cũng quan tâm y, thật sự rất tốt, sau này bọn họ cứ vui vẻ thế này, vĩnh viễn cũng không rời .

Không nhịn được cơn đói bụng, Quân Bất Phàm đầu tiên chuyển động chiếc đũa, khi món ăn xuống bụng sắc mặt hắn bỗng nhiên thay đổi, hét lên, ôm bụng ngã xuống đất.

“Hoàng. Hoàng thượng, không nên ăn, trong thức ăn có độc.” Trước mắt tối sầm, nói xong lời đã ngất đi.

“Phàm phàm!” Kinh hô một tiếng, hoảng sợ ôm hắn vào trong lòng.

Nằm trong lòng y, Quân Bất Phàm sắc mặt trong nháy mắt biến thành đen như than, y vội vã đưa tay dò hương mũi Quân Bất Phàm, may chỉ trúng độc nhưng còn thở, mắt thấy không tốt lắm.

“Đáng chết, lại dám trước mặt ta hạ độc!” Một chưởng đánh lên bàn võ vụn trên mặt đất, quát to như sấm.

Vừa rồi tâm trạng y thật tốt, tất cả đều tập trung trên người Quân Bất Phàm nên không chú ý trong thức ăn có độc, không nghĩ bản thân chút sai sót đã hại Quân Bất Phàm.

.....

“Phàm Phàm, Phàm Phàm, ta đến thăm ngươi.” Một thân áo đen Tang không đúng thời cơ xuất hiện ngay cửa cung, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn.

“Hả. Phàm Phàm, ngươi sao không nhúc nhích, đang ngủ sao?” Tang chạy vào trong lung lay người Quân Bất Phàm, hoàn toàn lơ đi tồn tại người bên cạnh.

“Hắn trúng độc.” Vuốt ve Quân Bất Phàm, cẩn thận ôm hắn đặt trên long sàng, ánh mắt ác liệt có thể giết người.

Nếu không phải nhanh chóng cứu Quân Bất Phàm, chuyện y làm đầu tiên là xông ra, đem người hạ độc băm thây vạn đoạn!

“Ngươi là. Vương huynh! !” Tang xoa xoa hai mắt, tròng mắt không tin nổi.

Wang huynh sao lại ở hoàng cung? Xong đời, tìm đến mau thế, hắn còn chưa đụng được Phàm Phàm đây.

“Mau đưa nguyên đan đệ cho ta.” Mặt không biểu lộ nhìn lướt qua Tang, đưa tay ra.

“Wang huynh, huynh muốn nguyên đan làm gì?” Phảng phất bị di khí tiểu Cửu một loại, Tang chớp chớp đôi mắt lớn, cắt chặt môi.

“Giải độc, đệ không thấy hắn trúng độc sao?” Hung hăng trợn mắt nhìn Tang, nếu không phải Quân Bất Phàm còn bất tỉnh, y nhất định hiện thân cảnh tỉnh đệ đệ mình.

Từ lúc mới ra đời, y và Tang đều giống nhau, hắn nguyên đan kịch độc vô cùng mà nguyên đan Tang lại có thể giải độc.

Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ làm sao cứu Quân Bất Phàm, hiện tại Tang xuất hiện nan đề xem như dễ dàng giải quyết, y còn phải cảm ơn đệ đệ hay gây chuyện này.

“Đây, đây, Vương huynh mau cầm đi.” Nghe vương huynh nói, Tang lập tức mở miệng phun ra nguyên đan giao cho y, sau đó đứng ở một bên lo lắng đi qua đi lại.

Nguyên đan nhũ bạch sắc {màu sữa} chỉ lớn bằng quả trứng, lấp lánh nhàn nhạt bạch quang, dị hương xộc vào mũi, chính xác là bảo bối khó được.

“Đệ đứng đây làm gì, còn không ra ngoài canh.” Chỉ ra cửa, thanh âm không giận mà uy.

Tang sờ sờ lỗ mũi biết điều sải bước ra ngoài, trong ánh mắt tràn đầy không tha.

Tang vừa đi y lập tức đem nguyên đan nhét vào trong miệng Quân Bất Phàm, chỉ thấy nguyên đan nhũ bạch sắc không ngừng hấp thu khí độc trên người Quân Bất Phàm, trong nháy mắt từ trắng biến đen, bạch quang cũng bị khói đen thay thế.

Cho đến khi đen trên mặt Quân Bất Phàm không còn, mới thu nguyên đan trở về, ngồi trên long sàng, lời gì cũng không có nói im lặng đợi hần tỉnh lại.

Rơi vào sâu tận bóng tối, Quân Bất Phàm cảm thấy thật hồngбет, phản bội, xà yêu, trúng độc, mấy chuyện xảy ra vài tháng nay so với ba mươi năm dĩ vãng còn nhiều hơn.

Cũng không biết hoàng thượng thế nào, có trúng độc không, hai ngày trước song thân còn dặn dò hần nhất định phải bảo vệ tốt hoàng thượng, không nghĩ hôm nay lại xảy ra chuyện.

45. Chương 45

Dùng tay chọc chọc gò má hần, Tang khuôn mặt trẻ con ngồi chồm hồm trên long sàng giường mắt nhìn người sắc mặt không vui .

“Vương huynh, huynh nói Phàm Phàm bao giờ mới thức dậy.”

“Đệ ảm ỉ quá đi.” Chưa từng phát hiện đệ đệ của mình lại chướng mắt thế này, đưa tay học theo chọc chọc gò má của hần.

Nếu không phải nể tình huynh đệ, y đã sớm đuổi Tang ra ngoài.

“Vương huynh, đau quá.” Á á kêu đau Tang ôm hai má, chép miệng.

“Không có chuyện gì thì ra ngoài đợi.” Chỉ ra ngoài cửa, y không khách khí hạ lệnh trực khách.

Quân Bất Phàm là của y cho dù Tang cũng không thể đụng, đừng cho rằng y không biết âm mưu của Tang muốn cùng y tranh người, nằm mơ đi!

Ở phương diện khác phải thừa nhận Tang có thiên phú hơn biết bày ra chính sách ôn nhu, cho nên y càng thấy Tang không thuận mắt.

“Hoàng thượng.” Quân Bất Phàm từ từ mở hé hai mắt, miệng lẩm bẩm từ ngữ hỗn loạn.

“Trẫm ở đây.” Trong lòng đau xót, y lập tức đi đến phía trước.

Có một khắc y bỗng nhiên hận thân phận hiện tại của mình, nếu Quân Bất Phàm gọi thẳng tên y thì tốt biết đường nào?

Đáng tiếc chính là nếu Quân Bất Phàm biết là y, sợ rằng sẽ trở lại lạnh lùng như lúc trước.

“Hoàng thượng, ngài không sao chứ?” Nắm lấy ống tay áo y, Quân Bất Phàm mặt nặng vẻ ưu tư.

“Trẫm không sao hết, ngươi đừng động, độc chỉ vừa mới giải thôi.” Trở tay cầm tay hần, lắc đầu bảo hần tiếp tục nghỉ ngơi.

“Độc. đúng ...thần trúng độc!” Hần lúc này mới nhớ bản thân trúng độc, muốn ngồi dậy nhưng người không còn sức.

“Ngươi cứ nghỉ ngơi, trẫm sẽ đòi lại công đạo cho ngươi.” Sờ lên gương mặt tái nhợt, trong lòng thăm hần.

Nhìn qua những món ăn bị tẩm thuốc độc, y lập tức hiểu, người hạ độc thấy lần trước không độc chết y chưa từ bỏ ý định lần nữa hạ độc.

Ai dám hạ độc trong ngự thiện của hoàng đế, đáp án rõ ràng chỉ không nghĩ đến hần can đảm như thế, dám công khai độc chết hoàng thượng.

Y nhất định bắt người hạ độc muốn sống không được muốn chết không xong, xuống mười tám tầng địa ngục cũng không giải được mối hận trong lòng y!

“Hoàng thượng, người biết là ai hạ độc?” Thấy sắc mặt y hồng nhuận, thức ăn hỗn độn trên mặt đất, hần mới yên tâm.

Xem ra hoàng thượng chưa dùng những món ăn có độc, may là hần ăn trước, nếu không hậu quả khó mà lường nổi!

“Lần này trẫm đã sai nuôi nhằm gian thần, trẫm phải bắt hần tới lột da hần.”

“Hoàng thượng, ngài nói người hạ độc là Lân.” Không thể tin vào lỗ tai của mình, Quân Bất Phàm trừng lớn hai mắt.

Lân Phong là người luôn theo bên cạnh hần, lúc đó nếu không phải Lân Phong mang theo người truy sát hần, hần cũng không tin phản đồ lại chính là hần nhưng hôm nay hoàng thượng lại nói Lân Phong hạ độc.

“Chính là hần, hần không chỉ mới lần đầu.” Phát hiện mình nói lỡ miệng, y vội vã ngậm miệng.

“Sao lại thế. Hần muốn chính là mạng của thần, sao lại hạ độc hại hoàng thượng? !”

Chẳng lẽ Lân Phong muốn giết không chỉ có hần mà còn có hoàng thượng?

Càng nghĩ càng thấy sợ, mồ hôi lạnh toát ra ngoài thấm ướt hơn phân nửa xiêm y.

“Trẫm thấy hần không những muốn mạng ta, hần còn muốn cả thiên triều.” Thấy rõ tiên cơ, y sớm dùng độc tâm thuật nhìn thấu nội tâm Lân Phong.

Thân thể Lân Phong cũng không đơn giản như mặt ngoài, hần là con riêng của đương kim thái hậu, hơn hai mươi năm trước sau khi sinh hạ đương kim hoàng thượng, tiên hoàng trong cung có thêm không ít phi tần xinh đẹp, thái hậu dần dần bị tiên hoàng vắng vẻ, sau không cam lòng mới tư thông đại thần len lén sanh ra Lân Phong lại không dám đem Lân Phong ở lại trong cung.

46. Chương 46

Quân Bất Phàm gặp Lân Phong cũng không phải tình cờ, là thái hậu sai người cố ý đem Lân Phong đặt ở tại Quân phủ, còn căn dặn Lân Phong trưởng thành mới tìm hần nói rõ ngọn nguồn thân phận thật mình.

Từ ngày Lân Phong hiểu biết chuyện đã ghi hận trong lòng tiên hoàng, lợi dụng thái hậu sủng nịch hần năm lần bảy lượt ra vào cung đình, ngay cả hoàng thượng cũng không không xem vào mắt, dần dà sinh ra ý niệm đoạt vị.

Lân Phong là người thông minh hần đương nhiên biết đoạt vị không phải chuyện đơn giản, mà Quân Bất Phàm lại là phụ tá đắc lực bên cạnh hoàng thượng, muốn gạt bỏ hần đầu tiên thế mới xảy ra chuyện giá họa phản bội.

“Hoàng thượng, có nội tình gì mà thần không biết sao?” Luôn cảm thấy hoàng thượng có chuyện gì không muốn cho hần biết.

Lân Phong là hần từ nhỏ nhìn đến lớn, hôm nay biến thành người ác độc thật khiến người ta khó tin. Nếu có cơ hội hần nhất định phải chất hỏi Lân Phong!

“Ngày tháng còn dài, trăm lập tức phải người bắt hẩn lại, cùng người trước mặt đối chất rửa sạch hàm quan cho người.” Nhẹ vỗ lên vai hẩn.

Nói liền xoay người rời đi, y đương nhiên sẽ không cho Quân Bất Phàm biết, y muốn tự mình ra tay bắt người, hoàng cung trên dưới đã sớm bố trí tai mắt Lãnh Phong, chỉ cần có chút hành động lập tức tụt sẽ truyền đến tai Lãnh Phong.

.....

Cuồng phong lướt qua, Tang liền khấn cấp xông đến, đánh bên giường, lớn tiếng nói.

“Phàm Phàm, Phàm Phàm, ta rất nhớ ngươi.”

“Tang, ngươi sao lại tiến cung? !” Quân Bất Phàm khẽ ngắc đầu, kinh ngạc nhìn y.

Hẩn không phải dẫn y chờ tại phòng trọ sao?

Sao lại chạy vào cung, may hoàng thượng đã ra ngoài, nếu không gặp phải đúng là phiền phức lớn!

Hẩn lo lắng không phải Tang mà là hoàng thượng, Tang là xà yêu, nếu giận giỗ sợ rằng cả hoàng cung sẽ bị san thành mặt đất bằng phẳng.

“Phàm Phàm, ta là đến xem ngươi.” Nhớ Vương huynh trước khi đi cảnh cáo, y không dám đụng vào Quân Bất Phàm, không thể làm gì khác hơn kéo chéo áo của hẩn.

Vương huynh quá đáng ghét, không cho y đụng Phàm Phàm còn uy hiếp nếu y không nghe lời sẽ trói y lại đưa đến chim hạc tiên, mà y sợ nhất đúng là Chim hạc tiên!

“Ở đây là hoàng cung rất nguy hiểm, ngươi vẫn về phòng trọ trước đi.” Quân Bất Phàm không ngừng nhìn sang cửa phòng, hi vọng hoàng thượng không bỗng nhiên đi vào.

“Không nha, ta muốn ở lại ở đây.” Tang tỏ rõ không chịu đi.

“Không được, ngươi là yêu, nếu như bị hoàng thượng phát hiện thì xong đời.” Hẩn không muốn nhìn Tang cùng hoàng thượng xung đột.

Với lại Tang cũng là ân nhân cứu mạng hẩn, an nguy hoàng thượng cũng rất quan trọng, nếu xảy ra chuyện hẩn dù có mười mạng cũng không đủ chết.

“Cái gì hoàng thượng, đó là.” Lời mới ra khỏi miệng, Tang cảm thấy cơn ớn lạnh ập đến, vội vã nhắm lại miệng.

“Là cái gì?” Gương mặt tuấn mỹ tối sầm từ cửa đi vào, mắt lạnh chuyển sang nhìn Tang.

Biết ngay Tang sẽ không biết điều nghe lời mà, y chỉ vừa đi một hồi Tang đã muốn vạch trần gốc gác mình.

Thật ra y không để ý có lộ ra diện mục thật hay không, chỉ không muốn từ miệng Tang nói ra, muốn nói cũng để y nói.

“Vương. Hoàng thượng.” Tang vội vã sửa miệng, như con thỏ nhỏ một chui vào góc, đôi mắt mở to mong mỗi nhìn bọn họ.

“Quân ái khanh, trăm đã nhốt Lãnh Phong vào thiên lao.” Ngồi trở lại bên cạnh long sàng biên, vỗ vỗ tay an ủi hẩn.

“Hoàng thượng dùng tội danh gì?” Không nghĩ lại nhanh như vậy, Quân Bất Phàm tránh né muốn ngồi dậy.

Hoàng thượng không phải nói phải tìm được chứng cứ xác thực mới tìm Lãnh Phong đòi lại công đạo, sao bỗng nhiên thay đổi chủ ý?

“Trăm muốn bắt người còn cần tội danh sao.” Lạnh lùng cười một tiếng.

Còn tội danh gì nữa, dám đã thương người yêu y đúng là đáng chết, y cũng không muốn cả đời làm hoàng thượng.

“Hoàng thượng, ngài nhận ra Tang?” Phát hiện không thấy y kinh ngạc trong phòng xuất hiện thêm Tang, trong lòng bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

47. Chương 47

“Không nhận ra.” Tức giận lên tiếng phủ nhận.

“Không nhận ra, không nhận ra, Vương huynh không nhận ra ta.” Tang lắc đầu lắc cả tay nói.

“Vương huynh? Người gọi hoàng thượng là Vương huynh?” Trong lòng càng thêm nghi ngờ, hần hỏi lại mắt chớp cũng không chớp.

Càng xem càng cảm thấy không phù hợp, vị hoàng thượng trước mắt so với người hần biết thật khác xa quá lớn, hai ngày trước nhanh chóng tiến cung nhất thời không phát hiện, hôm nay nghĩ lại.

Hoàng thượng và hần từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nếu có âm mưu với hần chỉ sợ sớm hành động cần gì chờ đến bây giờ?

“Vương huynh, đệ không phải cố ý.” Phát hiện mình nói lỡ miệng, Tang đỏ hốc mắt, đầu cúi thấp. Xong Vương huynh sẽ đưa hần đến chim hạc tiên, hần không muốn.

“Tiểu ngu ngốc, không biết chuyện còn nói lung tung.” Trong giọng nói có chút không vui nhưng không giận giữ thật.

Đệ đệ y thật dần không biết nói lời giả dối, ở lại đây chỉ tổ vương bận, phải tìm cơ hội đuổi hần về nhà thôi.

“Người là.....!” Đến lúc này Quân Bất Phàm khẳng định suy đoán của mình.

Khó trách hần cảm thấy khác thường thì ra hoàng thượng hiện tại không phải hoàng thượng hần biết, là xà yêu giả dạng!

Đáng ghét, đao của hần ở đâu, hần muốn một đao chém *** xà trước mắt!

Đưa tay sờ soạn bên cạnh nhưng bên cạnh chân bông bằng tơ vàng ra không còn vật khác, hần tức hai má phồng to, muốn đứng dậy lại không có sức, chỉ có thể giận giữ trừng mắt, hận không thể chém y thành tám khúc.

“Đúng” Tuy có chút luyến tiếc nhưng chuyện đã rõ ràng y cũng không muốn giấu giếm nữa, khôi phục tướng mạo của mình.

Mặc dù giả thành hoàng thượng chính xác không tệ với lại Quân Bất Phàm không dám phản kháng y, nhưng y luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì, hơn nữa khi Quân Bất Phàm tỉnh lại trong miệng gọi lại là hoàng thượng, y trong lòng không vui nổi.

“Người đã giấu hoàng thượng ở đâu?” Mặc dù rất hận nhưng lý trí còn tồn tại, hần muốn biết rõ hoàng thượng rốt cuộc ở đâu.

“Đã chết.” Lời đi cơn giận trong mắt hần, thản nhiên trả lời.

“Người. giết hoàng thượng.” Quân Bất Phàm sắc mặt từ đen biến trắng, sau nữa từ trắng biến xanh, toàn thân không nhận được run rẩy.

“Phàm Phàm không được nói lung tung, Vương huynh không bao giờ giết người bừa bãi.” Tang ở bên cạnh giải thích thay huynh mình.

“Tang, ngậm miệng.” Đưa tay bắn ra một tia sáng trắng, Tang nháy mắt biến mất không thấy tung tích.

“Không phải người còn có ai dám làm?” Hai mắt đỏ lừ xem y như kẻ thù truyền kiếp, hàm răng xiết chặt vào nhau.

Nhất định xà yêu đuổi theo hấn đến kinh thành, thấy hấn muốn tiến cung liền lên vào cung giết hoàng thượng, thật hèn hạ vô sỉ!

“Mặc kệ người tin hay không tin, hoàng thượng không phải ta giết, ngày đó ta tiến cung hoàng thượng đã chết, ta vì chờ người đến mới biến thành hoàng thượng.” Trông đôi mắt sáng thâm thúy lóe tia chán nản, chưa từng cảm thấy bất lực như hiện tại.

Quân Bất Phàm vẫn không tin y, y làm nhiều chuyện vì Quân Bất Phàm mà hấn vẫn lạnh lùng.

Chẳng lẽ sai lầm một lần mà hấn vĩnh viễn phán y tội chết? Vậy không phải quá tàn khốc sao!

“Người nói thật sao?” Hai mắt nhìn chằm chằm y Quân Bất Phàm hỏi ngược lại.

“Thật thật giả giả do người tự mình phân biệt.” Không muốn nói nhiều hơn nữa, thanh giả tự thanh, y không giết hoàng thượng chính là không giết.

“Người nói hoàng thượng đã chết, vậy thi thể hoàng thượng người giấu ở đâu?” Trong lòng còn một tia hi vọng, hấn thà rằng... tin hoàng thượng không có chết.

“Đông lạnh thành băng khối giấu trong hồ ngự hoa viên.” Chuyện ra xảy ra bất ngờ, hơn nữa khi ấy có thái giám gõ cửa vào, y chỉ có thể xử lý như thế.

“Người. Người sao có thể làm vậy!” Hét to một tiếng.

48. Chương 48

“Hấn là hoàng thượng người chứ không phải hoàng thượng ta, ta giấu hấn trong hồ đã tốt với hấn.” Không vui cong khóe miệng, đứng lên đưa lưng lại.

“Mà thôi việc đã đến nước này tìm được hung thủ thật sự mới quan trọng.” Quân Bất Phàm thở dài, trên mặt rốt cuộc có chút hồng hào, nhìn bóng lưng người kia miệng hấn cũng hòa hoãn hơn.

Tính lại xà yêu trừ có chút dục vọng và thích quần người ngoài ra chưa từng làm chuyện hãm hại hấn, thậm chí còn giúp hấn rất nhiều việc.

Hoàng thượng đã chết, nếu không có xà yêu biến thành Hoàng thượng nói không chừng Lãnh Phong đã ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

“Người giết hoàng thượng chính là người hạ độc.” Định đem chân tướng sự tình nói rõ cho hấn, quay đầu lại thấy trong mắt người kia tràn đầy ôn tình.

Hấn đã không làm y thất vọng, Quân Bất Phàm tin tưởng y không phải người giết hoàng thượng, qua một khoảng thời gian nữa Quân Bất Phàm nhất định thấy được y đối với hấn rất tốt, nói không chừng sẽ tha thứ y trước đó lỗ mãng.

“Người nói là Lãnh Phong?” Mặc dù hấn đã sớm chuẩn bị nhưng khi nghe được tên hung thủ thật sự tim hấn như ngừng đập.

“Hấn là con riêng của thái hậu, giết người bởi vì người là trợ thủ đắc lực bên cạnh hoàng thượng, mục đích của hấn là cả thiên triều cơ.”

Tên đó thật lòng dạ thâm hiểm, nhân tộc so với Xà Tộc bọn họ còn tham lam hơn nhiều, ít nhất hấn và Tang sẽ không vì Vương vị mà xung đột, nếu ngày nào đó Tang muốn làm thái tử xà tộc, y cho hấn làm là được.

“.” Không nghĩ sẽ có kết quả thế này, hấn một hồi lâu không nói được lời nào.

“Quân Bất Phàm, ta ở lại trong cung tất cả đều vì ngươi, hôm nay ta đã hoàn thành tâm nguyện trong lòng ngươi, ngươi có đồng ý đi với ta.” Cầm lấy bàn tay hắn, âm thanh dịu dàng chứ không lạnh băng như thường ngày, đôi mắt xà trong treo lạnh lùng nhu tình như nước.

Chỉ cần Quân Bất Phàm đồng ý, y chuyện gì cũng có thể cho hắn cho dù vị trí thái tử phi xà tộc!

“Ngươi muốn đi?” Chớp chớp đôi mắt, Quân Bất Phàm nhất thời không kịp phản ứng.

“Chuyện đó đương nhiên, trong cung buồn bức lại không được tự do.” Khe khẽ cười giống như ánh mặt trời giữa mùa đông chiếu rọi những luồng sáng ấm áp tim hắn.

Ba mươi năm hắn lần đầu cảm giác đỏ mặt tim đập, hắn phải thừa nhận người trước mặt rất tuần mỹ, mặt sáng loáng như bạc, mắt như thu thủy, đặc biệt khi cười khiến hắn không cảm thấy chán ghét.

“Không, ta sẽ không đi với ngươi.” Lắc lắc đầu, hắn cứng rắn lên tiếng cự tuyệt.

“Ngươi nói lại một lần nữa!” Siết gặt cầm hắn, tay bắt giác dùng thêm lực.

“Ta là tướng quân thiên triều, sống là người thiên triều chết cũng là quỷ thiên triều, ta từng thề trước mặt tổ phụ, vĩnh viễn bảo vệ hoàng thượng.”

Có một lúc hắn đã động tâm nhưng sự thật tàn khốc, hắn trên vai gánh trọng trách không thể tự do tự tại.

“Bảo vệ hoàng thượng, hoàng thượng đã chết, chẳng lẽ ngươi muốn xuống địa phủ bảo vệ hắn?” Trong lòng ghen tỵ không thôi, khẩu khí không tốt, ngay cả sắc mặt cũng khó coi vô cùng.

Trong lòng hắn y còn kém hơn cả người chết, y muốn bỏ hết tất cả mang hắn theo, vậy mà hắn vẫn không đồng ý!

“Hoàng thượng đúng đã chết nhưng thiên triều của hắn vẫn còn. . . .” Lẩm bẩm nói mấy câu Quân Bất Phàm hai mắt thất thần nhìn lên trên.

Mặc dù hoàng thượng đã băng hà nhưng trong triều nhất định sẽ đại loạn, còn thái tử chỉ mới ba tuổi căn bản không thể cai quản cả thiên triều.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Nhìn ra hắn khó xử, y khẩu khí cũng nhún nhường hơn.

“Ngươi. Ngươi có thể tạm thời ở lại chờ đại cục ổn định mới đi không.” Biết bản thân yêu cầu có chút quá đáng, nhưng hắn vẫn phải nói.

Xà yêu đang trong kỳ phát tình nên vẫn quấn lấy hắn, trong lòng đã tính toán nếu như hi sinh hắn có thể giữ được cả thiên triều, hắn cảm thấy đáng giá.

Huống chi xà yêu không phải kẻ xấu, ít nhất lúc hắn trúng độc là xà yêu cứu hắn.

“A, ngươi muốn ta ở lại sao?” Nheo lại đôi mắt rắn, khuôn mặt nghiêng ngả nhìn hắn.

Nhưng đây là lần đầu Quân Bất Phàm lên tiếng giữ y ở lại, mặc dù có mục đích khác y vẫn vui vẻ .

“Đúng vậy.” Quân Bất Phàm cắn răng nhận lời.

“Muốn ta ở lại cũng không khó nhưng phải xem thái độ ngươi ra sao.” Nâng cao cằm hắn, cử chỉ khinh diêu cứ như đùa bỡn thiếu nữ đang hoàng!

Biết nhờ y là tốt rồi, chỉ sợ Quân Bất Phàm không chịu nhờ, y thật không biết ra tay từ đâu.

“Ngươi. Ngươi muốn gì.” Trong lòng thét to không tốt, trước mắt là xà yêu giảo hoạt, giao dịch với y sợ rằng cuối cùng bị thua vẫn là chính mình, nhưng vì thiên triều hắn quyết định hi sinh một lần.

“Hôn ta.” Ném ra một quả trái cây thắm đầy kịch độc hấp dẫn y nuốt vào, khóe môi cười gian.

“Ta.” Hắn chần chờ một hồi không biết nên đồng ý hay không.

“Không muốn thì thôi, ta đi đây.” Nói xong làm thế muốn phi thân rời đi.

“Được rồi, ta có nói không chịu sao.” Thấy y muốn đi hắn vội vã lớn tiếng gọi lại.

49. Chương 49

Thong thả quay lại ...quan tâm nhìn hấn, ánh mặt trời từ cửa sổ phía sau chiếu xạ vào tôn lên dung mạo y như tiên hạ phàm.

“Người đang xin ta?” Nhìn không ra nét nhờ trên khuôn mặt ấy nhưng loáng thoáng thấy y đang cười.

“Phải ta đang xin người.” Quân Bất Phàm cắn răng cúi đầu, trước mắt có thể cứu thiên triều chỉ còn cách này.

“Một chút thành ý cũng không có.” Duỗi ra ngón tay quơ quơ trước mặt hấn .

“Ta không động được, người có thể lại gần ta một chút không.” Ngượng ngùng muốn chết, hấn biết y muốn gì nhưng không thể cự tuyệt, cả người trên dưới một chút sức cũng không có làm sao chủ động.

Gật gật đầu từ từ đi về hướng hấn, mắt xà hẹp dài vung nét cười nhẹ nhàng, mái tóc như thủy ngân tùy ý xoa sau lưng lay động theo mỗi một bước đi.

“Ngô.” Một trận thiên toàn địa chuyển, chờ hấn bình tĩnh trở lại mới phát hiện mình ngã trước ngực y.

“Rất khó chịu sao? Độc trong người người mới chỉ được hút sạch phải qua hai ngày nữa mới khỏe hấn.” Nâng lên cằm y, đôi mắt xà chứa đầy thương tiếc.

Nhân tộc thật quá yếu ớt, Quân Bất Phàm bên trong thân thể có máu của my nhi mà vẫn bị trúng độc, tiếp nữa không thể làm được gì!

“Cám ơn.” Gian nan mở miệng nói cảm ơn.

Bất kể trước kia xảy ra chuyện gì, mạng hấn do xà yêu cứu trở về nói cảm ơn là phải.

Có một thoáng hấn phát hiện mình cũng không hận y lắm, nếu lúc đó không phải y cứu chỉ sợ hấn đã sớm chết nơi hoang vu.

“Giữa ta và người còn cần dùng từ cảm ơn quá xa lạ ấy sao.” Xoa nhẹ cánh môi khô héo của hấn, trong lòng bỗng có ham muốn dưỡng ẩm đôi môi đó.

“Nếu người muốn thân thể này thì cứ lấy đi, là ta thiếu người.” Chuyện đã đến nước này hấn cũng nên nghĩ thông suốt hơn.

Là hấn ăn my nhi làm hại y đến kỳ phát tình không có phối ngẫu, giờ đền bù cho y là được.

Đến khi phát tình khổ sở thể nào hấn đã ném thứ cho nên hấn không trách, chỉ là hấn cảm thấy mình biến thành quái vật người không giống người, yêu không giống yêu.

“Ta muốn không chỉ thân thể của người, còn muốn.” Bàn tay to lạnh như băng đặt tại ngực Quân Bất Phàm mập mờ vuốt nhẹ.

Từ một khắc Quân Bất Phàm trúng độc hôn mê y đã hiểu, y không chỉ dừng lại ham muốn thân thể Quân Bất Phàm, y muốn nhiều hơn.

Y muốn có được lòng Quân Bất Phàm, y muốn cùng Quân Bất Phàm sống chết không rời!

“Người còn muốn gì nữa?” Nhìn không ra y đang nghĩ gì, hấn không khỏi khó hiểu.

“Muốn.” Ở bên tai hấn nỉ non lại không chịu nói rõ để hấn bối rối.

Trước khi đoạt được thứ mình mong muốn, y sẽ không dả thảo kinh xà, đợi đến ngày Quân Bất Phàm luân hãm y sẽ cho hấn biết tất cả.

“Người rốt cuộc muốn gì?” Một ý nghĩ sợ hãi vọt lên đầu, hấn trừng lớn đôi mắt nhìn.

“Hiazzz, vẫn còn thiếu người vị trí tướng quân, ngay cả ta nghĩ gì mà cũng không ra sao.”

Giọng vừa dứt, ngẩng đầu dùng nụ hôn ngăn cản hắn muốn nói tiếp, tay phải lạnh lẽo thuận theo vòng eo rắn chắc sờ soạn đi xuống.

“Ngô. Ngô.” Thân thể không thể động lại vô cùng nhạy cảm, mỗi một động tác hắn đều cảm nhận được rõ ràng.

Lần nữa bị tiếp xúc nhưng trong lòng không có cảm giác chán ghét, thậm chí mơ hồ có chút vui vẻ.

“Gọi nữa, ta liền đi.” Bàn tay to thăm dò vào bên trong trường khối, ở giữa bắp đùi sờ qua sờ lại lên tiếng lại bật ra uy hiếp.

“Ừ.” Nghe thấy lời này hắn nào dám lên tiếng.

Chỉ cảm thấy hạ thân chợt lạnh thì ra quần đã kéo xuống thắt lưng, hắn hai má ửng đỏ, không dám cúi đầu nhìn.

50. Chương 50

Hai đùi thon dài bị người dùng chân mở ra, xà cấn như băng lại như lửa chống đỡ ngay móng hắn, nhẹ nhàng lướt qua chứ không nóng lòng tiến vào.

“Không nên như vậy.” Hắn cảm thấy mình bị đùa bỡn, trong lòng có chút không thoải mái.

“Người hôm nay thật ngoan, đây là thưởng cho người.” Sờ nắn móng hắn, cười gian.

Đột nhiên trong miệng có thêm một thứ lạnh lẽo, hắn còn chưa nhìn rõ đã bị y dùng lưỡi xà đưa vào trong cổ, đồng thời đưa tay nắm mũi hắn.

Ừng ực

Hắn nuốt xuống, vật này vừa vào bụng tựa như hàn băng thấu xương lan tràn đến tứ chi, người như đang trong hầm băng lạnh đến hắn run rẩy.

“Người. Người cho ta ăn cái gì.” Ôm xung lấy tứ chi, hắn không ngừng hắc xì.

Muốn giết hắn sao? Hắn bắt đầu hoài nghi điều mình nghĩ.

“Nhịn một chút sẽ qua, ta sẽ không hại người.” Ôm hắn vào trong lòng, mắt chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm hắn.

Tình huống so với trong tưởng tượng còn bết bát hơn, Quân Bất Phàm không cách nào chống cự nguyên đan hàn khí, xem ra y phải nghĩ biện pháp hóa giải cổ hàn khí, nếu không Quân Bất Phàm sẽ bị lạnh chết!

“Lạnh quá.” Hàm răng va vào nhau đến kêu canh cách.

Lông mày tuấn mỹ tét một tầng sương, hắn chưa từng cảm thấy lạnh như hiện tại, lại cảm thấy người kia không lạnh, hắn kim lòng không đậu áp sát đến.

“Không được, người.” Nghe thanh âm nhưng hắn chịu không nổi nữa, trước mắt tối sầm, bất tỉnh đi.

.....

Chờ hắn lần nữa tỉnh lại bốn phía toàn là hoa còn có tiếng nước chảy, mở hé hai mắt phát hiện mình lại đang ở trong đục trì lộng lẫy.

“Đã khá hơn chưa?” Nằm bên cạnh hắn, khuôn mặt ánh lên vẻ lo lắng.

“. Hình như không còn lạnh lắm.” Hắn lúc này mới ý thức mình lạnh quá mà bất tỉnh.

Năm lần bảy lượt ngất xỉu trước mặt xà yêu, thật quá mất thể diện!

Nhưng hắn vẫn không biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hắn đã uống thuốc gì nha?

“Không lạnh là tốt rồi, bây giờ ngươi đã bách độc bất xâm.” Trên dưới đánh giá phát hiện hắn sắc mặt hồng nhuận hơn, vui vẻ cười đến híp mắt lại.

May mắn nơi này có hồ ôn tuyền, nếu không Quân Bất Phàm đã sớm bị lạnh mà chết.

“Bách độc bất xâm? Ngươi mới vừa cho ta nuốt thứ gì?” Sờ mó bụng bằng phẳng, trong đầu đầy nghi vấn.

“Ta dùng nguyên đan của ta giúp thân thể ngươi, bây giờ ngươi không chỉ sống thêm mấy trăm năm hơn nữa còn bách độc bất xâm.” Mặc dù hao tổn mấy trăm năm tu hành nhưng y cảm thấy đáng giá.

Nhân tộc không phải không phải có câu nói cầm tay nhau sống đến răng long đầu bạc sao, y muốn Quân Bất Phàm sống lâu trăm tuổi, vĩnh viễn không rời khỏi y.

“Thật sự?” Hắn khó thể tin nổi.

Sao lại đối tốt với hắn, chẳng lẽ có ý đồ khác?

Với lại hắn chỉ là nhân tộc bình thường còn y là xà yêu, y có ý đồ gì với hắn nha?

Cẩn thận đánh giá ai ngờ phát hiện sắc mặt hắn còn trắng hơn hôm qua, thậm chí cả thân cũng biến thành trong suốt, trong lòng không khỏi chấn động.

“Lừa ngươi làm gì, ngươi đầu gì cũng là người của ta, chúng ta cùng nhau khỏe mạnh có gì không tốt.” Thân mật hôn lên mặt hắn, quấn chặt lại hắn.

Xà Tộc bọn họ không dễ động tình, một khi động tình sẽ trở nên vô cùng điên cuồng, biết rõ lần này hao tổn công lực y cũng không tiếc.

“Ngươi thật là.....?” Hắn thật hoài nghi người trước mắt có phải xà yêu không, thay đổi thật sự quá lớn đi.

51. Chương 51

“Đương nhiên, ai dám giả mạo ta bộ không muốn sống sao.” Hôn hôn khước miệng hắn, cao ngạo ngẩng đầu.

“Nhưng ngươi.” Nhất thời chưa kịp thích ứng.

Hắn có lẽ đã hiểu, y đối tốt với hắn chỉ có thể là. nhưng hắn không muốn đoán tiếp bởi vì sự thật khiến người khó tin nổi?

“Đừng quên chuyện ngươi hứa với ta còn chưa làm được.” Thấy mình đã nói hồi lâu mà Quân Bất Phàm vẫn chưa tỏ ý chấp nhận.

“Ta đã hứa cái gì?” Sờ sờ lên đầu, Quân Bất Phàm sưng sờ mở to hai mắt.

“Một mình ngươi tự nói muốn hôn ta.” Chỉ chỉ môi mỏng của mình rồi hướng về phía hắn, nào còn bộ dạng xà yêu lạnh lùng thường ngày ngược lại không khác gì đứa bé.

“Ta. không phải ý.” Nhìn khuôn mặt như hoa đào nở rộ, Quân Bất Phàm gương mặt thanh tú ửng đỏ, ấp a ấp úng nói không ra lời.

Y không nhắc hắn cũng quên mất chính hắn lên tiếng giữ y lại.

“Vừa rồi là ta hôn ngươi chứ không phải ngươi hôn ta.” Ngã trên người hắn không ngừng hôn môi.

“Vậy ngươi nhắm mắt đi.” Do dự chốc lát hắn bình tĩnh mở miệng, tuy nhiên trên khuôn mặt nhiễm đầy mây hồng.

“Không, ta muốn nhìn ngươi.” Lắc đầu, mái tóc dài theo động tác tung bay bốn phía, lướt chút mặt hắn hơi ngứa ngứa.

Y muốn nhìn Phàm Phàm xấu hổ, đó là niềm vui thú duy nhất của y, chuyện đó mà bị tước đoạt y sẽ không làm!

Quân Bất Phàm hao má đỏ không chịu nổi, cắn răng ngẩng đầu, hôn nhẹ lên đôi môi mỏng rồi nhanh chóng trở về, kỳ quái là lần này hắn không thấy lạnh.

Chẳng lẽ do công dụng của nguyên đan sao? Ý thức đưa tay sờ sờ bụng, hình như có cái gì đang chuyển động.

“Chỉ vậy thôi sao?” Lắm bẩm mình chưa hài lòng còn vươn lưỡi liếm liếm khoe miệng.

“Ta không biết.” Đầu cúi sát rạp thiếu chút vùi xuống ao.

Sự thật hắn không biết, làm một quân nhân hắn rất ít ra vào thanh lâu, trong nhà mặc dù có mấy thị thiếp nhưng nhiều năm chinh chiến ngoài sa trường rất ít đụng vào bọn họ đương nhiên cũng không hiểu.

Nghe hắn nói gương mặt vốn lạnh lùng dịu dàng hơn hẳn, hai tay bưng lấy mặt hắn: “Không sao, ta sẽ dạy người.”

“” Quân Bất Phàm đầu choáng váng.

Lúc nụ hôn rơi xuống lý trí vì tận đáy biển mất vô ảnh vô tung chỉ còn lại bản năng hưởng ứng.

“Phàm Phàm, người còn hận ta sao?” Lắm bẩm nỉ non, trong lòng tràn ngập hối hận lúc đó không nên khinh bạc hắn.

Chỉ hy vọng hôm nay còn kịp, y muốn bù đắp tất cả sai lầm trước đó trên quý bảo vệ hắn cả đời.

“Cái gì.” Hắn bắt hai vai thở dốc, không nghe rõ lời y vừa nói.

“Không có gì, chúng ta tiếp tục.” Mỗi một nơi trong miệng hắn đều bị nút liếm, ngay cả răng cũng không bỏ qua, hắn có loại cảm giác hít thở không thông.

“Để. ta sắp không thở được.” Dùng sức đẩy ra, y lại như một khối cự thạch không nhúc nhích.

“Dụ người thế này, bảo ta sao nở buồng tay.” Buông lỏng đôi môi để hắn có chút không gian thở dốc, y cũng không muốn ép chết hắn.

Khi bàn tay to siết chặt móng hắn, thân thể hắn kịch liệt run rẩy, hạ thân lập tức có phản ứng, e thẹn ngẩn đầu.

“Phàm Phàm, người thật quá nhạy cảm.”

52. Chương 52

Nghịch ngợm cười, bàn tay gian tà thăm dò giữa hai chân cầm lấy hạ thân găng gượng, một bên khác thì cúi đầu dùng lưỡi xà đồ tươi liếm nút đầu nhũ cứng ngắc.

“Ồ.” Hắn khẽ thở gấp, thân thể thuận theo pháp phòng lên xuống.

Đương lúc đầu nhũ bị nút thật sâu hắn không nhìn được cong người lên, tiểu hoàn màu lam thấm đầy nước miêng màu bạc *** mỹ cùng cực.

“Không nên.” Cảm thấy miệng khô lưỡi khô, hắn theo bản năng đẩy ra.

“Cứng rắn thành thế này còn nói không nên?” Hơi thở nóng bỏng phả lên trước ngực, đầu nhũ nút đến biến thành màu tím.

Bàn tay không ngừng du ngoạn trên người, đôi môi lạnh băng vẫn chôn trước ngực không ngừng nút lấy đầu nhũ hắn, cho đến hai đầu nhũ nhỏ sưng lên giống nhau.

“A.” Tiếng rên rĩ vỡ tan không ngừng từ trong miệng của hấn tràn ra mỗi một lần cao hơn âm trước.

“Gọi ta.” Ngẩng lên khuôn mặt tuần mỹ như tiên, đôi mắt xà tràn đầy ngọn lửa dục vọng cơ hồ thiêu cháy hấn.

“.” Hấn vô ý thức hô lên, thân thể như lửa thiêu khó chịu nhúc nhích.

Khi y dùng đầu lưỡi không ngừng liếm láp ***g ngực hấn, đầu nhũ đứng thẳng như loại quả chính mùi bóng loáng dụ người.

“Ngô.” Hấn mở miệng rộng khó khăn hít thở, cảm thấy bản thân như bị hòa tan.

“Rất khó chịu sao? Đợi một lát nữa người sẽ rất thoải mái !”

Quân Bất Phàm còn chưa kịp kháng nghị, bàn tay kia đã bắt lấy hạ thân hấn xoa nắn, dịch thể trong suốt không ngừng từ linh khẩu rỉ ra nhỏ giọt trên mặt nước tạo thành vằn sóng lớn nhỏ không đều.

“Thật ướt, thật nóng.” Nhanh chóng bắt lấy phân thân di chuyển về phía trước, ở bên tai hấn phun ra nhiệt khí.

“Ô.” Hấn cắn chặt môi dưới, đem tất cả rên rĩ nuốt trở về.

“Sao lại không gọi, ta rất thích nghe người gọi như thế.” Buông tay ra, bàn tay to thấm đầy trọc dịch thuận theo hệ rẽ giữa bắp đùi tìm kiếm bên trong.

“Không nên.” Ngón tay lạnh lẽo khiến hấn chịu không nổi hết to.

Theo bản năng siết chặt hai đùi, vừa vặn kẹp ngón tay ở giữa, tư thế vô cùng mập mờ.

“Không nên, ta sẽ bắn.”

Trên khuôn mặt tuần mỹ xuất hiện nụ cười gian, như vậy lại khiến hấn không nhận được đổ mắt tim đập, dục vọng bên trong thân thể càng thêm dữ dội.

Chuyện đã diễn ra đến tình trạng này đạo đức giả cũng không hữu dụng, hướng chỉ hấn lại không khống chế được dục vọng la hét bên trong thân thể, hấn thừa nhận bản thân trầm luân triệt để.

Mặc cho gương mặt vẫn ửng đỏ hấn mở ra hai đùi, không ngờ ngón tay kia nhanh như tia chớp, chờ hấn phát hiện một ngón tay đã thăm dò vào trong hậu huyệt

“A.” Thấp giọng rên rỉ, thân thể kéo căng.

Khi ngón tay thon dài như ngọc đưa đẩy trong hậu huyệt nhạy cảm, hô hấp của hấn thuận theo đầu ngón tay ra vào trở nên càng lúc càng dồn dập.

Bị tùy ý vuốt ve hấn cả người rơi vào mê loạn, trước mắt một mảnh trắng xóa

Thân thể dưới sự trêu đùa đã đồng tình, làn da màu cổ đồng phiếm nhân nhạt màu hồng phấn, hậu huyệt đã tiếp nhận được ba ngón tay.

“Ô a.”

Hấn không kiềm được rên rỉ thành tiếng, ngực phập phồng lên xuống, hạ thân lần nữa đứng thẳng đỉnh trên bụng đau nhói.

Dục vọng thoáng cái như ngựa hoang thoát cương, rong đuổi như điên trong cơ thể hấn, hấn không chịu nổi gắt lấy cổ họng im lặng đòi hỏi .

Người đối diện kích động y biết hấn động tình nhưng lại không muốn kết thúc quá nhanh, muốn hấn biết hấn không thể rời y.

Từ ngày y ra đời đến nay chưa từng để ý đến ai, Quân Bất Phàm là người đầu tiên cũng là người cuối cùng!

53. Chương 53

Trong khi ngón tay vốn trên đùa ở hậu huyết bỗng nhiên tiến về phía vực sâu nhanh chóng bị hậu huyết ẩm ướt nuốt chửng, rất nhanh lại tìm được nơi nổi lên, dùng sức đè xuống.

Tay của hắn vô lực bắt lấy cánh tay, thở gấp khàn khàn hô lên: “Nhanh.nhanh quá.”

Nhìn Quân Bất Phàm ánh mắt sáng quắc nồng đậm kích tình, hai má hồng hồng y nhìn mà thèm nhỏ dãi đúng là dụ người phạm tội ma2!

“Người muốn nhanh chút sao không nói sớm.” Hai ngón tay dần dần biến thành ba ngón nhanh tay dứt vào.

“A. A.” Ngăn không được rên rỉ bật ra, đầu thuận theo tần suất lắc lư không ngừng.

Đầu lưỡi liếm mút thứ nhạy cảm nổi lên trước ngực hắn, thân thể hắn lập tức như điện giật run rẩy, tê dại truyền khắp toàn thân khiến hắn không thể nói thành lời.

“Đừng.” Bị tiểu xà hoàn xuyên qua đầu nhũ vừa gai vừa ngứa, không cần nhìn cũng biết sưng đỏ.

“Đừng cái gì, như vậy sao?” Cười nhạt nhanh đưa ngón tay đỉnh vào nơi sâu nhất trong cơ thể, cảm thấy ngón tay mình bị vách tường bên trong vừa ẩm vừa nóng bao vây chặt chẽ, tiêu hồn đến cùng cực.

Đầu ngón tay ở trong hậu huyết trở lại nhịp nhàng, đôi môi tham lam trở lại liếm láp đầu nhũ trước ngực, đôi khi dùng răng khê cắn lên, kéo ra tiểu hoàn xà.

“Có thể gỡ xuống hay không?” Hắn thở dốc hỏi, hoàn xà trước ngực khiến hắn mỗi lần tắm rửa đều xấu hổ đến muốn chết.

“Như vậy nhìn rất đẹp, sao lại muốn lấy xuống.” May mắn không lấy ra xà hoàn này, nếu không thật không dễ dàng tìm ra hắn.

Chuyện gì cũng có thể nghe hắn chỉ có chuyện này không thể.

Hắn trốn so với thổ còn nhanh hơn, nếu không phải có thứ gì trói chặt trên người hắn chỉ sợ có ngày hắn biến mất, y biết đi đâu tìm hắn? !

Sau lần hắn bị trúng độc y đã hiểu nỗi khổ mất mà được lại, y thật hối hận muốn chết cho nên từ nay về sau y sẽ không bao giờ rời khỏi hắn, đương nhiên cũng không không gỡ xuống ấn ký của y.

“Gỡ. Gỡ xuống.”

Không quan tâm tiếp tục hôn lên môi hắn, ngón tay kéo ra đưa vào tốc độ biến nhanh hơn.

“Ngô. A.”

Quân Bất Phàm không chịu được y môn trốn khoái cảm cuồng liệt ăn mòn làm người hít thở không thông chỉ có thể giữ chặt tay y, miệng bật ra thở dốc đứt đoạn.

“Thích vậy sao? Có cần ta dùng sức hơn một chút?” Ngón tay vẫn bên trong thân thể theo quy luật kéo ra đưa vào cố ý muốn hành hạ hắn, mỗi lần tiếp xúc đến điểm nhạy cảm thì lướt qua.

Y muốn Quân Bất Phàm hiểu, không phải mình y độc thoại, hắn cũng có dự vọng !

Quân Bất Phàm cảm thấy cả người như lửa, một trận kích thích lòng người vui sướng như sóng biển điên cuồng trào dâng không ngừng quần lấy hắn.

“Ừ. A.” Hắn rên rỉ, thân thể uốn cong, phân thân ngang tàng cứng ngắc như thiết.

“Muốn ta sao?” Dùng lại động tác tay, cắn vành tai của hắn hỏi.

Hắn không còn lòng dạ trả lời, trong miệng không ngừng phát ra tiếng thở dốc, thân thể không tự chủ phối hợp đưa theo tiết tấu, phân thân dựng đứng, linh khẩu không ngừng nhả ra dịch thể trong suốt.

Nghe hắn rên rỉ, không khác hỏa thượng kiêu du không thể thu thập, khuôn mặt như ngọc nháy mắt đỏ đến rỉ máu.

“Người là của ta, vĩnh viễn cũng là của ta. . . .” Hôn từ lông mày đến chóp mũi, đến đôi môi, một đường đi xuống cho đến lưỡi và dừng lại giữa hai đùi.

“” Một dự cảm không tốt ập lên đầu.

“Thật ngọt.” Lưỡi và đồ tươi liếm láp lấy linh khẩu, miệng rắn mở to đem ngay ngắn nuốt vào.

“Ngô. . . . không nên như vậy. . . .” Cảm nhận được đầu lưỡi đang quần quanh lấy hân.

Nhìn mái tóc đen chen giữa chân, hân không khỏi lo lắng và yêu có phải thấy hân không thỏa mãn được dục vọng của y, dưới cơn nóng giận muốn ăn hân?

54. Chương 54

“Muốn ta sao?” Trong miệng nhả ra dục vọng nóng bỏng, khàn khàn truy hỏi.

“Muốn. . . . không muốn. . . .” Hân rên rỉ nói trái lời trong lòng, thiếu chút bắn ra.

“Rốt cuộc muốn hay không muốn đây.” Nắm lấy căn nguyên sắp bộc phát dục vọng, neho lại đôi mắt rắn hỏi.

Y cảm thấy bản thân đang tự hành hạ mình, cả người ba hồi lạnh như băng ba hồi hừng hực như bị lửa thiêu đốt, vài lần thiếu chút khống chế không được muốn đoạt lấy hân.

Trong mắt y Quân Bất Phàm như một ly rượu nguyên chất say lòng người, quyến rũ chết người hấp dẫn y, làm y không thể khống chế. . . .

Quân Bất Phàm rũ xuống tròn mắt, hai mắt che đầy sương mù, hai cánh tay màu đồng vòng sang cổ nhẹ nhàng cọ xát ngực y, thanh âm vui sướng.

“Muốn. . . . Cho ta. . . .” Cuối cùng hân chịu đựng không nổi lên tiếng đòi hỏi.

“Ăn sáng rồi gọi thật dễ nghe!”

Muốn bắt Quân Bất Phàm thần phục, y cố gắng khắc chế khát vọng của mình không ngừng trêu đùa Quân Bất Phàm cho đến ham muốn bên trong thân thể Quân Bất Phàm hoàn toàn khơi dậy tự động lên tiếng cầu khẩn. . . .

“Ôm chặt ta!” Nhanh chóng kéo ra trường đoản kiếm ra và cắn đã sớm sưng to biến thành màu tím, ra lệnh một tiếng đem và cắn đến chổng đờ giữa hai chân hân.

Hân từ từ mở ra hai chân mình, trong lòng xấu hổ không thôi, nhưng thân thể như bị lửa thiêu, nhu cầu cấp bách dập lửa, hân đành phải làm theo.

“A. . . .”

Hân than nhẹ, hai bàn tay bò lên sống lưng dày rộng, cắn chặt môi dưới, cong lên thân thể.

Gầm nhẹ đem cự vật của mình thông thả đẩy vào hậu huyết chặt trát vừa nóng vừa ẩm, cảm giác tiêu hồn lập tức khiến y rên rỉ thành tiếng, tốc độ kéo ra đưa vào càng thêm cuồng dã.

Quân Bất Phàm phát ra tiếng thở dốc mập mờ không rõ, sống lưng dẻo dai dẹt thẳng, hậu huyết như bị cắm vào một cây gậy sắt nóng, to đến hân tê dại ngứa khó chịu.

“Thế nào? Rất khó chịu sao?” Xoa nhẹ trán hân, lo lắng hỏi.

Quân Bất Phàm cắn môi dưới, hừ nói: “Còn may.”

Y vuốt ve nơi chật chẽ cảm thụ nơi sâu nhất, chỉ muốn ở lại trong đó mãi mãi không rời đi. . . .

Hân biết mình không nên dễ dàng cúi đầu đòi hỏi nhưng hân kháng cự không được.

Bất luận hấn kiên trì thế nào cuối cùng vẫn xụi lơ trong lòng y, để mặc y điên cuồng kéo ra đút vào trong cơ thể hấn, một lần lại một lần kéo hấn vào đầm sâu dục vọng.

“A. Ừ. Ô.”

Mồ hôi không ngừng từ trên người hấn chảy xuống, mái tóc dài đen tuyền lấp lánh dán sát trên vai hấn, thân thể thon dài nồng nhiệt nghênh hợp một lần lại một lần cuồng liệt kích tình chiếm đoạt, quên hết tất cả chỉ biết lớn tiếng rên rỉ.

Mỗi một lần đút vào kéo ra đều mang theo mị thịt đỏ tươi, khoái cảm tuyệt đỉnh như sóng lớn hùng dũng kéo đến làm hấn chỉ muốn ngất.

Không thể giữ vững tỉnh táo, giống như mãnh thú đói khát quá lâu hiện tại không ngừng đâm vào nơi ẩm ướt bên trong thân thể hấn.

“Chậm một chút. Ta sắp thở không nổi.”

Mặc cho hấn van xin thế nào cũng không ngừng lại, ngược lại giữ chặt hông hấn dùng tốc độ thần kỳ xung đâm trong cơ thể hấn, muốn đưa hấn lên đỉnh.

Một lúc sau hấn lơ mơ nghe người kia phát ra một tiếng gầm nhẹ, lập tức một dịch thể nóng bỏng phun vào trong thân thể hấn hấn, nóng đến hấn nhú chặt mày, hạ thân bắn ra.

Cả thân dính đầy dịch thể trắng đục nhưng y không quan tâm, nắm lấy áo tán loạn trên mặt đất cẩn thận lau sạch sẽ, cười hì hì nhìn hấn.

“Một sao?”

Thần thái sáng láng ngả trên người hấn, hai bàn tay sung mãn ôm chặt lấy hấn, vừa hôn lên hai gò má vừa ân cần hỏi.

“Không sao.” Nhất thời thích ứng, trong ký ức y luôn lãnh khốc bá đạo vô tình, chưa từng ôn như đối đãi hấn như lúc này.

Hấn hơi thở rối loạn, đối mặt cảnh trước mắt hấn không biết nói gì cho tốt, thế là nhắm lại mắt cố gắng quên tất cả.

Chưa bao giờ biết bản thân có ngày trầm luân đắm mê nhục dục, mà y luôn có thể dễ dàng khơi dậy nhiệt tình ẩn sâu trong người hấn.

Kể từ ngày gặp y, hấn không còn là hấn.

Thân đã luân hãm, chẳng lẽ ngay cả tâm cũng không giữ vững được?

Hấn dần dần một mối không chịu nổi rơi vào mộng đẹp.

Thương yêu vuốt ve mặt hấn, kéo ra mái tóc dài bị mồ hôi hấn thấm ướt, vuốt nhẹ gương mặt anh tuấn khí khái bức người mang theo chút ửng hồng.

Con đường lần này y đã chọn đúng.....Quân Bất Phàm điển hình cho loại người chỉ thích mềm không thích cứng, tiếp tục phương pháp hôm nay y tin rằng có một ngày Quân Bất Phàm sẽ thổ lộ lòng mình với y!

55. Chương 55

Thừa dịp trong lúc Quân Bất Phàm ngủ say đem đám người trong hoàng cung tẩy não một lượt chỉ để lại một mình Lãnh Phong trong thiên lao.

Quân Bất Phàm tỉnh dậy bên cạnh ngoại trừ màu vàng chói mắt ra không có bất cứ ai, hấn ý thức nhìn lại trong điện cũng không có bóng dáng ai kia.

“Không phải tên kia đi rồi chứ? !” Đờ lấy thắt lưng đau nhói, nhếch miệng thử ngồi dậy.

Chẳng lẽ xà yêu đổi ý ? Đáng chết, vậy không phải hấn hiến thân thành công cốc sao!

Bên cạnh giường có đặt một bộ trường sam màu lam, vôi vàng mặc lên người đi ra cửa điện, mỗi một bước đi đau nhói giống như giẫm phải mũi dao.

“Người ra đây làm gì?” Cửa từ ngoài đẩy vào, chạm mặt thiếu chút đụng trúng hấn.

“Ngài không đi sao.” Ngắc đầu nhìn, đôi mắt lóe sáng, miệng thở phào một hơi.

May quá, y không đi.

Dây cung trong lòng kéo căng nhờ sự xuất hiện của y mà cuối cùng thả lỏng, tứ chi cũng yếu ớt theo.

“Ta đã đồng ý ở lại đương nhiên sẽ không đổi ý.” Vừa giải quyết xong Lãnh Phong, y ba bước thành hai bước chạy đến ôm lấy thân thể lão đảo muốn ngã.

....

“Người đã nói chuyện với hấn.” Nghĩ đến Lãnh Phong, Quân Bất Phàm nhú sâu lông mày, biểu tình phức tạp.

“Đúng vậy, là hấn hại người, nếu không phải người muốn thẩm vấn hấn, ta đã sớm một chương kết liễu hấn rồi.” Y hận thấu xương người này, trợn mắt nhìn Lãnh Phong cuộn lại cùng một chỗ.

“Để ta ngồi từ từ thẩm vấn hấn.” Tư thế quá mức mập mờ, hấn không muốn bị Lãnh Phong nhìn ra giữa hai người bọn họ có chuyện gì.

“Được.”

Đờ y ngồi xuống bên cạnh long sàng, quay người kéo Lãnh Phong lại trước mặt hấn.

“Lãnh. Người sao lại đánh hấn thành thế này?” Mở to mắt kinh ngạc nhìn vết thương trên người Lãnh Phong.

Lãnh Phong ngã quỵ trên mặt đất, mái tóc dài che mặt nhưng loáng thoáng vẫn có thể thấy rõ gương mặt hấn, chỉ thấy hai mắt hấn sưng đỏ như quả đào, sống mũi từng cao thẳng giờ như bị gãy, máu khô còn đọng lại ngay mũi hoàn toàn không còn bộ dạng lên tinh thần như ngày thường.

Không cần nhìn cũng biết do ai động tay, trừ y ra còn ai dám!

“Ta hạ thủ xem như còn nhẹ đấy, không lột da hấn, rút gân hấn đã tốt lắm rồi.” Dám hạ độc hại Phàm Phàm, không đầy hấn xuống mười tám địa ngục coi như đã nương tay.

“Được rồi, đánh cũng đánh, hãy để ta hỏi hấn.” Nghĩ lại tính cách bình thường Quân Bất Phàm cũng không quả trách y.

Lúc này, Lãnh Phong cũng vừa mới tỉnh lại, kéo ra mái tóc lộn xộn trước mắt hấn thấy Quân Bất Phàm, bàn tay đang kéo mái tóc dừng lại.

“Lãnh Phong, còn nhớ kỹ ta sao?” Quan tâm nhìn Lãnh Phong, hấn không giận mà uy, uy nghiêm của một đại tướng quân lần nữa thể hiện rõ.

“Người. Người chưa chết.” Cả người run rẩy, Lãnh Phong sợ hãi nhìn hấn.

“Ta không chết người bất ngờ lắm sao?” Siết chặt hai nắm tay, nếu không phải thân thể không khỏe hấn đã sớm vung đến một quyền.

“Thắng làm vua thua làm giặc, ta chịu thua muốn giết cứ giết.” Lãnh Phong vẫn không biết hối cải, hai mắt giấu trong mái tóc hỗn loạn ác độc tựa như Dã Lang .

“Lãnh Phong, sao người lại dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thế? Chẳng lẽ người đã quên trước kia ta dạy người làm người thế nào sao?” Hấn vô cùng đau đớn không nghĩ có ngày Lãnh Phong lại biến thành như hiện tại.

“Không, ta không quên! Chính vì ta không quên, cho nên mới” Dần dần khôi phục một chút nguyên khí, Lãnh Phong không phục cãi trở lại.

Hắn không phục cùng chung một mẹ mà hắn phải chịu tiếng con riêng còn tên kia lại là hoàng đế cao cao tại thượng, nếu ông trời cho hắn cơ hội hắn đương nhiên phải biết nắm giữ.

Đáng tiếc chỉ thiếu một chút, không biết tên hoàng đế từ kia học được bản lãnh cao thâm từ ai, bị hạ độc mà không chết còn mình thì bị hắn bắt!

“Mới giết huynh trưởng của mình làm ra chuyện đại nghịch bất đạo.” Bỗng nhiên có người nói tiếp lời hắn, hai bàn tay hoàn ngực, khuôn mặt vui vẻ.

“Người. Người cũng biết!”

56. Chương 56

“Thiên hạ có chuyện gì mà ta không biết, người bày mưu giết phụ mẫu hay ca ca người ta không quản nhưng người tổn thương đến hắn thì không được.” Quân Bất Phàm thấy đôi mắt xà trăn đầy sát khí, mái tóc dài đen tuyền nhẹ nhàng lay động.

“Đừng giận” Quân Bất Phàm trong trí óc lập tức di động hiện ra bộ dạng lúc y nổi giận, lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Người. Người không phải hoàng thượng!” Lãnh Phong cũng phát hiện sự khác thường.

“Ta đương nhiên không phải, hoàng thượng đã sớm đã bị người độc chết rồi.” Lạnh lùng cười cầm bàn tay Quân Bất Phàm, cơn giận mới miễn cưỡng tiêu tan.

Ở trong lòng thầm so Lãnh Phong cùng Quân Bất Phàm, Lãnh Phong ngay cả đầu ngón út cũng thua Quân Bất Phàm, người gì đâu mà hèn hạ vô sỉ, thật làm nhục nhà nhân tộc!

“Hoàng thượng thật sự do người hại chết ? !” Quân Bất Phàm không thể ngồi yên, kéo vạt áo Lãnh Phong, hai mắt đỏ ngầu lớn tiếng chất vấn hắn.

Nếu lúc trước còn bán tín bán nghi, hôm nay hắn đã tin hơn phân nửa, mắt thấy đứa bé bên cạnh mình từ nhỏ đến lớn sa đoạ thành thế này, thật tổn thương tim hắn mà.

“Đúng, là ta đấy, cùng một mẹ sinh ra dựa vào cố gì ta ăn gió ngủ ngoài trời còn hắn ngồi hưởng thiên hạ!” Lãnh Phong kích động gầm thét.

“Thật buồn cười, cho dù mẹ người là thái hậu nhưng cha người không phải hoàng thượng, người dựa vào cái gì tranh ngôi vị hoàng đế hả?” Một chân dẫm lên sống lưng Lãnh Phong, dùng sức đạp đến chỉ đến khi nghe thanh âm xương rạn rách mới buông chân ra.

“Lãnh Phong, trước kia người không phải như vậy !” Lắc đầu không muốn nhìn Lãnh Phong, Quân Bất Phàm mặt tràn đầy đau đớn.

“Người sẽ thay đổi, tướng quân không phải người cũng đã thay đổi sao?” Lãnh Phong nhìn chằm chằm cổ hắn cười theo ý khác.

Thuận theo ánh mắt Lãnh Phong, hắn cúi đầu xuống nhìn xuống.

Mặc dù hắn nhìn không thấy nhưng hắn biết trên cổ nhất định có vết tích nên mới bị Lãnh Phong thấy được.

“Tướng quân là ngũ thập bộ tiểu nhất bách bộ, ngài mời đến vị cao thủ kia thật không tầm thường, không chỉ thân thủ cao cường ngay cả công phu trên giường lại càng cao hơn.” Lãnh Phong không quên khó xử bọn họ.

“Người đứng đến chết cũng không biết hối cải, lúc đó ta thật không nên chứa chấp người.” Sắc mặt lúc xanh lúc trắng, Quân Bất Phàm chuyển động chân.

Hắn cũng có đầy tuyến của mình mà Lãnh Phong đã đụng phải cấm kỵ của hắn, huống chi hắn làm ra chuyện tày trời giết vua, hắn muốn cứu cũng cứu không được.

“Không cần nói với hắn, hắn đã thừa nhận, tiếp theo để ta xử hắn.” Ngay cả y đứng một bên cũng không kiên nhẫn đập mạnh chân.

“Hãy để hắn được toàn thây.” Quân Bất Phàm nhắm lại hai mắt, nước mắt gần không được vọt ra ngoài, thấm ướt hơn phân nửa vạt áo.

Chuyện sau đó y theo lời Quân Bất Phàm để Lãnh Phong được toàn thây, rồi hạ chỉ nói rõ Lãnh Phong mưu nghịch, Thái hậu biết mọi chuyện đã xảy ra cũng được mời đến lãnh cung.

Vốn định đuổi tận giết tuyệt không chừa hậu hoạn nhưng Quân Bất Phàm ngăn cản y, dù sao thái hậu cũng là chi mẫu một quốc, tất cả chỉ do Lãnh Phong xui khiến mới nhất thời hồ đồ làm sai chuyện.

.....

Trong đại điện, một thân long bào tơ vàng ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, chán muốn chết nghe chúng đại thần bẩm tấu, không nhịn được gấp mấy cái.

“ Hoàng thượng, đây là ý gì?” Quân Bất Phàm liếc nhìn xông vào trong cung, lại phát hiện điện bên trong có không ít đại thần, lập tức sửa miệng.

“Tất cả các người lui ra đi.” Mỉm cười vẫy vẫy tay, khuôn mặt thoáng vẻ mệt mỏi.

Nhìn các vị đại thần từ từ đi ngang qua mình rơi khỏi, hắn khẩn cấp chạy đến trên điện, trừng mắt người đang cười.

“Thu hồi đi, ta sẽ không làm Vương gia gì đó.” Dem thánh chỉ nện vào người y, Quân Bất Phàm hoàn toàn không chế không được cơn giận của mình.

Sáng sớm mới rời giường đã nhận được thánh chỉ, hắn còn cho rằng biên cương xảy ra chuyện gì, ai ngờ lại được phong thành Vương.

Hắn vừa khác họ lại không lập công lớn trên người, sao có thể phong hắn làm Vương, thật quá làm càn!

Cho nên hắn ngay cả xiêm y cũng không kịp thay liền xông vào trong cung, muốn y nhanh chóng thu hồi mệnh lệnh không muốn vì chuyện nhỏ này mà ầm ĩ lớn.

“Người không muốn làm Vương gia vậy muốn làm gì? Vậy hoàng hậu thế nào?” Một khuôn mặt bình tĩnh không sóng, nắm lấy tay hắn hỏi.

“Hoàng. Hoàng hậu. Ta gì cũng không muốn làm!” Thật muốn học máu.

“Người xác định buổi tối cũng không làm?” Cười tà ác, không chút hoang mang đặc ý trả lời câu hỏi hắn.

57. Chương 57

Mấy ngày qua y đã qua kỳ phát tình mà Quân Bất Phàm phát tình thì đúng chánh trị cao phong, dục vọng dâng trào.

Đương nhiên Quân Bất Phàm sẽ không chủ động tìm y, bất quá chỉ cần y đụng Quân Bất Phàm, Quân Bất Phàm sẽ tự động đón nhận so với trước kia tốt hơn gấp trăm lần, cuộc sống hiện tại so với trước kia cũng thoải mái hơn nhiều.

Hôm nay vì biết Quân Bất Phàm nhận được thánh chỉ sẽ lập tức tiến cung nên mới ngồi đây đợi hần, một ngày không thấy như cách ba thu sáng sớm mới để hần trở về phủ mà đã bắt đầu nhớ đến hần, hận không được cột hần vĩnh viễn ở bên cạnh.

“Muốn cũng không sẽ tìm người!” Hần bị trêu thẹn quá hóa giận, lời vừa ra khỏi miệng hần liền hối hận.

Không tìm y thì còn thể tìm ai, với lại chuyện này hần cũng không dám nói với người khác, huống chi mỗi lần đều được y quan tâm, hần nói không có cảm giác đều là lừa người .

“Người muốn tìm ai? Người tên tiểu Mã kia sao?” Nheo lại đôi mắt xà nguy hiểm nhích lại gần.

“Người. Người nói bậy gì đấy!” Gương mặt tuấn mỹ hồng hơn phân nữa.

“Người dám tìm người khác, ta sẽ trước mặt mọi người muốn người.”

“Làm gì, đây là đại điện đấy.” Hét to một tiếng, dây lưng đã bị thô bạo xé rách rơi trên mặt đất.

“Làm hoàng thượng thật phiền, chỉ có một chuyện nhỏ mà cũng muốn bẩm báo, thật không biết mấy quan viên phía dưới làm chuyện gì, ta hôm nay bị bọn họ làm phiền cả ngày, người tốt hơn an ủi ta.” Không hỏi thêm, giật xuống trường khôi, ngay lập tức muốn tiến vào.

Trước kia y cũng vì chuyện thừa kế vương vị mà phiền muộn không thôi, hôm nay lại vì hần làm hoàng đế gì đó, thật không vui chút nào

.

“Này. Ở đây không được.” Kinh hoảng thất thố nhìn cửa điện, lúng túng che dấu thân thể mình sợ rằng bất cứ lúc nào cũng có người tiến vào.

“Sợ gì chứ, ai dám nhìn ta sẽ móc mắt người đó.” Bất mãn hần không chú ý đến mình, kéo ra dây lưng lộ ra xà căn hung mãnh, giữ chặt hông hần vọt thẳng vào.

“Nhẹ thôi.” Muốn ngăn cản đã không kịp, xà căn ngay ngắn tiến vào thân thể hần hần, nghiêm hợp không một khe hở.

“Đừng khẩn trương, không có mệnh lệnh của ta, bọn họ tuyệt không dám vào.” Lúc hạ thánh chỉ y đã căn phân phó cung nữ thái giám, mục đích không muốn bị phá hỏng chuyện tốt.

“Ô. Người có phải đã sớm biết ta sẽ đến.” Hần giật chân ngang hông, khó khăn vịn vịn.

Thật quá thô, không biết y ăn gì mà lớn lên, mỗi lần sau khi ân ái thất lưng đều đau không tả xiết, hôm nay tư thế này khiến hần xấu hổ quá đi.

“Phàm Phàm, làm hoàng hậu của ta có được không?” Xoa nắn vòng eo dẻo dai, tay còn lại không ngừng mơn trớn mặt hần.

Y bây giờ là hoàng đế, còn Phàm Phàm phải làm hoàng hậu mới có thể ở bên cạnh y, cho nên y muốn Phàm Phàm làm hoàng hậu của mình.

“Hoang đường. Ta là nam tử, sao có thể làm hoàng hậu!” Tránh né nụ hôn nồng nhiệt, thân thể kìm lòng không đậu ngã ngửa về sau.

“Vậy người làm nam tử hoàng hậu đầu tiên của thiên triều.” Áp sát rải rác nhiều nụ hôn ẩm ướt trước ngực, khuôn mặt nịnh nọt muốn hần đồng ý

“Không. Ta tuyệt không đồng ý.” Chặt cắn răng không để rên rỉ trong miệng bật ra, hần hận không thể một ngụm cắn chết y.

Hạ thánh chỉ phong hần làm Vương gia đã không đúng, hiện tại còn muốn phong hần làm hoàng hậu, y thật cho rằng thiên triều là của mình chắc!

“Vậy thì làm đến người đồng ý mới thôi.” Thấy không thể thuyết phục hần cho nên không định lên tiếng tiếp, chuyển sang dùng thân nỗ lực thực hiện.

Cầm thụ xà cắn khổng lồ nhanh chóng đút vào bên trong thân thể mình, hần trong đầu trống rỗng, hai bàn tay bám chặt bả vai y mới không ngã xuống.

“Phàm Phàm, hôn ta.”

Y mở hé hai mắt sương mù nhìn cánh môi màu trắng nhạt, miệng khô lưỡi khô y hiện tại cần một nụ hôn bù đắp, gặm nhẹ một tiếng cảm thấy không đủ trườn lên môi hần.

Vừa nóng vừa ướt, lưỡi xà mảnh dẻ không ngừng quấy phá trong miệng hần, quấn chặt lấy lưỡi hần, hần cảm thấy bản thân sắp thở không được.

Hần chịu không nổi dùng sức đẩy ra nhưng đôi môi nóng bỏng đã chuyển sang tấn công những địa điểm khác, mỗi một tác da thịt đều không bỏ qua, trên ngực hần giờ đây đầy rẫy dấu hôn đỏ tươi.

“Phàm Phàm, người thật dụ người.”

58. Chương 58

Một tay cầm cứng rãnh của hần, một tay không ngừng vuốt ve vị trí nhạy cảm, đôi môi ẩm nóng nhanh chóng ngậm đầu nhũ màu nâu tham lam mút lấy.

Hần bị tấn công mãnh liệt hóa thành một đầm xuân thủy, không ngừng rên rỉ xen kẽ thở dốc.

Khi lưỡi xà đỏ tươi quấn quanh đầu nhũ cứng ngắc để lại nước miếng màu trắng bạc, đỏ trắng xen lẫn *** mỹ làm người không nở dời mắt.

Hần cắn nhẹ môi dưới, trán nhú sâu, hô hấp dồn dập nhưng vẫn dè nén không để mình kêu thành tiếng.

Bàn tay nắm lấy cứng rắn cảm giác lập tức ngưng tụ tại nửa người dưới, cơ thể cũng đã hoàn toàn mở rộng.

“A” Cơ thể đã không chịu nghe lời, thất lung lay chỉ hy vọng dục vọng có thể được phát tiết.

Nhưng càng thế y càng không muốn buông tay, đến lúc hần muốn phóng thích bỗng nhiên nắm đỉnh dục mọng.

“Nhanh vậy đã bắn, ta còn chưa đủ nha.” Cảm giác hậu huyết bắt đầu co rút, vỗ vỗ mông hần, không vui nói.

“Vậy người mau ra đi” Giữ chặt cánh tay y, hiện tại hần chỉ muốn mau kết thúc.

Mỗi lần đều làm hần đến chết đi sống lại, mặc dù hần đã sớm quen nhưng dục vọng quá mãnh liệt, rõ ràng sáng sớm mới làm qua một lần hiện tại lại sinh long hoạt hổ, cứ thế này không lâu sau thất lực hần chắc gãy mất.

“Cái gì người muốn ta mau ra sao? Người có biết vậy là đang vũ nhục ta!” Thở hắt ra rồi rống.

Xà Tộc bọn họ luôn cho rằng kéo dài sự chịu đựng trong lúc làm tình để kiêu ngạo mà y đang muốn trên người Quân Bất Phàm bày ra ưu thế bản thân, không nghĩ đến Quân Bất Phàm lại muốn y đẩy nhanh tiến độ, không phải đang vũ nhục y thì là gì!

“Ta. Ta không phải cố ý” Phát hiện bản thân lỡ lời Quân Bất Phàm quay đầu lại.

“Sau này không cho phép người nói những lời đó, nếu không ta để người ba ngày ba đêm không xuống giường được đấy.” Dem xà cắn đỉnh vào chỗ nổi lên nhanh chóng kéo ra đưa vào, đặc ý cho chút trừng phạt nhẹ nhàng.

“Chậm một chút. quá nhanh rồi.” Hần cắn chặt môi, vô lực thừa nhận nửa người dưới không ngừng truyền tới khoái cảm, hai đùi không biết khi nào đã hoàn ngang hông đối phương.

Đột nhiên bứt ra, kéo ra hai chân hần, hậu huyết xinh đẹp hồng phần không hề che giấu phơi bày trước mặt y, bên trong mỗi một nếp nhăn đều có thể nhìn rõ.

Nín thở nhìn vách tường bên trong đỏ tươi, thiếu chút phun ra máu mũi, hậu huyết bị y xâm chiếm mở ra hợp lại giống như đang mời y tiến vào.

“Đừng nhìn!” Hần mặt đỏ ửng, vội vã đưa tay muốn che lại bị kéo ra sau lưng.

Cười gian một tiếng dùng ngón tay mở rộng cửa huyết, thuận thể đem hai xà căn khỏe mạnh đỉnh vào.

Hần cho rằng mình hoa mắt, trừng mắt nhìn, đúng là hai cái.

“Rất kỳ quái sao? Xà Tộc chúng ta sinh ra đã có hai sinh thực khí {hai bộ phận sinh dục}.” Trong lúc nói chuyện hai xà căn đã xâm nhập được phần đầu, hơn phân nửa còn lại ở phía ngoài.

Cửa vào hậu huyết bởi vì cự vật xâm lấn bị mở lớn đến cực hạn, mà Quân Bất Phàm hai đùi đã bị kéo giãn ra.

“Không. mau dừng lại. ta không chịu nổi.” Hần sợ hãi trốn to hai mắt nhưng không ngăn được xà căn xâm lấn.

Trời ạ! Hần sẽ bị rách chết, một cây hần đã chịu không nổi chứ đừng nói hiện tại có đến hai cây!

“Không, người nhìn xem không phải nuốt rất nhanh sao.” Dùng ngón trở sờ mó thịt non cửa vào hậu huyết, thông thả đẩy vào trong.

Y chờ ngày này đã lâu rồi, đợi đến Quân Bất Phàm hoàn toàn thích ứng mới lộ ra xà căn thứ hai, hơn nữa thân thể Quân Bất Phàm đã sớm được y cải tạo.

Nói nửa nếu làm bị thương Quân Bất Phàm tổn thất sẽ là y, cho nên y sẽ không ngốc như thế!

“A. A. Không được.” Thất thanh kêu to, xà căn khỏe mạnh đỉnh vào trong thân thể khiến hần không thở nổi

Cúi đầu cho hần một nụ hôn sau, một tay cầm đầu nhũ đã biến cứng, một tay nhanh chóng khuấy động phân thân giữa hai chân.

“A. A.” Không chịu nổi hần bắn ra, thân thể không còn cứng ngắc như vừa rồi.

59. Chương 59

Thấy thời cơ đã đến, một tiếng trống làm tăng tinh thần đem tất cả đỉnh vào.

“Thấy không, không phải đã vào rồi sao.” Thở dốc chôn trước ngực hần, dùng lưỡi xà không ngừng liếm láp ngực hần.

“Ngô. Không được!” Lưỡi xà kéo ra tiểu hoàn xà để dời lực chú ý của hần, hạ thân cũng đỡ cảm thấy khó chịu.

“Phàm Phàm, người gọi thật quá dễ nghe.” Đôi mắt xà lóe sáng thở dài, cả khuôn mặt ửng hồng, lệ vô song.

Rống to một tiếng, áp đảo hần lên trên bàn rồng kéo ra hai chân hần, rút ra lần nữa đỉnh vào, chỉ thấy hậu huyết chặt trát từng chút từng chút cắn nuốt xà căn nhìn vô cùng dụ người.

Hần tránh né muốn ngồi dậy lại bị y dùng thân thể đè lên, xấu hổ cảm nhận được hai xà căn khổng lồ thông thả đỉnh vào bên trong thân thể mình mà hần một chút đau đớn cũng không thấy.

Bàn tay vuốt nhẹ mỗi một tác da thịt trơn mịn, ngón tay không ngừng kích thích bộ ngực nhấp nhô lên xuống, kéo giãn đầu nhũ sưng thành màu tím.

Mỗi một lần đụng vào đều kiến hấn tê dại như bị tia chớp kích trúng, chạm vào lại khiến hấn cả người mềm yếu vô lực.

“Ngô. thật chặt. khoái chết ta.” Diên cuồng xung đâm bên trong thân thể hấn, thỏa thích thết to.

“A. A.” Hấn nằm phía dưới thở dốc không ngừng, nghên đón một lần so với một lần càng thêm mạnh mẽ xâm lược, tiếng thở dốc ồ ồ hòa trộn với gầm nhẹ quanh quẩn bên trong đại điện.

Ngắm nhìn hấn nuốt nước miếng cái ực, làn da màu đồng cổ vì kích tình mà đỏ đến mê người, mái tóc óng mượt như tơ giờ đây tán loạn, đôi mắt sắc nhắm chặt tiêu hồn.

“A. Ừ. ừm.” Hấn không nhận được bật ra liên tiếp rên rỉ, hoàn toàn quên mất mình đang ở nơi nào.

Giữ chặt hai chân thon dài, động tác bỗng nhiên trở nên hung mãnh giống như dã thú xông tới hậu huyết ẩm ướt.

Vách tường bên trong bị chọc vào kịch liệt co rút, chỉ thấy gương mặt anh tuấn càng đỏ rỏ ra mồ hôi hột trong suốt thuận theo thân thể hấn không ngừng rơi xuống, thấm ướt hơn phân nửa long án.

Mái tóc dài đen bóng lộn xộn, cả người run rẩy, không một ... nơi nào...không hấp dẫn y. . . .

Như một con thú đói khác dùng sức đỉnh vào trong người hấn, hai xà căn thô to giao thế kích thích điểm nhạy cảm bên trong cơ thể hấn, ngay cả ngoài cửa xuất hiện một bóng người màu đen cũng không thấy.

“Phạm Phạm.” Đứng ngoài cửa Tang nước miếng chảy ba thước dài, trong lúc hấn muốn chạy vào lại bị một đạo bạch quang bắn trở về.

Cười gian tà nhìn Tang, lời gì cũng không nói nhưng ánh mắt đã cho hấn biết:Chỉ y mới có thể khiến Quân Bất Phạm thoải mái thành thế này!

“Phạm Phạm, gọi tên ta.”

“.” Hai mắt mê mang gọi ra tên, tiếp theo lại một trận mãnh liệt tấn công.

“Hu hu.” Tang thân thể chấn động, nước mắt rơi đầy mặt xoay người bỏ chạy.

“Phạm Phạm, ngươi vĩnh viễn thuộc về ta!”

60. Chương 60

Quân Bất Phạm truyền ra rên rỉ đứt đoạn, thân thể mềm mại thấm đượm mồ hôi, trở thành mỹ vị ngon miệng của dã thú.

Miệng không ngừng bật ra yêu kiều mê hồn, Quân Bất Phạm cảm giác bản thân nhẹ bỗng như đang bay trên trời.

“Thích không?Như vậy kích thích lắm đúng không?”Bàn tay vuốt ve chỗ kết hợp kích thích dục vọng của hấn, để y có thể xâm nhập sâu vào bên trong thân thể hấn.

Hấn lại không thể lên tiếng, cả người xụi lơ mặc y tùy ý chiếm hữu cơ thể.

“Không.....ta chịu không nổi.....”Từng trận khoái cảm ập đến khiến hấn mất đi tỉnh táo, có cảm giác bản thân sẽ chết trong ảo giác.

Đột nhiên tăng nhanh động tác đỉnh vào, gầm nhẹ một tiếng cơ thể kịch liệt chấn động, đem tất cả dịch thể nóng bỏng phóng vào trong cơ thể hấn.

Sau một hồi ổn định hơi thở, y ăn uống no đủ ngã trên người hấn rơi vào mộng đẹp nhưng Quân Bất Phàm nằm ngửa trên bàn rộng đảm chiến tâm kinh, lo lắng bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đi vào.

Còn tên kia giống như đứa bé ngây thơ nằm sấp trên ngực hấn, hai tay ôm chặt hông, xà căn mềm xuống nhưng vẫn ở trong cơ thể hấn, tư thế bị chiếm hữu toàn phần khiến hấn thật khó di động.

Tư thế này quá khó chịu đi, hông của hấn sắp gãy rồi ah!

Hấn nhìn cánh tay cùng trước ngực, phía trên tràn đầy vết máu ứ đọng cùng vết xanh tím, có hôm qua lưu lại cũng có vừa rồi làm ra.

“Phàm Phàm, đừng rời khỏi ta.” Mở hé hai mắt nhìn hấn, lẩm bẩm một tiếng rồi lại nhắm mắt.

“Người sợ ta đi vậy sao?” Dùng tay đẩy đẩy y, muốn hỏi rõ y đang nói gì.

Cho tới bây giờ hấn vẫn chưa hiểu y sao cứ thích dây dưa với hấn, hấn là nam tử, về dung mạo cũng không đứng nhất hơn nửa tuổi cũng không còn nhỏ, so với các tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi thì kém xa.

“Đương nhiên, nếu người đi nơi này sẽ rất đau.” Vỗ vỗ lên ngực mình nói thêm một câu, cơn buồn ngủ khiến y căn bản không biết mình đang nói ra lời trong lòng.

“Yên âm đi, chỉ cần người một ngày còn làm hoàng đế, ta một ngày cũng không rời khỏi người.” Trịnh trọng nói ra lời hứa của mình, Quân Bất Phàm nhắm lại hai mắt.

Thì ra si tình không phải mình mà là y, ai nói yêu tình vốn vô tình, tình cảm dành cho hấn không phải là tình sao ?

Tỉ mỉ xem lại y đã làm rất nhiều việc cho hấn, hấn cũng nên hồi báo, hấn không dám hứa vĩnh viễn chỉ có thể đồng ý khoảng thời gian còn sống làm bạn bên cạnh y.

“Phàm Phàm, ta còn muốn.” Mơ hồ nghe hấn bày tỏ, y ngẩng lên.

“Người....cái tên *** xà chết tiệt này, thật muốn lấy mạng ta sao.” Cảm giác được cự vật bên trong cơ thể rục rịch chuyển động, Quân Bất Phàm vừa thẹn vừa giận, một chân đá y xuống đất.

P.S:Đã hoàn chính văn chỉ còn phiên ngoại nữa thôi nhé!

61. Chương 61: Phiên Ngoại 1

Ba năm sau

Thiên triều có Sân ngồi trấn giữ, trừ ngoài biên cảnh đôi khi có man tộc quấy nhiễu ra cả nước sống trong cảnh quốc thái dân an.

“Vương huynh, vương huynh” Bay lơ lửng giữa không trung, Tang đưa tay kéo Sân đang phê duyệt tấu sớ, má thối phồng to như cái trống hồi.

“Đệ không đi tu luyện chạy đến đây làm gì?” Mí mắt nâng cũng không nâng, thay đổi tư thế rút lại tay áo long bào.

“Vương huynh, ta muốn mượn Phàm Phàm.” Không chịu buông tha quần lấy y, Tang nhăn mặt như bánh bao thịt vừa ra lò.

“Không mượn” Gấp lại tấu sớ nện mạnh lên bàn, Sân mặt mày u ám

Đệ đệ hấn thật là dạng người không biết xem sắc mặt, năm lần bảy lượt vì Quân Bất Phàm dây dưa y, y không biết nói bao nhiêu lần Quân Bất Phàm thuộc về y, không cho hấn dòm ngó.

Nói đến Quân Bất Phàm xuất chinh cũng đã ba tháng, mà không hề viết một bức thư báo bình an, thật không biết hấn có đặt y vào trong mắt ?

“Một lần, chỉ một lần thôi, chỉ cần Phàm Phàm sinh cho đệ một hài tử mập mập đệ sẽ không đến phiên huynh.” Tang giơ lên ngón trỏ, mắt phượng giống như đúc Sên trừng to nhìn đại ca mình.

“Cái gì? Đệ mà dám có chủ ý gì ta sẽ đánh đệ đấy.” Kéo Tang từ không trung xuống mặt bàn, Sên sắc mặt đen như đáy núi.

“Vương huynh, đệ biết huynh thích Phàm Phàm nhưng đệ cũng thích hần, với lại Phàm Phàm ở bên cạnh huynh lâu như vậy mà chưa sinh đứa nào cho huynh, hay để lại cơ hội đó cho đệ đi.” Tang nói ra mục đích bản thân, ngốc nghếch không thấy khuôn mặt Sên đã rất đen.

“Nằm mơ, muốn sinh cũng phải sinh cho ta, cảnh cáo đệ không được đi tìm hần nếu không ta lập tức đưa đệ đến chỗ chim hạc tiên đấy.” Chỉ vào lỗ mũi Tang, Sên giơ lên nắm đấm.

“Vương huynh thật xấu, luôn uy hiếp ta, ta không làm nữa.” Tang lớn tiếng nói xong liền bị Sên dùng một quyền đánh lên tận mây xanh trên trời cao.

Cố gắng bình tĩnh tâm tư phức tạp, Sên ngồi lại trở lại ghế rồng, trong đầu thiên tư vạn lũ chen nhau hiện lên

Tang nói cũng đúng, Quân Bất Phàm ở cùng y đã hơn ba năm, nếu là nữ nhi đã sớm có hài tử của y, cho dù hần không ngồi lên ngôi vị Xà vương cũng phải có người thừa kế chứ.

Thật sự nam tử sinh con cũng không phải chuyện khó, xà tộc bọn họ giống Địch tương đối nhiều với lại không phải giống đực nào cũng tìm được giống cái phối ngẫu hợp ý, cho nên đoạn tụ kết hợp cũng không ít.

Chẳng qua không biết Quân Bất Phàm có chịu sinh con cho y, theo cái tính chết vì sĩ diện của người kia chắc chắn phần lớn không nguyện ý rồi....

“Hoàng thượng, Quân tướng quân tấn kiến.” Trong lúc suy tư, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của thái giám.

62. Chương 62: Phiên Ngoại 2

“Hoàng thượng, Quân tướng quân tấn kiến.” Trong lúc suy tư, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của thái giám.

“Mau truyền, mau truyền.” Y vừa kinh ngạc vừa vui vẻ đứng khỏi ghế, sững sờ nhìn cửa điện, đôi mắt xà lấp lánh tia sáng kỳ lạ.

Lúc đó y mềm lòng mới đồng ý cho Quân Bất Phàm mang binh xuất chinh, đi một cái là ba tháng thật là chậm chạp y.

“Hoàng thượng, ” Mặc dù biết rõ người trước mắt là Sên, Quân Bất Phàm vẫn theo lễ quỳ xuống.

“Mau đứng lên, giữa ta và ngươi còn cần lễ nghi sao?” Sên nhanh chóng nhảy qua bàn rồng bước nhanh đến đỡ hần đứng lên.

“Tạ hoàng thượng.” Đứng thẳng sống lưng, Quân Bất Phàm hai mắt lóe ra ánh sáng như sao, vóc dáng phong thần như ngọc làm Sên say mê không thôi.

“Ngươi nhìn ngươi xem gầy quá, da cũng bị nắng phơi đến đen.” Sờ khuôn mặt gầy gò, Sên không vui nhàu mày.

“Ta đi hành quân đánh giặc chứ không phải du sơn ngoạn thủy đương nhiên phải đen chút ít.” Vẫn chưa quen tiếp xúc thân mật, Quân Bất Phàm không được tự nhiên lui ra sau một bước.

“Để ta nhìn xem có phải toàn thân cũng vậy” Sắc tâm trời dậy, bàn tay Sên bắt đầu không theo quy cũ.

“Nơi này là đại điện.....” Mặt đỏ ửng, Quân Bất Phàm vừa thẹn vừa giận đẩy y.

Kể từ lần làm chuyện hoang đường tại đại điện ba năm trước, hần trong lòng luôn có chướng ngại không muốn Sên đụng hần ở đây.

“Vậy chúng ta vào trong đi.” Sân không phục vẻ mặt tuần mỹ cười vô cùng ái muội.

Bắt đầu từ ngày Quân Bất Phàm rời đi y luôn sống cuộc sống cấm dục, bây giờ người yêu đứng trước mặt y làm sao nhin nổi, hận được lập tức dùng thanh kiếm sắc cảm nhận khoảnh khắc tiêu hồn.

“Người sao lại gấp gáp thế chứ? Chẳng lẽ ba ngàn giai lệ trong cung còn không đủ để người sung hạnh?” Quân Bất Phàm trừng lớn mắt nhìn y nôn nóng.

“Ta không cần những nữ nhân kia, ta chỉ cần người thôi.” Chôn đầu vào cổ hắn, rải liên tiếp nhiều nụ hôn nóng làm hại Quân Bất Phàm hai chân mềm nhũn thiếu chút ngã trên mặt đất.

Y không chỉ muốn hắn còn muốn hắn sinh con cho mình, cho dù nữ nhi cũng được chỉ cần hắn chịu sinh là y vui rồi.

“Nhẹ thôi, đừng để người ta thấy.” Dục vọng bị Sân khơi dậy, thân thể đã quen y tiếp xúc hắn không muốn che giấu nữa, dùng ngón tay chỉ thiên điện.

Lần này kịp trở về vì kỳ phát tình sắp đến, không nghĩ đến lại nhìn thấy Sân sắc mặt phủ đầy sắc dục cứ như cấm dục nhiều năm, rõ ràng trước khi rời kinh bọn họ đêm đêm thừa hoan, hắn thật ghen tỵ với thể lực tốt của Sân, mỗi lần đều làm đến hắn cầu xin tha thứ mới hài lòng buông tha hắn.

Ba năm qua, Sân tốt với hắn không biết dùng lời gì để diễn tả, ngoại trừ đòi hỏi quá nhiều ra thật ra y là một hoàng đế tốt, muốn tìm một lỗi cũng không có.

“Phàm Phàm, người thật tốt với ta.” Bất ngờ ôm ngang hắn, ba bước thành hai bước đi vào thiên điện trống rỗng, đặt tại trên tường cuồng hôn.

Quân Bất Phàm thay đổi y đương nhiên biết, quả nhiên liệt lang sợ triền lang, y dùng kế sách mềm mỏng lập tức có tác dụng, Quân Bất Phàm chẳng những không kháng cự y, đôi khi còn chịu theo ý y.

“Ồ.....” Miệng bị phong tỏa không một khe hở, hít thở đều là khí lạnh trên người Sân.

Lưỡi xà mảnh mai không ngừng khuấy động trong miệng hắn, vừa hôn vừa liếm mút lấy mỗi một nơi, ngay cả răng cũng không bỏ qua.

“Phàm, sinh con cho ta đi.” Một hồi lâu Sân mới rời khỏi hắn.

63. Chương 63: Phiên Ngoại 3

Hắn tựa vào tường thở hổn hển, mặt căng hồng mơ màng không biết thiên nam địa bắc.

“Người nói gì đó?” Hắn không nghe rõ nên hỏi thêm một lần.

“Sinh cho ta một hài tử được không?” Tưởng tượng hài tử của bọn họ nhất định sẽ thừa hưởng ưu điểm của hai người, có dung mạo tuyệt mỹ của y, có ngay thẳng thiện lương của Quân Bất Phàm, Sân không nhịn được cười ha ha thành tiếng.

Đứa con bọn họ sinh tuyệt đối độc nhất vô nhị.

“Người có phải đã bệnh rồi?” Quân Bất Phàm đưa tay đặt lên trán y, mở to mắt nghi ngờ

Chẳng lẽ xà cũng bị nhiễm thất tâm phong? Nhưng nhìn y sắc mặt hồng nhuận tuyệt không giống người bị bệnh.

“Không có, ta đang nói thật.” Dem tay hắn trở lại đỉnh đầu, nét mặt chân thật của Sân đáng tiếc Quân Bất Phàm không để trong lòng.

“Đừng có nói giỡn, người yên tâm ta sẽ không lấy thê tử sinh con.” Cho rằng y nghĩ hắn lấy thê tử sinh con, hắn cười lắc đầu.

Sau khi giao dịch với Sân, hấn tính đời này không lấy vợ sinh con, huống chi Sân cũng sẽ không đồng ý.

“Người.....thôi đi, nói cũng như không trực tiếp làm tốt hơn.”Không có biện pháp đối phó hấn, Sân hết đường lựa chọn thở dài một hơi.

Không đồng quan điểm hay đợi Quân Bất Phàm mang thai rồi mới cho hấn biết, đến lúc đó cho hấn một niềm vui cũng tốt.....

“Người hôm nay thật nhạy cảm.”Ngăn cách bởi trường khổ cầm phân thân đứng vững, Sân cười vô cùng tà ác.

“Kỳ phát tình của ta sắp đến.....”Vì chứng minh bản thân không *** dăng như y nói, Quân Bất Phàm không phục đáp trả.

Sân đưa tay lên vào trong trường khổ, mồ hôi nóng thấm ướt cả quần áo hấn, trường sam màu tím dán chặt lên người, hai điểm trước ngực nổi lên vô cùng chói mắt.

“Thoải mái không?”Mắt xà nheo lại nhìn bộ dạng mê người của hấn, Sân không nhin được nuốt một ngụm nước miếng.

“Ừ.”Hấn nhắm hờ hai mắt, nhẹ gật đầu.

Bàn tay lớn bỗng nhiên buông lỏng, ngón tay thon dài dò vào hậu huyết khít khao, mãnh liệt kích thích khiến hấn chịu không nổi cong lên thân thể, miệng không ngừng bật ra tiếng thở dốc ồ ồ.

“Thật chặt, nghĩ đến ta sao?”

“Ra.....”

“Thật muốn ta ra khỏi sao?”Sân vừa thấp giọng nói vừa dùng ngón trở dè lên nơi nổi lên trong thân thể hấn, hấn nhin không được mở miệng hét lên.

“Ta muốn vào.....”Sân thở hổn hển nói.

“A.....thật nóng.....”hấn say sưa rên rỉ, hậu huyết cắn chặt tay Sân không chịu buông tha.

“Chặt quá.” Than thở một hơi, Sân hôn lên môi hấn.

“Đừng.....đừng hành hạ ta.....”Trong miệng hấn tràn ra thở dốc mê hồn.

“Xin ta đi, ta sẽ cho người.”

“Cái gì.....A...”Sân tăng nhanh tốc độ ngón tay làm hấn sa vào vực thăm dục vọng.

Bị Sân làm đến ý loạn tình mê, chỉ có thể vươn ra hai cánh tay ôm cổ Sân, thuận theo ngón tay y kéo ra đưa vào mà lay động thất lừng.

“Cầu xin ta vào.”Sân bá đạo ra lệnh

“Xin người....xin người đẩy....”Hấn lẩm bẩm nói, đầu óc trống rỗng.

“Nói lại lần nữa.”

“Ta muốn người!Cầu người mau tiến vào.”Hấn chịu không nổi nửa căng thẳng hét to, chỉ hy vọng Sân nhanh chóng kết thúc..

Lời vừa mới dứt liền cảm giác được xà căn khổng lồ của Sân trong nháy mắt đỉnh vào trong thân thể hấn, không cho hấn một giây thở dốc.

“A.....”Hấn chưa chuẩn bị, hai đùi nhanh chóng bị Sân kéo ra ngay cả đứng cũng không vững.

“Ôm chặt ta”

“A.....Chậm một chút.”Quân Bất Phàm khàn khàn kêu gọi

“Ôm người, ta có thể chậm sao?”Mái tóc đen bóng thuận theo thuận theo Sân nhịp nhàng bay múa khắp nơi.

Vốn cũng muốn ôn nhu nhưng lửa đã cháy lan ra đồng cỏ đục vọng đốt sạch lý trí , hơn nửa Quân Bất Phàm bật ra rên rĩ mê hồn khiến y càng thêm cuồng loạn.

Sân kéo chân hần vòng ngang eo mình, tốc độ đưa đẩy trong hậu huyết cũng càng lúc càng nhanh.

Cả hai kịch liệt dây dưa từ buổi trưa kéo dài đến ban đêm, hai người không biết mệt mỏi quấn chặt nhau cho đến đục vọng bên trong thân thể biến mất mới rút quân thu binh.

Quân Bất Phàm nhẹ đẩy Sân nằm trên người, xoa xoa vòng eo yếu ớt vô lực, nhặt lên quần áo Sân quần tán loạn trên mặt đất mặc vào, vừa ngẩng lên đã thấy một bóng người nho nhỏ đứng bên cửa , chỉ lộ ra đầu nhỏ.

“A.....Thái tử điện hạ.”Nhìn hài tử mới sáu tuổi, Quân Bất Phàm ngượng ngừng không thôi, chỉ hy vọng thái tử không thấy chuyện ban này.

“Xấu, xấu, hồ ly tinh.”Thái tử trừng đôi mắt đầy hận ý nhìn hần.

“Hơ.....”Hần lúng túng không biết nói gì mới đúng.

Hần không thể giải thích rõ mối quan hệ giữa hần và Sân, càng không thể giải thích phụ thân hần thật ra rời khỏi thế gian đã lâu.....

“Phàm, người sao lại trở lại?”Nghe thấy tiếng nói chuyện, Sân đứng lên khuôn mặt còn mang theo ý cười nhưng sau khi thấy thái tử lập tức lạnh lùng.

“Phụ hoàng, ôm ôm.”Thái tử vươn ra bàn tay nhỏ bé, ngây thơ nhìn Sân.

“Đi ra.”Không thích có người đụng vào mình đẩy ra bàn tay nhỏ thái tử, Sân nhắc bàn tay to ôm Quân Bất Phàm vào lòng.

“Phụ hoàng, hu hu.....”Tiểu thái tử té ngã trên mặt đất, ủy khuất chu miệng bể thanh khóc lớn.

“Thái tử điện hạ, đừng khóc, đừng khóc.”Quân Bất Phàm thấy thế vội tránh khỏi lòng ngực y , ôm thái tử bé bỏng vào trong ngực.

“Hu.....người là người xấu, người là hồ ly tinh.”Tiểu thái tử đánh lên ***g ngực hần, khóc lớn hơn nữa.

“Người có gan nói thêm một lần.”Thấy thái tử nhục nhã Quân Bất Phàm, cơn tức dồn lại một chỗ, Sân nắm lấy thái tử muốn đuổi ra bên ngoài.

“Sân, người dọa hần rồi.”Quân Bất Phàm trừng mắt liếc y, lại ôm thái tử bảo vệ trong lòng giống như bảo vệ tiểu kê.

Đây dầu gì cũng là huyết mạch đế vương, Sân cũng quá khắc khe với nó rồi.

Hơn nửa tất cả chỉ vì hiểu lầm, tám phần Sân ít đến hậu cung, lạnh nhạt cung phi mới khiến thái tử hận hần.

Xem ra phải bảo Sân thỉnh thoảng đến hậu cung, tránh những tin tức xấu lan truyền ra ngoài thôi....

“Nó đang mắng người.”Sân tức giận chăm chăm nhìn thái tử trong lòng hần, hận không thể há miệng nuốt thẳng nhóc đó vào.

Quân Bất Phàm còn chưa đối tốt với y tốt như thế, hôm nay lại vì một tên loài người nhỏ bé tổn thương y.

“Nó còn nhỏ với lại không biết sự thật, chờ lớn một chút sẽ khác thôi.”

“Người.....người rất thích con sao?”Bỗng nhiên hai mắt Sân tỏa sáng, trong miệng bật ra một câu.

Xem ra tiểu thái tử xuất hiện không xấu, nếu như Quân Bất Phàm thích thái tử sẽ không bài xích con bọn họ.

Chờ gạo nấu thành cơm Quân Bất Phàm nói gì cũng đã muộn, lúc đó chỉ có thể biết điều sinh con cho y hắc hắc.

“Cũng không phải rất thích, bắt quá có con cũng không tệ.”Xoa xoa đỉnh đầu tiểu hài tử, hắc suy nghĩ nếu bản thân sớm thành thân chỉ sợ giờ đã con lớn thể này nhưng đáng tiếc không có ngày đó.

“Sẽ có, sẽ có.”Nghe lời này, Sân cười ngây ngô lẩm bẩm nói.

64. Chương 64: Phiên Ngoại 4

Chớp mắt một cái Quân Bất Phàm đã về kinh hơn nửa tháng, bấm tay tính toán tới nay sẽ đến kỳ phát tình, y vội vàng thay một bộ y phục đen theo con đường quen thuộc tiến vào hoàng cung.

“Người đâu?”Khác với ngày thường, Sân cũng mặc áo màu đen đứng trong tấm cung, thấy hắc đến mắt xà cong thành hình bán nguyệt.

“Người sao lại mặc thể này?”Nhìn Sân mặc trang phục kỳ quái, trong lòng lộ bộ một chút.

“Đi, ta đưa ngươi đến một chỗ.”Đã sớm bàn tính tất cả, chỉ chờ hắc đến mà thôi.

“Đi nơi nào?”Hắc ngừng lại bước chân không muốn đi theo Sân.

“Đi rồi biết, ta sẽ không hại ngươi”Kéo lấy tay hắc bay lên giữa không trung như mũi tên vọt thẳng ra ngoài.

Ước chừng một canh giờ, Sân dừng lại bên cạnh bờ hồ tĩnh mịch, hắc ngược đầu nhìn bị cảnh đẹp trước mắt chấn động nói không nên lời.

Ánh trăng phản chiếu xuống mặt hồ, ánh sao lóe lên giống như nhiều hạt kim sa làm mắt hắc nhoi nhoi.

“Thật đẹp.”Hét to một tiếng.

“Đương nhiên đẹp rồi, đây là thánh hồ của xà tộc bọn ta, không phải ai cũng có thể đến.”Sân kêu ngạo ngược mặt, khuôn mặt vui vẻ.

Lúc đó, hắc và Tang ra đời tại đây, nghe nói chư thần tại thánh hồ sẽ phù hộ xà tộc bọn họ bình an, y cũng đã sớm lên kế hoạch làm Quân Bất Phàm mang thai hài tử của y nên đưa hắc đến đây.

“Thật khó tin nổi, trên đời lại có nơi xinh đẹp thế này.....”Đi dọc theo bờ sông, Quân Bất Phàm than thở lặp đi lặp lại lời nói.

“Dù có đẹp thế nào cũng kém ngươi.”Từ phía sau ôm lấy eo hắc, Sân thân mật dán chặt vào hắc.

Trong mắt tình nhân luôn là Tây thi, trước kia y không cảm thấy Quân Bất Phàm đẹp lắm nhưng hiện tại càng nhìn càng thấy đẹp.

“Nói bậy gì đấy, ta là nam tử sao có thể khen đẹp, nếu so về đẹp thì ta không thể bằng ngươi.”Quay đầu lại đem nước vẩy lên mặt Sân.

“Ngươi cảm thấy ta rất đẹp sao?”Sân cười hì hì không né tránh, hai bàn tay thon dài thuận theo hông hắc sờ soạn xuống dưới.

“Nói chuyện này để làm gì, chẳng lẽ ngươi nguyện ý để ta đè một lần?”Thở dốc, gương mặt tuần mỹ đỏ hơn phân nửa.

Xà yêu thật giáo hoạt luôn dùng chiêu này ứng phó hắc, mà hắc mỗi lần đều bại trận thành tù binh xà yêu.

“Với thể lực của ngươi mà đè được ta sao?”Mút cắn sau ót hắc, răng xà bén nhọn lộ ra ngoài, để lại trên da thịt mấy vết thương nhỏ hồng hồng.

“Thể lực ta tuyệt không yếu, không tin bây giờ chúng ta thử một lần xem.”Quân Bất Phàm không phục cãi lại, hai mắt đỏ ngầu.

“Sau này có cơ hội hắc thử, giờ thì không được.”Quả quyết từ chối hắc, Sân cười thần bí.

Bàn tay to trong suốt như ngọc thăm dò vào trong quần áo không ngừng sờ mó, vuốt ve ***g ngực phập phồng lên xuống, cảm giác đầu nhũ vốn đã cứng giờ còn cứng hơn.

“Sân.....nhẹ một chút.....”Cảm giác Sân hôm nay đặc biệt thô bạo, hắn không vui nhú lông mày.

Thấy bộ dáng hắn rõ ràng muốn mà cự tuyệt không những không làm Sân mất hết dục vọng, ngược lại còn kích khởi y hận không được lập tức ăn hắn vào trong bụng.

Tay còn lại thông thả đến vú hắn, nhẹ nhàng cảm nhận xúc cảm mạn diệu, rồi men theo bắp đùi dụ người sờ soạn đi xuống.

“A.....”Thân thể hắn bất giác muốn tránh né lại bị Sân dùng thân đè sát lên thân cây lớn, không thể di chuyển chỉ có thể vô lực chấp nhận Sân tà mị khiêu khích.

Không báo trước, ngón tay Sân xâm nhập sâu vào bên trong thân thể hắn, cả thân thể hắn nhanh chóng kéo căng.

“Kẹp chặt quá, muốn cắn đứt ta sao.”Sân cười nhẹ nói, độc tác ngón tay vẫn không thả lỏng.

Mặt hắn đỏ ửng cắt ra máu, đã rất lâu bọn họ không làm bên ngoài, tuy rằng nơi đây là thánh hồ của xà tộc nhưng không bảo đảm sẽ có những xà tộc khác nhích đến gần.

Đầu ngón tay thon dài mò đến nơi nổi lên, dùng sức ấn xuống.

“A.....”

Ngón tay di động khiến thân thể hắn không tự chủ được run rẩy, miệng không nén được bật ra rên rỉ vỡ tan, lồi vào hạ thân không ngừng nhỏ ra dịch thể trong suốt thấm ướt cả bàn tay Sân.

Nghe hắn rên rỉ, Sân tăng nhanh chuyển động ngón tay muốn đem đến nhiều khoái cảm cho hắn.

Hai tay hắn mạnh mẽ giữ chặt thân cây, cố gắng quên đi nóng bức bên trong thân thể nhưng càng muốn quên lại càng không thể, Sân sử dụng mưu mẹo treu chọc hắn.

“Mau tiến vào.....”Hắn rên rỉ ngắc quắc, miệng không ngừng thở dốc.

“Nhanh thế đã muốn rồi?”

Ngón tay không dừng động tác kéo ra đưa vào hơn nữa có xu thế tăng nhanh làm Quân Bất Phàm sắp điên mất.

“A.....Ta chịu không được.....”Thân thể mềm mại cong thành hình cung, trong người như muốn nổ tung, khắp người tê dại.

“Muốn ta vào sao.”

Bên tai truyền đến thanh âm khàn khàn, hắn vô lực phản kháng chỉ cảm nhận được cự vật đỉnh phía mau đang vội vàng muốn xông vào.

Trong lúc Sân dùng sức đem cự vật khổng lồ xâm nhập mật huyết, mãnh liệt nóng bỏng xuyên suốt thân thể hắn, hắn không nhịn được run rẩy.

“A.....Người.....”Ý thức cự vật bên trong thân thể không dừng lại, hắn trừng lớn hai mắt, lại không ngăn cản được Sân xâm lấn.

Sân dùng hai tay ôm hông hắn, bắt đầu chuyển động nhịp nhàng theo cách nguyên thủy nhất, mỗi lần đều điên cuồng đâm thẳng vào, càng ngày càng mãnh liệt như cơn bão cần quét cả người hắn.

“A.....a.....”Hắn vong tình rên rỉ, thuận theo nhịp điệu Sân mà đưa vòng eo.

Dần dần không còn nhẹ nhàng như ban đầu, Sân đè lên vai hắn như cưỡi ngựa điên cuồng xung đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể hắn.

Đầu tiên lấp đầy sau đó hoàn toàn kéo ra khỏi hắn, lại tiếp tục điên cuồng đâm vào, hai xà căn luân phiên luật động trong cơ thể hắn, một giây cũng để hắn có cơ hội nghỉ ngơi.

“A.....ư....Ngô...”Trong miệng hắn không ngừng phun ra rên rỉ tiêu hồn làm Sân say mê.

Không biết trải qua bao lâu, Sân gầm to một tiếng, người run rẩy đem dịch thể nóng bỏng tất cả đều rót vào trong thân thể hắn.

Sân thở hổn hển lưỡi nhấc ngẩng lên lưng hắn, hai bàn tay vẫn còn đang vuốt ve, si mê nỉ non: “Phàm Phàm, ta rất thích ngươi.”

.....

Kể từ đêm trải qua ở Thánh hồ, Quân Bất Phàm cảm thấy trong người không thoải mái, thường ngày hắn có thể ăn ba chén cơm lớn không hiểu sao hôm nay một chén cũng ăn không vô.

Ăn không vô cũng không nói, ngay cả luyện công phu cũng cảm thấy mệt mỏi, thời gian ngủ thì nhiều hơn ngày thường, có lúc ngủ thẳng đến mặt trời nhô cao, nhiều lần khiến hắn thượng triều trễ.

Tất cả việc trên Sân đều nhìn thấu, trong lòng âm thầm vui mừng, thỉnh thoảng còn dời ánh mắt sang người Quân Bất Phàm nhìn chằm chằm vào bụng hắn.

“Hoàng thượng, biên quan báo nguy.”Trên đại điện, Quân Bất Phàm nhẫn nhịn đứng thẳng bấm tấu.

Hắn lần này trở về kinh vì muốn vượt qua kỳ phát tình, hiện tại tính toán cũng đã qua nhiều ngày xem ra hắn tốt nhất vẫn trở về biên quan, gần đây thân thể không khỏe có thể liên quan thủy thổ kinh thành không hợp.

“Không được, trăm không đồng ý.”Ngay trước mặt bá quan văn võ, Sân quát to mất hết hình tượng.

Đã mang thai con y còn muốn chiến trường, y không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý.

Nhất thời kích động y đã quên nói với Quân Bất Phàm chuyện mang thai.

“Hoàng thượng.....”Quân Bất Phàm cố gắng thuyết phục y, lại bị y giơ tay ngăn cản.

“Không cần nói, ngươi hãy về quý phủ chờ trăm, nhớ là không được đi lung tung.”

Thấy không thể thuyết phục Sân, Quân Bất Phàm cũng không nhiều lời, trong lòng đã có quyết định của chính mình, hắn theo đám quần thần lui xuống.

65. Chương 65: Phiên Ngoại 5

Vừa về phủ hắn lập tức thu dọn hành trang nói với phụ mẫu, cưỡi ngựa phóng thẳng ra ngoài thành.

“Quân Bất Phàm, ngươi dừng lại cho ta.”Một tiếng gầm thét chấn động, hắn kinh ngạc quay đầu lại chỉ thấy Sân một thân bạch y như tuyết đứng phía sau cách không xa hắn, dáng vẻ đang rất phẫn nộ.

“Ta.....”Đang muốn nói ngực bỗng nhiên buồn nôn, cảm giác muốn nôn mửa vọt thẳng lên đầu.

Xong, Sân đuổi kịp rồi nhưng hắn không muốn trở về kinh thành hắn muốn trở về biên cương.

Không nói hai lời hắn rút ra sợi roi quất lên mông ngựa chạy thẳng về phía trước, mã nhi hoảng sợ chạy nhanh như bay khiến đầu hắn choáng váng.

“Quân Bất Phàm, mau dừng lại, trong bụng ngươi có hài tử của ta.”Thấy hắn ngoan cố không nghe theo, Sân hổn hển rống to.

“Hài tử?Ngươi nói hài tử gì?”Quân Bất Phàm sững sờ ngây dại.

Không phải hắn nghe nhầm chứ?Sân nói hắn mang thai con y, hắn là nam tử, nam tử sao có thể mang thai?

“Ta nói ngươi mang thai con ta”Sân phóng người bay đến, một tay giữ lấy dây cương ngựa, một tay ôm hông hắn.

“Người nói lại một lần nữa.....”Lời vừa ra khỏi miệng, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, hần ngã gục xuống.
“Phàm, người đừng dọa ta.”Hoảng sợ ôm lấy hần, trên mặt Sân không còn chút máu.

.....

Một mỗi ngủ suốt cả ngày rốt cuộc Quân Bất Phàm mới tỉnh, dị hương xông vào mũi làm hần nhú mày, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía mới phát hiện mình đang ở hoàng cung.

“Phàm Phàm, cuối cùng người đã tỉnh, thật dọa chết ta.”Vỗ vỗ ngực, dáng vẻ Sân như rất hoảng sợ.

“Mùi nồng quá....”Mùi thơm đậm đặc này khiến hần buồn nôn, nghĩ thôi hần đã muốn phun ra.

“Mùi hương này dùng để an thai, nhiều người còn nói rất tốt với thân thể, người có biết không suýt nữa hài tử đã xảy ra chuyện.”Sân sờ lên bụng hần, nét mặt ôn nhu sắp chảy nước.

Con trai của y đang ở trong bụng Quân Bất Phàm, chưa tới một năm nữa sẽ ra đời, y thật không kịp đợi làm cha.”

“Người nói trong đây có đứa bé?”Chỉ chỉ bụng mình, hần không thể tin nổi hỏi lại.

“Đương nhiên, ta có khi nào lừa người chưa, không lâu nữa chúng ta sẽ có con của riêng mình”

“Có thể nói cho ta biết, ta sao lại mang thai?”Nhìn khuôn mặt chân thành của y không giống như đang nói dối nhưng hần vẫn bán tính bán nghi.

“Người quên rồi sao, đêm ở thánh hồ ta đã dùng hết lực, nếu người không mang thai mới kỳ quái.”Sân đắc ý cười khúc khích nói.

“A.....”Hần ngơ ngác trả lời một tiếng, cơn buồn ngủ kéo đến căn bản nghe không rõ Sân đang nói gì.

“Người gần đây ăn uống quá ít, với lại còn cưỡi ngựa chạy loạn, sau này không được thể nữa sẽ ảnh hưởng đến con mắt.”Không ngừng lải nhải bên tai, Sân giống như ông lão bảy tám chục tuổi tối ngày càm ràm.

“Người nói ta gần đây ăn ít ngủ nhiều là do mang thai sao?”Hần bỗng nhiên bừng tỉnh ngồi thẳng dậy, bắt lấy ống tay áo Sân lắc lắc.

“Nằm xuống, đừng chuyển động mạnh.”Ép hần nằm lại vị trí cũ, đem chân rơi xuống ngang hông lần nữa đắp lên ngay ngắn.

“Mau nói ta biết có phải vậy không”Bây giờ hần mới từ từ hiểu ý Sân.

“Đương nhiên là thật, sau này nhớ phải ăn nhiều chút, một mình người phải ăn phần hai người, không thì bảo bối sẽ không khỏe mạnh.”Bàn tay to lại phủ lên bụng hần xoa nắn an ủi.

“.....”Biết được chân tướng sự việc hần thật không biết nói gì cho phải.

Kể từ khi gặp Sân không biết xảy ra bao nhiêu chuyện quái lạ, hôm nay Sân nói hần mang thai, lần sau không biết sẽ xảy ra chuyện kỳ quái gì nữa?

Nhưng hiện tại hần không muốn nghĩ nhiều chỉ muốn nhanh chóng ngủ, biết đâu sau khi ngủ dậy tất cả chỉ là một giấc mơ.....

66. Chương 66: Phiên Ngoại 6

Mười tháng sau

Quân Bất Phàm ôm bụng to đi tới đi lui trong phòng, kể từ ngày Sân cho biết hần mang thai ngay sau đó không cho phép hần ra cung, bụng càng ngày càng lớn hần dần dần đành phải đón nhận sự thật .

“Phạm Phạm, hôm nay lại bị cục cứng đá sao?” Mới bãi triều, Sân vô cùng vui vẻ chạy đến đem dầu dán lên bụng hấn.

“Không sao, chỉ là thất lưỡng có chút đau.” Gian nan vặn vẹo thân người, hấn hi vọng thứ trong bụng không phải quái vật là may rồi.

Sân là xà còn hấn là người, không biết hấn sẽ sinh ra thứ gì đây?

“Mau nằm xuống, để ta xoa bóp cho ngươi.” Thấy hấn mệt mỏi, Sân đáng vẻ như một phu quân tốt đau lòng không thôi.

“Đã mười tháng, bao giờ mới có thể sinh hả.” Đã gần một năm không ra khỏi cung, hấn còn muốn sớm trở về chiến trường giết địch đây.

“Để ta sờ thử xem, theo lẽ thường đáng lý sắp sinh rồi chứ.” Trong lòng bàn tay thoát cái xuất hiện một đạo bạch quang trong suốt, bao phủ trên bụng đứng vững của Quân Bất Phạm.

“A.....” Khẽ hô một tiếng, hấn cảm giác trong bụng có động tĩnh.

“Một....hai đứa....Trời ạ, có hai cục cứng.” Hai mắt lóe sáng, Sân kích động vuốt ve lên bụng hấn.

Y vốn chỉ muốn một đứa không ngờ lại có hai, nghĩ lại y và Tang cũng là song sinh, hiện tại y lại có hai đứa con như đúc, vui đến sắp ngất ah.

“Đau.....đau.....” Quân Bất Phạm luôn miệng kêu đau muốn ngất, đau đốn từ bụng lan đến tứ chi, trên trán đổ mồ hôi hột.

“Phạm Phạm, ngươi sắp sinh, chịu một chút ta sẽ đưa ngươi trở về thánh hồ.” Biết nam tử sinh con không dễ hơn nữa còn là hai đứa, y lo Quân Bất Phạm chịu không nổi.

.....

Đau một cái là đau ba ngày ba đêm, cuối cùng Quân Bất Phạm đau đến ngất.

Sau khi tỉnh lại Quân Bất Phạm phát hiện mình nằm trên giường mềm nhìn bụng mình bằng phẳng, hấn hoài nghi không phải mình nằm mộng đấy chứ.

“Phạm Phạm, mau đến nhìn con.” Sân cười cả khuôn mặt sán lạn, ôm lấy hấn đến mặt hồ thánh hồ.

Chỉ thấy hai quả trứng lớn đứng vững trên mặt hồ, xung quanh lớp vỏ trứng xen kẽ sọc trắng đen, bốn phía bao quanh một tầng thủy khí trong suốt.

“Trứng?”

“Trứng gì hử? Đây là con của chúng ta, ngươi nhìn đi giống ta không.” Chỉ vào mặt mình so với quả trứng lớn.

Xà tộc bọn họ đẻ trứng, bất quá mới sinh không thể lớn như thế.

“Ngươi có phải đụng vào đâu rồi không, đây rõ ràng hai quả trứng.” Hấn không thể một chân đá y lọt xuống hồ, Quân Bất Phạm không vui trừng y.

“Thôi, nói ngươi cũng không hiểu, một tháng sau ngươi sẽ hiểu rõ.” Hôn lên má hấn, Sân không muốn tính toán thêm.

Quân Bất Phạm không nói thêm, chuyện nam nhân sinh con vốn đã rất quái, hiện tại Sân lại cho hấn biết hấn sinh trứng lại càng khó tin, thôi cứ xem như đang nằm mộng đi.

.....

Một tháng sau, cả mặt hồ sôi sục, hai quả trứng lớn cao hơn nửa người, thân trứng trong suốt lơ lơ nhìn thấy bên trong có vật sống.

Bỗng nhiên trứng bên phải rách ra một khe nhỏ, từ trong ra ngoài từ từ nứt.

“A, cuối cùng đã ra, thật muộn mà.” Lập tức một tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài từ trong trứng nhảy ra ngoài, rơi xuống trên bờ, tứ chi vung vẩy.

Làn da trắng như tuyết, mắt to đen như mực, môi đỏ như son giống như kim đồng hạ phàm.

“Ca, chờ ta một chút.” Trứng bên trái hồi vọng, tiếp theo một tiểu oa nhi khác theo nhảy ra ngoài chỉ là làn da hơi đen, vẻ mặt có chút ngốc.

“Đệ đệ ngốc, chậm quá rồi, phụ mẫu đang đợi ôm chúng ta đây.” Đứa bé trắng nhảy sang bên cạnh ngất mặt y.

“Ca, chúng ta không có mẹ, chỉ có phụ thân thôi.” Ngậm ngón tay, tiểu đệ đen cong môi nói.

“Ai nói không có hả, Quân Bất Phàm chính là mẫu thân.”

“Hắn là nam nhi, mẫu thân không phải nữ nhi sao?”

“Đần quá, ta nói hắn là hắn ah.” Huynh trưởng không lưu tình, một chưởng vỗ lên đầu đệ đệ.

“Đệ không đần, huynh mới đần, Quân Bất Phàm là phụ thân không phải mẫu thân.” Đứa bé đen không phục hừ hừ đáp trả.

“Dám nói ta đần, trong mắt đệ không biết tôn ti, ta phải giáo huấn đệ một trận”

Không đồng ý kiến cả hai huynh đệ hỗn thế ma vương mới ra đời vung tay đánh cho long trời lở đất, thánh hồ thiếu chút bị bọn họ san thành mặt đất bằng phẳng.

“Dừng tay, tất cả dừng tay cho ta.” Vốn vui vẻ dẫn Quân Bất Phàm đến thăm các con, không nghĩ lại thấy được tình cảnh trước mắt, Sân tức đến toàn thân phát run.

“Phụ thân, mẫu thân” Hai dáng người nhỏ nhắn phóng đến, một nhảy vào trong lòng Quân Bất Phàm, một nhảy vào ngực Sân.

“Con gọi ta là mẫu thân?” Vuốt ve tiểu oa nhi da trắng nõn, Quân Bất Phàm sợ mình mạnh tay sẽ con bị thương.

Cẩn thận đánh giá tiểu oa nhi từ ánh mắt đến lông mày, thần thái, cảm thấy rất quen thuộc.....

“Đúng vậy, mẫu thân, con là ca ca, nó là đệ đệ, mẫu thân đừng nhận lầm nha.” Tiểu oa nhi trắng bóc nằm tựa trong ngực hắn nhắc nhở.

“Phàm Phàm, bọn họ là con của chúng ta, người nhìn đi đứa nhỏ rất giống người.” Ôm lên đứa bé trong lòng, vui vẻ nói.

“Người.....ta.....” Nhìn sơ qua hai đứa bé, Quân Bất Phàm trợn mắt há hốc mồm không nói được lời nào.....

Thì ra không phải hắn đang nằm mơ, mà thật sự sinh con, còn sinh hai đứa.....

Hắn cẩn thận ôm đứa bé trắng lên cẩn thận quan sát phát hiện nó thật giống Sân, giống từ một khuôn mẫu khắc ra rất đáng yêu.

Bỗng nhiên hắn nhìn xuống mông cục cứng, nhìn thật kỹ mới thấy hai chiếc đuôi xen kẽ màu giữa trắng và đen.

“Mẫu thân, đây là đuôi của con, mẫu thân thích không?” Ôm lấy đuôi của mình, đứa bé thừa dịp hôn lên mặt mẫu thân một cái.

“Đuôi,xà....” Thân thể lão đảo, suýt nữa thấy đứa bé xuống mặt đất.

Con hắn là quái vật.

“Phàm Phàm, người không sao chứ?” Thấy sắc mặt hắn không ổn, Sân vội vã ôm nhi tử đi tới.

“Mẫu thân, con rất thích người.” Đứa bé trắng lại sà vào lòng hắn, vui vẻ nhìn địch thủ đệ đệ.

“Phụ thân, con cũng thích người nha.” Đứa bé đen không chịu yếu thế, ôm chặt lấy người hắn.

“Đi ra, mẫu thân là của ta, người đi sang phụ thân ý.”

“Không, phụ thân là của ta.”

Hắn sững sờ nhìn hai đứa bé gây lộn ầm trời, dở khóc dở cười không biết tính sao.

Nếu không phải sau lưng bọn họ có đuôi nhỏ thì hai đứa bé này không khác những đứa trẻ bình thường, nghĩ đến bọn họ là ruột thịt trên người mình, lòng cũng dịu đi giang tay ôm lấy hai con.

“Phàm Phàm, chúng ta sinh thêm một nữ nhi được không?”

“Cút, muốn sinh một mình ngươi sinh đi” Một chân đá Sân xuống hồ, Quân Bất Phàm ôm lấy con trai xoay người rời đi.

Nể mặt nhi tử hắn không thêm tính toán với Sân, được một còn muốn mười sao, nằm mơ đi!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-xa-trien-quan>